Editor: Aurelian Micu Lector: Angela Vasile Tehnoredactor: Ana Croitoru Coperta: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale VALÉRY, CLAIRE

Întâlnire neaşteptată / Claire Valéry Bucureşti: Alcris, 2001. p.; cm. – (El şi Ea)

Tit. orig. (fr.): Los coeurs à l'unisson. ISBN 973 – 8251 – 97 – 4 821.111.31 = 135.1

Colecţia „EL şi EA".

CLAIRE VALÉRY

Întâlnire neaşteptată

Traducerea şi adaptarea în limba română de ILEANA JITARU.

ALCRIS

La concursul „THE BEST" organizat de Editura ALCRIS au ieşit câştigători următorii patru participanţi:

1. Un sirtaki în numele iubirii – Iris Madeiros (Alexandrina Vlad)
2. Missy – Rita Beaven (Dimitriu Carmen Moroi)
3. O problemă de încredere – Ela Dani Rubig (Gabriela Dinu)
4. Din nou în viaţă – Sabrina Mai (Dorothea Radu)

Capitolul 1

Un an. Trecuse aproape un an de când ea lucra la *Calul Negru*, barul hotelului Foothills. Şi ca în fiecare seară de atâtea luni încoace, Charlotte simţi un nod în gât când înfruntă lumina difuză a salonului.

Fără să lase să se vadă nimic din stânjeneala ei, Charlotte mergea încet printre mese. Simţea asupra ei, asupra picioarelor şi umerilor goi, povara privirii clienţilor.

A fi chelneriţă într-un bar nu se potrivea deloc cu temperamentul tinerei femei, dar să lucreze împopoţonată doar cu un corsaj minuscul şi o bucăţică de pânză ce nu

avea comun cu fusta decât numele, îi displăcea îngrozitor. Şi îndrăzneau să numească ţinuta asta „uniformă”!

Zâmbind totuşi, aşa cum o cerea funcţia, Charlotte ajunse în faţa tejghelei şi, cu un gest amical, îl salută pe Tony, responsabilul barului. Acesta o privi cu uimire.

— Astă-seară pari foarte bine dispusă, zise el. Se poate şti de ce?

Ea ridică din umeri.

— Nimic special. Doar că tocmai mă gândeam la ziua în care îmi voi lua adio de la acest loc. Perspectiva aceasta mă face întotdeauna veselă.

— Chiar aşa, Charlie? Şi eu care credeam că numai la gândul de a nu mă mai vedea, mori de tristeţe…

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, Tony, dar în ziua aceea, voi mulţumi Cerului.

— O să vezi tu, o să vezi ce dor o să-ţi fie de mine! La toamnă, când te vei trezi într-o clasă, în faţa unei armate de copii zburdalnici şi insuportabili, vei regreta că ai lăsat baltă clienţii aceştia generoşi, lumina asta blândă, ambianţa asta odihnitoare…

Tony îi întinse Charlottei un platou pe care ea îl luă mecanic.

— Dacă ai şti cât sunt de nerăbdătoare să-i am în faţa mea pe aceşti „copii insuportabili”! zise ea. Altfel, mi-aş fi găsit de multă vreme o slujbă mai decentă.

Charlotte îşi înălţă capul cu mândrie. Cum să nu fie mulţumită când a putut, singură, să-şi plătească studiile şi să obţină diploma care-i va permite să facă meseria pe care o visase întotdeauna? Sigur, în aceste condiţii dificile, pregătirea examenului final îi luase cinci ani în loc de patru, dar ce mai conta această întârziere, din moment ce reuşise!

Şi totuşi, prin câte mai trecuse înainte să ajungă aici! mai întâi spălase vase într-un restaurant, apoi fusese vânzătoare de ziare şi, în sfârşit, chelneriţă în acest bar

unde primea un salariu convenabil…

De mică, Charlotte visase să devină învăţătoare. Şi iată că această dorinţă urma să se împlinească! În curând, nu va mai trebui să înfrunte lumina asta difuză, nici privirile aţintite pe picioarele şi pe decolteul ei! Nu va mai fi nevoie să poarte „uniforma” asta umilitoare şi tocuri înalte! Cu chipul luminat de aceste gânduri, îşi privi colegul ai cărui ochi începură să sclipească.

— Înainte să te transformi într-o bătrână învăţătoare ursuză, zise el, aş vrea să te pictez în plenitudinea tinereţii şi frumuseţii tale. Sunt sigur că noul proprietar nu va vedea niciun inconvenient dacă schimbăm puţin decorul.

Charlotte nu dăduse niciodată o prea mare atenţie tabloului atârnat deasupra barului, pe care Tony i-l arăta acum. Nu-i trebui prea mult timp să-l privească pentru a surprinde vulgaritatea lui; reprezenta o femeie goală, cu un piept generos, cu un zâmbet ademenitor, întinsă pe o sofa… Nici unui pictor amator nu i-ar fi fost greu să facă o operă de o calitate mai bună şi mai ales de mai mult bun-gust.

— Ai accepta să pozezi pentru mine?

— Şi ce-o să zică Ann, soţia ta, dacă m-aş dezbrăca special pentru tine? întrebă Charlotte pe un ton ironic.

— Nicio grijă în privinţa asta; Ann şi cu mine am vorbit deja. I s-a părut ideea genială.

Tony spunea adevărul, fără îndoială. Ann era cea mai încrezătoare nevastă de pe pământ. Nu avusese niciodată nimic de obiectat în privinţa prieteniei care se legase de la început între soţul ei şi Charlotte. Bineînţeles, era vorba doar de relaţii pur profesionale, dar în cazul de faţă „tovarăşa de muncă” era o creatură sculpturală blondă, cu ochi violeţi, ceea ce ar fi putut să nu fie pe gustul unei neveste legitime.

Oricum, cu sau fără acordul Annei, Charlotte era ferm hotărâtă să nu pozeze goală, nici pentru Tony nici

pentru oricine altcineva. Şi ca să-şi demonstreze hotărârea, schimbă subiectul.

— Când o să-şi preia atribuţiile noul proprietar?

— Cum?! exclamă Tony, cu un aer prefăcut indignat. N-ai fost la şedinţa de azi după-amiază? Toate angajatele au fost prezente. Noul patron ne-a explicat ce aşteaptă de la noi.

— Ştii bine că n-am fost liberă. Aşadar, ce-a zis noul patron? Şi cum arată?

— Habar n-am! Nici eu n-am fost.

— Şi îndrăzneşti să-mi faci mie observaţie!

— N-ai decât s-o întrebi pe Linda. O să-i facă o plăcere nebună să-ţi povestească totul în amănunt.

— Nu mă îndoiesc. Şi de altfel, grăbeşte-te şi dă-mi mărunţiş înainte să apară ea. Pentru că, dacă începem să trăncănim, n-o să mai terminăm niciodată!

Pentru Charlotte, Linda era ca un fenomen venit de pe altă planetă, un fel de marţiană, pentru că îşi adora meseria, considera că a fi chelneriţă de bar reprezenta o stare socială inestimabilă, şi se simţea flatată de fiecare dată când un client se arăta mai întreprinzător faţă de ea. Fusese chiar încântată când, într-o seară, doi bărbaţi niţel cam chercheliţi se bătuseră din cauza ei. Entuziasmul ei copilăresc ar fi putut s-o facă simpatică dacă, pe lângă toate astea, Linda nu s-ar fi dovedit a fi cea mai mare bârfitoare din tot stabilimentul.

Dumnezeule, iat-o că vine! Era imposibil să-i mai scape! Şi Tony, care nu-i mai dădea odată mărunţişul acela de care Charlotte avea nevoie ca să dea restul clienţilor!

— Salut, amândurora! Nu v-am văzut la şedinţă! Vă păstrasem locuri lângă mine.

— Salut, Linda!

Charlotte îi aruncă o privire scurtă colegei sale, apoi începu să numere banii pe care Tony i-i dăduse în sfârşit.

— A fost interesant? o întrebă Tony pe Linda.

— Pff! O grămadă de discursuri despre ceea ce trebuie sau nu trebuie să facem, ca de obicei! Dar, pe de altă parte, noul proprietar merita deplasarea. N-am văzut în viaţa mea un bărbat mai seducător! Are un magnetism irezistibil!

În timp ce Linda îşi ridica în tavan ochii extaziaţi, Charlotte şi Tony schimbară o privire amuzată şi exasperată în acelaşi timp.

— Un farmec de-ţi taie răsuflarea! continuă Linda. Nu înţeleg de ce nu s-a făcut actor de film. Dacă ar apărea pe ecran, ar face prăpăd! Şi se pare că este enorm de bogat. Aşa a zis Murray. O să se instaleze în apartamentul de la mansardă. Oh, dacă măcar m-ar remarca puţin!

Era deja prea mult pentru Tony şi Charlotte. Lăsând-o pe colega lor cu fantasmele sale, plecară fiecare să-şi vadă de treburi. Sigur, erau obişnuiţi cu reacţiile excesive ale Lindei de fiecare dată când un bărbat cât de cât arătos intra în bar, dar n-o văzuseră niciodată într-o asemenea stare de surescitare.

Pentru o clipă, Charlotte avu un sentiment de milă faţă de tânăra femeie. Pentru că şi ea, odată, cunoscuse un bărbat cu un „magnetism irezistibil”. Şi, din întâlnirea aceea, trăsese nişte învăţăminte pe care nu le va uita curând…

După puţin timp barul începu să răsune de râsete, zgomote de voci, chemări. Ca în fiecare vineri, în afara clienţilor hotelului, care veneau la bar, erau şi mulţi oameni din împrejurimi veniţi să se relaxeze după o săptămână de muncă. Valurile muzicii revărsate de difuzoare acopereau hărmălaia conversaţiilor, şi fumul de ţigară forma un nor deasupra capetelor.

Tot făcând curse între mese şi bar, Charlotte simţea cum, încet-încet, o cuprinde oboseala.

Istovită, două ore mai târziu, îşi luă răgazul să mai răsufle puţin, în timp ce Tony îi pregătea comanda.

— Bietele mele picioare! zise ea, gemând.

— Gândeşte-te mai bine la bacşişurile pe care o să le iei, îi sugeră Tony.

Tony avea dreptate. Aşa că îşi luă platoul şi plecă tocmai când acesta o întreba:

— Charlie, nu l-ai văzut pe Clark? Abia acum a venit, cu nişte prieteni. Dacă pot să-ţi dau un sfat, este să uiţi de picioarele tale şi să zâmbeşti. Pentru că încă el este patronul, chiar dacă nu pentru multă vreme.

Şi, coborând vocea, adăugă:

— De altfel, ar trebui să fii de două ori atentă. Nu se ştie niciodată, poate că bărbatul care-l însoţeşte este chiar succesorul lui…

— Eu sunt întotdeauna atentă, afirmă Charlotte.

Aruncă o privire spre celălalt capăt al sălii şi-l recunoscu pe domnul Clark după chelia lui strălucitoare. La masa lui se mai aflau două femei şi un bărbat; în semiobscuritatea din încăpere, nu li se puteau distinge trăsăturile. Dacă străinul de la masă era într-adevăr noul proprietar, se întreba de unde ideea Lindei despre „magnetismul lui irezistibil”. Nu, zău, Charlotte nu-i găsea nimic remarcabil, cel puţin de la distanţa asta.

Dar acum ea avea alte griji! Se strecură printre două mese şi se duse să servească doi clienţi care-i comandaseră cocteiluri.

— Face patru dolari optzeci.

Cel mai gras dintre bărbaţi scoase din portofel o bancnotă de cinci dolari pe care o strecură în decolteul fetei zicând cu o voce groasă:

— Poţi să păstrezi restul, scumpo.

Jignită, Charlotte luă două monede de pe platou şi le aruncă pe masă.

— Mulţumesc, dar eu nu accept bacşişuri de la oameni grosolani.

Şi, întorcându-se brusc, se pregătea să plece când cel

de al doilea client îi dădu o palmă uşoară pe coapsă. De data asta, era prea mult! Furioasă, cu mâna deja ridicată, Charlotte vru să-l pălmuiască pe odiosul personaj. Totuşi, se stăpâni. Toate privirile erau îndreptate spre ea şi cu siguranţă că vor atrage şi atenţia domnului Clark. Deviza acestuia însă era: „Clientul are întotdeauna dreptate”. În aceste condiţii, era inutil să conteze pe înţelegerea lui. De altfel, era timpul să se ducă să-l servească. Cu un zâmbet încurcat, Charlotte se apropie de masa la care stătea acesta cu oaspeţii lui.

— Ai probleme, Charlie? întrebă domnul Clark.

— Nimic grav, domnule.

— Foarte bine. Cunoşti principiul meu: înainte de orice, contează fericirea clienţilor noşti.

— Ştiu, domnule.

Luându-şi carneţelul, Charlotte notă comenzile domnului Clark şi apoi ale celor două femei care-l însoţeau. Cea mai tânără dintre ele o surprinse cu înfăţişarea ei juvenilă. Cu mutrişoara-i rotundă, cu părul brunet, lung, prins cu o panglică, cu rochia roz-pal, semăna mai mult cu o fetiţă model decât cu o obişnuită a barurilor. Ea comandase un cocteil uşor dar cu alcool totuşi. Câţi ani o fi având? Şaisprezece? Optsprezece? în orice caz, nu mai mulţi. Ceea ce însemna că prezenţa ei aici era absolut ilegală, pentru că nu erau acceptaţi tineri de mai puţin de douăzeci şi unu de ani.

Charlotte ezită o clipă. Domnul Clark le recomanda angajaţilor săi să nu încalce regulamentul şi astă seară tocmai el avea la masă o adolescentă!

Oare îi întindea o capcană Charlottei, ca să afle dacă, într-o asemenea împrejurare, este în stare să respecte legea? Ce să facă? Să-i ceară tinerei un act de identitate? Dar era asta oare o manieră diplomatică de a te purta cu un client a cărui „fericire o doreai înainte de orice”? în mod sigur că nu. S-ar putea ca domnul Clark să nu

aprecieze această iniţiativă. Totuşi, dacă s-ar întâmpla să fie un control la bar tocmai astă-seară, dacă ar veni un inspector să se asigure că niciun minor nu se află aici ca să consume alcool, ce s-ar întâmpla? Cine ar suporta consecinţele? Fireşte că Charlotte, şi nu domnul Clark.

Cam pe aici era Charlotte cu întrebările privind ieşirea din această situaţie încurcată, când privirea îi căzu pe celălalt bărbat aşezat la masă. Imediat bănui că este vorba de noul proprietar. Incontestabil, corespundea perfect descrierii entuziaste pe care i-o făcuse Linda.

Era foarte frumos, de o frumuseţe virilă la care nicio femeie nu putea rămâne insensibilă, cu fruntea lată, cu pomeţii înalţi, cu bărbia bine conturată. Când întoarse ochii spre ea, privirile li se întâlniră şi ea rămase ţintuită de stupoare. Privirea aceasta luminoasă, o privire care îţi scotocea până în adâncul sufletului, nu-i era deloc străină. Inima fetei începu să bată furtunos.

Chiar şi după atâţia ani, simpla prezenţă a acestui bărbat îi provoca Charlottei o tulburare nemaipomenită. Era ca un adevărat cataclism! îi scruta cu aviditate trăsăturile, remarca şi cele mai mici schimbări.

Şase ani! Trecuseră şase ani de când nu se mai văzuseră…

Fireşte, Harris nu mai avea nimic din tânărul de douăzeci şi trei de ani pe care ea îl cunoscuse. Chipul i se maturizase, trupul căpătase parcă forţă. Cu toate astea, pentru Charlotte era la fel de familiar, ca şi cum nu s-ar fi despărţit niciodată. Cu o violentă emoţie, ea îl redescoperea pe bărbatul cu care ar fi trebuit să se mărite, tatăl copilului pe care-l purtase în pântec.

Fremătând de nerăbdare, se pregătea să-l salute, să-i spună pe nume. Dar, ca pentru a se feri de un pericol, el comandă pe un ton glacial:

— Un whisky, te rog.

După care îşi întoarse privirea de la Charlotte şi-şi

continuă discuţia cu prietenii.

Ea rămăsese ţintuită pe loc, siderată, fixând cu privirea profilul lui Harris, minunându-se ca odinioară de puritatea trăsăturilor lui, de gâtul puternic. Dar el, o recunoscuse oare? Sau ea s-o fi schimbat chiar atât de mult? Doar dacă nu cumva el şi-o ştersese pur şi simplu din memorie? Nu, nu! Era o prostie să gândească astfel! El ştia foarte bine cine era ea. Nu tresărise şi el când privirile li se întâlniseră o clipă?

— Ei bine, Charlie! Ce mai aştepţi ca să ne aduci de băut?

Domnul Clark, pe un ton patern pe care Charlotte îl detesta, o readuse la realitate.

— Păi… da… Mă… mă ocup imediat, bâigui ea.

Alungându-şi cu greutate valul de amintiri care o năpădiseră, vru să se îndepărteze, când o forţă de nestăpânit o făcu să se întoarcă din nou spre Harris. Şi din nou, ea îi întâlni privirea, o privire care-l trădă. Numai era nicio îndoială; bărbatul pe care ea îl iubise la nebunie o recunoscuse şi el. Repede, trebuia să scape imediat de acest magnetism! Să se pună la adăpost. Să-şi ascundă propria privire pentru ca el să nu-i poată citi în ochi suferinţa…

*

* * *

Avu o clipă de răgaz până ce Tony pregătea comenzile… O clipă în care să nu se mai gândească la nimic… Să-şi golească mintea… Ca şi cum s-ar fi putut aşa ceva când suferinţa te sfâşie!

Charlotte se întrebase adeseori care ar fi fost reacţia lui Harris dacă s-ar fi întâlnit din întâmplare. Numai Dumnezeu ştie câte scenarii imaginase pe această temă! Niciodată însă nu şi-ar fi imaginat că el s-ar fi putut preface că n-o recunoaşte.

La urma urmei, poate că nici n-ar fi trebuit să fie atât

de tulburată, mai ales după tot ce se petrecuse între ei. Nu hotărâseră doar, de comun acord, să rupă logodna?

De fapt, la drept vorbind, nu fusese o decizie comună. Harris trebuia să se căsătorească cu Charlotte numai pentru că era însărcinată. Dacă n-ar fi aşteptat un copil, n-ar fi avut loc nicio nuntă. Povestea lor fusese deci cât se poate de simplă.

Charlotte simţea o strângere de inimă. De ce, după atâţia ani, amintirea scurtei sale aventuri cu Harris o făcea încă să sufere? Poate din cauză că perioada aceea fusese cea mai fericită din viaţa ei. Este adevărat că în relaţia lor existase o tandră complicitate, pe un fond de permanentă bucurie şi râsete. Dar dragostea? Fusese oare vorba într-adevăr de dragoste, sau povestea lor frumoasă fusese doar o joacă de copii? Un lucru era sigur: idila lor se sfârşise în tristeţe şi lacrimi.

Ce ciudat de departe şi de aproape în acelaşi timp păreau toate astea acum!

Se întâlniseră la târgul agricol din Denver, unde tatăl Charlottei, un mic crescător de animale ambiţios, se hotărâse să-şi expună vitele. De la moartea soţiei sale, el nu mai trăia decât pentru vitele lui cărora le consacra mai mult timp decât unicei sale fiice. Atunci cum să mai fie de mirare faptul că Charlottte începuse să deteste la fel de mult cireada de vite cât şi pe tatăl său? Şi când acesta îi ceruse să-l însoţească la Denver, ea refuzase categoric. Până la urmă însă cedase.

Se dusese aşadar la Denver, sufocându-se de furie şi de plictiseală, în timp ce tatăl ei încerca să încheie cea mai mare afacere a vieţii lui cu un magnat al industriei hoteliere. Negocierile se prelungiseră şi până la urmă se soldaseră cu un eşec. Între timp, Charlotte căzuse pradă farmecului lui Harris, fiul industriaşului.

La început, aventura aceasta nu fusese pentru fată decât un joc un pic cam crud pentru a se răzbuna pe

autoritatea atât de rece a tatălui ei. Ce putea fi mai amuzant, într-adevăr, decât să flirteze fără scrupule, sub privirea dezaprobatoare a tatălui său? Ea ştia foarte bine că acesta se va feri să intervină, pentru a nu-l jigni pe potenţialul client. Charlotte nu-l scutise de nimic pe tatăl ei, nici de hohotele de râs provocatoare, nici de sărutări fugare chiar sub nasul lui… Cât de mult se bucura să-i ofere, nepedepsită, spectacolul veselei ei libertăţi! Ştia cât de mult suferea tatăl său văzând-o astfel scăpându-i din mână. Dar ea era de asemenea conştientă şi de faptul că această suferinţă făcea parte din răzbunarea ei. Pentru că tatăl său prea adeseori o mustrase, formând în jurul Charlottei un adevărat pustiu afectiv, descurajându-i pe băieţii care se interesau de ea.

În ce moment exact încetase oare fata să-l mai considere pe Harris doar ca pe un instrument al represaliilor ei faţă de tată? Când anume fiul industriaşului apăruse în ochii ei ca bărbat? Greu de spus. Schimbarea de atitudine se produsese oare în prima noapte pe care o petrecuseră împreună? Poate că nu. În orice caz, la puţin timp după aceea, Charlotte se îndrăgostise nebuneşte de Harris, primul bărbat din viaţa ei.

Oricum, îi păstrase o amintire de neşters. La cei douăzeci şi trei de ani ai lui, Harris avea totul dintr-un playboy obişnuit cu cuceririle uşoare. Şi fără îndoială că nici Charlotte n-ar fi fost pentru el decât o altă fată frumoasă de adăugat la palmaresul lui, dacă ea n-ar fi rămas însărcinată. Acest copil care trebuia să-i conducă spre o căsătorie fusese oare programat de fată cu bună ştiinţă, pentru a se putea lega definitiv de bărbatul pe care-l iubea? Nici astăzi, Charlotte n-ar fi putut răspunde la această întrebare.

Pe vremea aceea, nu era decât o copilă de şaptesprezece ani, cuprinsă de o pasiune nebună. Şi se ştie foarte bine până unde poate duce pasiunea!

*

* * *

— Ce after-shave foloseşte?

Charlote tresări şi-l privi pe Tony, speriată. Pierdută în amintirile ei, uitase totul, până şi de prezenţa colegului ei care-i întindea un platou plin cu pahare cu cocteiluri.

— Ce after-shave? reluă Tony. Dacă i-aş şti marca, l-aş folosi şi eu.

— Al cui after-shave?

— Al noului patron, bineînţeles. Hotărât lucru, de când te-ai dus la masa lui, eşti complet cu capul în nori. S-ar zice că are asupra ta un efect mai puternic chiar decât asupra Lindei!

Charlotte nu-i răspunse. Se vedea bine că era cu mintea în altă parte. De fapt, încerca să distingă în fundul sălii, prin fumul gros de ţigară, silueta elegantă a lui Harris şi cea, atât de fragilă, a tinerei lui însoţitoare. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai sigură că adolescenta nu putea să fie decât amanta primei ei iubiri. Harris, care nu acceptase niciodată să meargă într-un bar cu Charlotte sub pretext că era minoră, părea că astăzi are mai puţine scrupule! O constatare foarte neplăcută pentru ea, chiar şi după toţi aceşti ani…

Nu se putu abţine să facă o mutră amară pe care Tony o remarcă imediat. Nu-i plăcea s-o vadă tristă sau preocupată.

— Haide, Charlie, zâmbeşte un pic! zise el.

Charlottte nici măcar nu-l auzi. Luă platoul şi se duse la masa patronului, urmărită de privirea intrigată a colegului său.

Nimeni, nici măcar domnul Clark, nu-i acordă atenţie când începu să servească băuturile. În felul acesta, ea putea s-o privească mai atent pe fată. Poate că se înşelase în privinţa vârstei ei? Poate că, la urma urmei, nu era chiar atât de tânără? Tocmai de aceea, Charlotte îi privi chipul în

lumină. Avea o mutrişoară de păpuşă, cu nişte ochi mari, candizi. Nu era nicio îndoială: Harris îşi luase ca amantă o puştoaică de vreo şaisprezece ani.

Ce ruşine! Charlotte simţi indignare şi ranchiună. Mâinile începură să-i tremure, şi ultimul pahar pe care urma să-l servească se răsturnă pe platou. Băutura se împrăştie şi curse în cascadă pe rochia roz a adolescentei.

Stângăcia Charlottei fu întâmpinată cu un ţipăt de groază şi o avalanşă de insulte.

— Idioato! Nu eşti bună de nimic! Incapabilo!… Cum poţi să fii atât de neîndemânatică?

— Iertaţi-mă, îmi pare rău, murmură Charlotte.

Nu era nicio notă de sarcasm în vocea ei, doar o politeţe rece. Tânăra continua să-şi şteargă rochia cu un şervet, spunând:

— Chiar sper să-ţi pară rău. Este minimum de bun-simţ! De ce or fi angajat aici o chelneriţă atât de incompetentă? Ar trebui să fii concediată!

— Vă… vă rog să mă scuzaţi… îmi pare într-adevăr rău…

Şi Charlotte încercă şi ea, cu un şervet, s-o ajute pe fată, dar aceasta se îndepărtă violent, ca şi cum simpla ei atingere îi făcea greaţă. Supărarea şi furia aspriseră chipul adolescentin. Şi deodată, Charlotte îşi dădu seama că amanta lui Harris probabil că nu era chiar atât de tânără pe cât crezuse ea.

Doamna Clark se ridică, înconjură masa şi veni s-o consoleze pe tânăra de lângă Harris.

— Haide, haide, linişteşte-te, Janice! Se mai întâmplă asemenea accidente, şi nu-i chiar atât de grav. Sunt sigură că pata o să iasă la spălat.

— Este o rochie care nu se spală! întotdeauna o dau la curăţat.

De bine de rău, Charlotte reuşi să-şi păstreze stăpânirea de sine.

— Firește că am să preiau asupra mea cheltuielile, propuse ea. Şi dacă pata n-o să iasă, am să vă plătesc contravaloarea rochiei.

— Pentru asta, ar trebui să ai cu ce!

Cât dispreţ în glasul Janicei! De data asta, insolenţa ei depăşise limita. Ochii Charlottei se umplură de lacrimi. Sigur, era vinovată pentru această stângăcie. Dar era acesta un motiv să se lase insultată de o puştoaică prost crescută? Ah! Nu! O s-o facă să înţeleagă ce părere avea despre manierele ei. Şi cu atât mai rău dacă asta o va costa postul de chelneriţă! Charlotte se pregătea deja să riposteze când interveni Harris:

— Doamna Clark are dreptate, Janice. N-a fost decât un accident. Nu-i cazul să faci o tragedie din asta. Uită tot şi du-te în apartament să te schimbi.

Fata scuturǎ din cap cu o mutrǎ încǎpǎţânatǎ, apoi sfârşi prin a capitula, bosumflatǎ.

— Bine, Harry. Dacă tu zici că a fost un accident, am să te cred.

Oftă, se ridică de pe scaun şi o invită pe doamna Clark să meargă cu ea.

Charlotte le privi pe cele două femei îndepărtându-se, apoi privirea i se îndreptă către domnul Clark şi către Harris. Acesta nu luă în seamă privirea de mulţumire pe care ea i-o adresă. Atunci, Charlotte se întoarse spre patron.

— Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat, domnule Clark.

— Din moment ce n-ai făcut-o intenţionat, să nu mai vorbim, răspunse el.

În viaţa ei Charlotte nu mai suferise o asemenea umilinţă. Ca să-şi facă de lucru, se aplecă şi adună şerveţelele de hârtie mototolite de pe masă.

Totuşi, nu se putu abţine să arunce o privire fugară spre Harris şi observă că şi acesta o privea. Ochii lui

cenuşii aveau o strălucire metalică pe care ea o cunoştea bine. Ştia că dincolo de această aparentă indiferenţă, Harris o judeca. Fără îndoială că în sinea lui o acuza că provocase acest accident. La gândul acesta, o inundă un val de îngrijorare.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise ea brusc. Trebuie să mă întorc la lucru.

Şi, fără să mai aştepte, se grăbi să se întoarcă la bar.

— Ei bine, Charlie, ce s-a întâmplat? întrebă Tony.

— Oh! Nimic. Un mic accident fără importanţă. Oricum, scorpia aia mică nu avea vârsta la care are voie să bea alcool. A fost mai bine că a plecat de la masă, altfel am fi riscat să ne pierdem licenţa.

— Eşti sigură că este minoră?

— N-are mai mult de optsprezece ani, te asigur!

— Data viitoare, mai bine cere-i actul de identitate decât să răstorni pahare peste „prietena” patronului!

— Prietena cărui patron?

— A celui nou, fireşte!

— Tu… Vrei să spui că… bărbatul care-l însoţeşte pe domnul Clark este noul proprietar?

— Ce ţi-a venit, Charlie? Doar am vorbit adineauri despre asta!

Într-adevăr, vorbiseră! Acum îşi amintea. Trebuie că era foarte tulburată de uitase! într-o clipă, situaţia i se înfăţişă cu tot ridicolul ei: Charlotte urma să lucreze sub patronajul lui Harris!

Capitolul 2

Un măr, un iaurt şi câţiva biscuiţi nu cereau să ai un apetit grozav. În seara asta însă, Charlotte nu se simţea în stare să înghită nimic. Se jucă o clipă cu cuţitul apoi îl puse la loc pe tavă. Se sprijini de spateaza scaunului, se descălţă şi-şi întinse picioarele ca să se relaxeze. Păcat că direcţiunea hotelului nu a prevăzut un şezlong bun în sala de odihnă rezervată personalului! Poate că succesorul

domnului Clark va aduce câteva modificări în amenajarea locului?

Hotărât lucru, degeaba încerca Charlotte să şi-l alunge din minte, gândurile ei zburau inevitabil spre Harris. Şi, de fiecare dată, îşi punea aceeaşi întrebare: de ce se prefăcuse fostul ei logodnic că n-o recunoaşte? Ei şi? N-o să-şi strice acum momentul ei de odihnă din cauza unui bărbat care o lăsase baltă! Pentru că el fusese cel care pusese capăt relaţiei lor, după ce ea plecase din Denver, cu durere în suflet. El ştia totuşi că o fată de şaptesprezece ani nu putea să scape de tutela părinţilor. Când tatăl ei se întorsese la fermă, Charlotte n-a avut încotro şi a trebuit să-l urmeze. Imediat după ce ajunsese acasă, îi telefonase lui Harris. Şi asta, de mai multe ori. Până când şi-a dat seama că este inutil să mai insiste. Bineînţeles, el nu-i închisese niciodată telefonul când îi auzea vocea la celălalt capăt al firului. îi vorbise chiar politicos. Dar cu câtă răceală!

După ce-şi pusese o mulţime de întrebări în legătură cu această atitudine, Charlotte a ajuns la concluzia că Harris nu mai era interesat de ea, pur şi simplu. Constatare dureroasă, dar pe care a trebuit s-o accepte.

Şi chiar în momentul când începuse să se obişnuiască cu ideea de a trăi fără el, îşi dăduse seama că este însărcinată. Următoarele două săptămâni după această descoperire au fost un infern. Charlotte le-a trăit ca pe un adevărat coşmar, păstrând numai pentru ea secretul, neştiind ce se va alege de ea şi de copilul pe care-l aştepta. Până în ziua în care a fost imposibil să-şi mai ascundă starea.

Şi astăzi când îşi amintea de acea zi, Charlotte se mira de reacţia tatălui său. Ea, care trăise toată viaţa cu teama de furiile lui, se gândea că o va ucide când va afla adevărul. Şi, împotriva oricărei aşteptări, el reacţionase cu umor, aproape cu bucurie. Fără îndoială pentru că nu-i

displăcea ideea de a avea un nepot de la un bărbat atât de bogat ca Harris.

De altfel, domnul Harper a fost cel care a îndemnat-o pe fiica lui să-i mărturisească totul tânărului. Charlotte a ezitat mult înainte s-o facă.

Mai întâi, nu putea suporta ideea că tatăl ei vrea s-o oblige să-şi clarifice situaţia, doar din interes. După aceea, nu era sigură de sentimentele lui Harris. Dacă şi el ar fi iubit-o aşa cum îl iubea ea, i-ar fi arătat atâta răceală?

Şi apoi, datorită tinereţii şi naivităţii sale, Charlotte a sfârşit prin a crede că totul se va aranja până la urmă. Odată cu naşterea copilului, Harris va descoperi cât de mult este şi el îndrăgostit de ea. Aşa că se vor căsători, vor avea şi alţi copii şi vor trăi fericiţi multă vreme… Ca în poveşti!

Venise şi vremea logodnei. În ambele familii toţi păreau încântaţi de acest preludiu al unei nunţi fastuoase care se pregătea deja cu febrilitate. Dar era oare Charlotte într-adevăr atât de mulţumită pe cât părea? Nu, cu siguranţă, nu. Pentru că o preocupa mereu aceeaşi întrebare: Harris ar fi acceptat oare să se însoare cu ea dacă n-ar fi existat copilul? Gândul că viitorul ei soţ accepta acest rol numai din obligaţie îi era insuportabil. Cât timp va mai putea ea oare trăi în această teribilă incertitudine? Era o întrebare neliniştitoare la care obţinuse răspuns în ziua în care pierduse copilul…

*

* * *

Zgomotul uşor făcut de uşa pe care cineva o deschidea cu precauţie, o trezi pe Charlotte din visare. Se ridică, îşi puse repede pantofii, şi-şi dădu seama că trebuie să fi oferit o imagine bizară, singură în sala de odihnă, în faţa cinei sale neatinse. Atunci, luă mărul şi începu să-l cureţe.

În mod ciudat, nu mai auzi nimic. Totuşi cineva

intrase, era sigură. Intrigată, se întoarse să vadă.

La câţiva metri de ea, în picioare, nemişcat, stătea Harris. Privirile li se întâlniră şi, preţ de câteva secunde, nu se dezlipiră, unite printr-o legătură invizibilă dar puternică.

Inima Charlottei începu să bată mai repede, mâinile îi tremurau. În acelaşi timp, o pătrundea o tulburare nedefinită. Linda avea dreptate. Bărbatul acesta avea un farmec căruia era imposibil să-i rezişti. Chiar după toţi aceşti ani lungi şi după toate lacrimile vărsate pentru el, Charlotte se simţea din nou în puterea lui. Ce proastă era! îi venea să-şi tragă palme pentru această slăbiciune inadmisibilă.

Mai trecură câteva secunde. Harris nu se mişca, nu zicea nimic. Tăcerea devenea apăsătoare. Atât de apăsătoare încât Charlotte se hotărî s-o rupă.

— Bună… zise ea. Bună ziua… Harris!

Cât de sfidător îi pronunţase numele! Ca pentru a-i da de înţeles că ea nu avea de gând să-i spună „domnule Jordan” chiar dacă va fi nevoită să lucreze sub ordinele lui. Ţinându-şi răsuflarea, Charlotte aştepta verdictul. Va continua oare Harris să se prefacă a n-o cunoaşte, sau îi va reproşa familiaritatea ei?

— Charlie… murmură el dând din cap.

Fata simţi că i se înmoaie picioarele. Spre deosebire de toţi cei care o cunoşteau, Harris nu-i spusese niciodată altfel decât „Charlotte”. Şi ea nu se plânsese niciodată, pentru că nu-i plăcea diminutivul ei.

Totuşi, astă-seară, aceste două silabe rostite de bărbatul pe care-l iubise aveau gustul mierii…

Ca să-şi ascundă tulburarea, îşi tăie mărul în patru, prefăcându-se că-şi concentrează toată atenţia asupra acestui gest. Din nou urmă o linişte apăsătoare, pe care Charlotte simţi nevoia s-o rupă.

— A trecut mult timp… nu-i aşa?

— Nu suficient de mult, cel puţin în ceea ce mă priveşte. Ce faci aici?

— Vezi bine: cinez.

Cât de furios părea el dintr-odată! Charlotte jubilă, fericită că reuşise să-l înfurie.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun! strigă el apropiindu-se de ea. Te întreb ce faci aici, în ţinuta asta, în hotelul meu?

— Muncesc. Trebuie să-mi câştig pâinea cumva.

— Înţeleg…

Ce putea el să înţeleagă? Aşteptând să găsească un răspuns la această întrebare, Charlotte ronţăi un sfert din mărul ei. Fructul era acrişor şi ea se strâmbă.

— Şi dacă eu te-aş ruga să mă laşi în pace o dată pentru totdeauna? strigă iarăşi Harris, scos din fire.

Charlotte fu cât pe ce să se înece de stupefacţie.

— Ce?… Ce vrei să spui?

— M-ai auzit bine. Nu face pe proasta! Deja ţi-ai mai bătut joc de mine, acum câţiva ani. Şi-ţi imaginezi că am de gând să mă las din nou păcălit? Ei bine, nu, te înşeli! Aşa că, te rog, o dată pentru totdeauna, ieşi din viaţa mea şi uită-mă.

Cu ochii măriţi de surprindere, Charlotte îl privi în timp ce simţea cum o inundă un val de furie. Îşi aruncă restul de măr pe tavă şi se ridică, cu pumnii strânşi ca şi cum ar fi vrut să se apere împotriva unui adversar redutabil.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel? exclamă ea. Te-ai debarasat de mine ca de o jucărie veche, ai dispărut fără nicio explicaţie, lăsând în urma ta doar haos, şi vii astăzi în chip de victimă?

— Îţi amintesc că tu ai fost cea care a rupt logodna.

— Nu-mi spune că ai avut inima frântă şi că ai rămas neconsolat în toţi aceşti ani! Ştii foarte bine că însurătoarea nu era pentru tine decât o obligaţie.

Recunosc, eu am rupt logodna. Dar mărturiseşte că îţi doreai această ruptură mai mult decât orice pe lume.

— Ce te-a făcut să crezi asta?

— Toată atitudinea ta înainte de… de copil. Şi chiar după aceea… Când am înţeles cât de mult te-ar fi apăsat căsătoria aceea…

Harris o întrerupse.

— Este singurul motiv pentru care ai luat acea hotărâre?

— Niciodată n-a fost un altul.

Ca să-şi ascundă lacrimile care-i umezeau ochii, fata luă bucata de măr şi începu s-o mănânce.

— N-ar fi trebuit să faci niciodată asta, murmură Harris. Era ultimul lucru pe care-l voiam.

— Haide, haide, nu este cazul să-mi spui poveşti! Oh! Şi la urma urmei, la ce bun? Totul aparţine de acum trecutului! De ce să-l mai răscolim?

Charlotte îşi termină mărul fără să-i mai acorde atenţie lui Harris. El o privea în tăcere.

— Ei bine, să nu mai vorbim de trecut! zise el în sfârşit. Să revenim la prezent. Tocmai voiam să-ţi pun o mică întrebare în legătură cu ce s-a întâmplat astă-seară la masa mea. De ce ai răsturnat paharul acela pe rochia lui Janice?

— De ce? Ce întrebare! Parcă poţi să explici un accident?

— Ciudat accident!

— Ce vrei să spui?

— N-ai suportat să mă vezi cu Janice, şi ea a fost cea care a plătit pentru gelozia ta, nu-i aşa? Dacă amintirile mele sunt exacte, erai o fire foarte posesivă odinioară.

— Nu mai suntem „odinioară”! Suntem astăzi! Şi „astăzi”, amanta ta poate să-ţi ţină companie oriunde, dar nu într-un bar! Pentru că legea ne interzice să primim în bar tineri care au mai puţin de douăzeci şi unu de ani.

Imaginează-ţi că am fi avut un control. Dacă nu suntem în regulă vor închide barul, iar eu mi-aş pierde slujba. Şi, închipuie-ţi, am nevoie de ea ca să trăiesc!

Urmă un moment de tăcere, apoi Charlotte adăugă, pe un ton sfidător:

— Ştiu că locul acesta îţi aparţine. Dar nu s-ar zice, după cum nu-ţi pasă de el. De obicei, proprietarii de bar sunt foarte vigilenţi şi tremură la gândul că şi-ar putea vedea anulată licenţa. Ţie, s-ar părea că nu-ţi pasă de asta! La urma urmei, poate pentru că ai devenit foarte bogat…

— Ia stai, ia stai! Nu prea înţeleg… Tu crezi că Janice nu este la vârsta la care să frecventeze barurile! Aşa este?

— Ei, da! Şi mă înşel cumva?

Harris izbucni în râs.

— Janice ar fi măgulită să afle aprecierea ta. Îşi dă atât de mult silinţa să pară mai tânără, şi iată că în seara asta a reuşit! Vezi, nu era nevoie să-i verşi paharul cu cocteil pe rochie ca s-o obligi să plece!

— Ai venit doar ca să-mi vorbeşti despre „prietena” ta? Foarte bine! Dacă ai terminat, atunci lasă-mă. Vreau să-mi termin cina în linişte.

În mod deliberat, Charlotte îi întoarse spatele şi reîncepu să se joace cu cuţitul. În loc să iasă, Harris se apropie de ea şi, sprijinindu-se cu amândouă mâinile pe masă, se aplecă deasupra ei.

— Nu am terminat. Mai este ceva ce trebuie să auzi. Ceva foarte important…

— Te ascult.

— Trebuie să demisionezi cât mai repede. Nu vreau să te mai văd aici.

— Şi pentru care motiv, mă rog?

— Pentru că simpla ta prezenţă îmi aminteşte de un trecut pe care vreau să-l uit. Aşa că îţi cer să dispari definitiv din viaţa mea.

— Imposibil! Am nevoie de această slujbă. Ţi-am mai

spus.

— Caută altceva. Până la urmă vei găsi un mijloc de a-ţi câştiga pâinea altfel. Până atunci, eu pot să te ajut financiar, dacă asta aştepţi de la mine.

Văzându-l pe Harris că-şi duce mâna la buzunar ca să-şi scoată portofelul, Charlotte roşi de umilinţă, în timp ce un torent de furie îi fierbea în vene. Sări ca arsă de pe scaun.

— Drept cine mă iei, sălbaticule? strigă ea. Păstrează-ţi banii! N-am nevoie de mila ta, nici de a altora. Eu muncesc ca să-mi câştig pâinea. Îmi pare rău dacă prezenţa mea aici te supără, dar nu conta pe mine ca să-mi sacrific slujba pentru micul tău confort moral. Dacă vrei să scapi de mine, va trebui să mă dai afară. Dar te previn că s-ar putea ca sindicatul să nu vadă cu ochi buni această concediere.

Fără să se lase impresionat, Harris deschise portofelul.

— Calmează-te şi gândeşte! Ceea ce-ţi propun eu n-are nimic dezonorant! Este chiar o soluţie foarte rezonabilă. N-o să mă faci să cred că-ţi place atât de mult munca asta!

Bineînţeles că ei nu-i plăcea slujba de chelneriţă! Dacă ar fi bănuit Harris cât de mult ura ea atmosfera asta plină de fum, privirile clienţilor care o măsurau, uniforma asta ridicolă, oboseala care o dobora… Cu câtă bucurie ar fi acceptat Charlotte să plece din acest loc detestabil dacă i s-ar fi oferit ocazia! Dar nu va pleca numai ca să-i facă plăcere lui Harris Jordan! Cu ce drept se amesteca el în viaţa ei? Credea oare că, dacă a cumpărat hotelul Foothills, a devenit automat şi proprietarul personalului? Ah, nu! Ar fi prea uşor şi teribil de nedrept să-şi poată arunca personalul în stradă după bunul lui plac!

Tânăra femeie îi întâlni privirea şi i-o susţinu atât de provocator încât el fu acela care-şi plecă ochii. Imediat,

Charlotte auzi o exclamaţie izbucnind de pe buzele lui Harris:

— Dar tu sângerezi!

Într-adevăr, un firişor de sânge se prelingea din palma fetei. Abia atunci observă că ţinea încă în mână cuţitul cu care curăţase mărul. În furia ei, Charlotte îl strânsese atât de tare încât lama lui îi tăiase palma. Speriată, se lăsă să cadă pe un scaun. O durere bruscă o făcu să geamă uşor, apoi se stăpâni. Nu trebuia sub nicio formă să plângă în faţa lui Harris. Nu trebuia să-i ofere spectacolul slăbiciunii ei. Dar el o apucase deja de umeri şi o conducea spre chiuvetă, la celălalt capăt al încăperii. Regăsindu-şi sângele rece, Charlotte se zbătu, vru să scape.

— N-am nevoie de tine! protestă ea. Sunt destul de mare ca să-mi fac singură un pansament.

Degeaba! Târând-o aproape cu forţa, Harris îi imobiliză mâna rănită deasupra chiuvetei, şi lăsă să curgă peste rană un jet de apă rece.

— Este periculos să te joci cu cuţitul, mai ales atunci când eşti furioasă! O să ai nevoie de câteva copci. Am să-ţi pun un pansament, îţi trag o faşă şi te conduc la spital.

— Nu vreau să merg la spital!

Cu un gest brusc, Charlotte îşi eliberă mâna, fără să ştie exact de ce anume voia să scape. Ce îi era mai insuportabil? Senzaţia de arsură pe care i-o provoca tăietura, sau atingerea degetelor lui Harris? O atingere care-i trezea o tulburare incredibil de dureroasă.

Harris, care pornise în căutarea unei truse de urgenţă, o găsi până la urmă într-un dulap.

Dar plaga continua să sângereze. Ce putea să facă altceva decât să-l lase s-o panseze? N-avea cum să evite asta. Dar cooperarea ei se va opri aici, îşi promise.

— N-am să merg la spital, repetă ea. Mai întâi pentru că nu am timp, trebuie să mă întorc la bar. Apoi, aproape

că nu mă mai doare.

Minţea! Acest ultim argument nu era decât o minciună, trădată imediat de grimasa ei de durere.

— Nici să nu te gândeşti că ai să te întorci la lucru astă-seară! decretă Harris pe un ton ce nu admitea replică. Mă duc chiar acum la bar să-l anunţ pe responsabil, şi vin imediat să te iau.

Se duse să pună la loc trusa de urgenţă.

— Şi prietena ta? Trebuie să se întrebe unde eşti! N-o face să te aştepte prea mult. Eu sunt destul de mare ca să iau un taxi, ştii bine!

— Îţi mulţumesc că mi-ai amintit de existenţa lui Janice. Nu-ţi face griji pentru ea. Am să-i las un mesaj ca să-i explic ce s-a întâmplat şi unde m-am dus. Haide, vino! Am pierdut destul timp.

— În ţinuta asta! îţi imaginezi că am să merg la spital îmbrăcată aşa?

Cu un aer ofensat, Charlotte arătă spre minuscula fustă şi corsajul decoltat.

— Dacă uniforma asta te stânjeneşte atât, de ce accepţi s-o porţi? întrebă Harris. Şi de ce ţii neapărat să lucrezi aici? Caută-ţi altceva de lucru. Eu tocmai ţi-am propus să te ajut. De ce refuzi?

— Ţi-ar conveni să nu mă mai vezi în barul tău, nu-i aşa? Ţi-e teamă să nu dezvălui şi altora secretul tău nenorocit! Ei bine, linişteşte-te. Voi rămâne mută ca un mormânt, pentru că nici eu nu sunt mândră de trecutul nostru împreună.

Îi aruncă lui Harris o ultimă privire sfidătoare, apoi, cu demnitate, se îndreptă spre vestiare.

*

* * *

Era aproape imposibil să-şi schimbe hainele cu un singur braţ valid. Mai ales că trebuia să-şi desfacă fermoarul aflat în spatele corsajului. Avea de ce să se

enerveze. Exasperată, Charlotte mai făcu o încercare, cu o asemenea forţă încât ţesătura se rupse. Uniforma ei se făcuse praf! Fireşte, va fi nevoită să plătească una nouă, ceea ce însemnau cheltuieli neprevăzute. Dar măcar, scăpa de bucata asta oribilă de pânză şi va putea să se prezinte la spital într-o ţinută decentă.

Repede! Trebuia să se grăbească pentru ca să fie gata înainte de întoarcerea lui Harris care plecase să caute un taxi. îmbrăcată doar în bikini-ul ei de dantelă, fata îşi căuta cu febrilitate, prin dezordinea din dulap, tricoul, când simţi o prezenţă în spatele ei.

Era o senzaţie ciudată şi surprinzătoare pentru că nu auzise uşa deschizându-se. Se întoarse. La câţiva metri de ea, se afla Harris. În picioare, nemişcat. O contempla. Foarte încet, asemeni unui pictor care admiră frumuseţea modelului său, el îşi lăsă privirea să rătăcească pe contururile siluetei ei, poposind pe rotunjimea sânilor, pe fineţea taliei, pe arcuirea mijlocului. Şi Charlotte, în loc să se ferească de ochii lui, cădea pradă puterii lor magnetice. Exact ca odinioară. Câte secunde, minute, ore, rămase ea astfel prizonieră a farmecului lui, asemenea unei păsări fascinate de ochii şarpelui? Mai are oare timpul vreun sens atunci când trecutul şi prezentul se contopesc?

— Ce faci aici? întrebă ea în sfârşit.

O surprinse sunetul vocii sale. Oare chiar ea vorbise? Şi Harris aparţinea oare unui vis straniu, sau realităţii? El însuşi părea să se îndoiască de realitate.

Când străbătu cei câţiva paşi care-l despărţeau de Charlotte, s-ar fi zis că este un somnambul. Acum era lângă ea, atât de aproape încât ea îi putea simţi răsuflarea caldă pe piele. Fata începu să tremure.

Atunci, înţelegând dintr-odată pericolul, îşi luă tricoul şi-şi acoperi sânii. Cu un gest rapid, Harris apucă bluza şi o aruncă pe jos.

— Nu, Charlotte, nu, te rog, nu te îmbrăca! mai lasă-

mă să te privesc. Eşti atât de frumoasă! Chiar mai frumoasă decât în amintirile mele.

Privirile li se întâlniră şi Charlotte roşi. Doamne! De-ar avea curajul să strige, să cheme în ajutor, să scape! în loc de asta, rămăsese nemişcată, tăcută, supusă. Era ca şi cum se stârnise o furtună şi vântul îi alungase toate gândurile, toată voinţa. În acelaşi timp, mâinile care-i atingeau braţele, gâtul, umerii, trezeau în tot corpul ei un freamăt delicios.

Nu protestă când Harris o strânse la piept. Şi nu numai că nu-i opuse nicio rezistenţă, dar îi răspunse la îmbrăţişare cu o înflăcărare ce nu mai lăsa nicio îndoială în privinţa propriei ei dorinţe. Când mâinile care o mângâiau se opriră pe sâni cuprinzându-i în palme, ea îşi arcui talia, oferindu-se în totalitate. Harris îşi cuibări capul în valurile buclelor ei blonde, respirându-le parfumul cu voluptate.

— Te doresc… murmură el.

Nu! Nu Harris! în niciun caz Harris! Undeva, în adâncul conştiinţei sale, fata auzea o mică voce care o avertiza împotriva acestei nebunii. O voce slabă însă, care nu reuşi să înăbuşe chemarea unei pasiuni prea mult timp nepotolite. Ca o fiinţă înfometată care este invitată brusc la un banchet, Charlotte nu avea decât o dorinţă: să se sature cu sărutările şi mângâierile bărbatului pe care nu încetase nicio clipă să-l iubească. Trădată de trupul său, cu simţurile trezite, ea îşi ridică privirea şi se pierdu în adâncul ochilor cenuşii…

— Harry! Harry, dragul meu! Unde eşti?

Vocea feminină ascuţită le întrerupse sărutul, dar rămaseră înlănţuiţi, fiecare auzind bătăile inimii celuilalt. Se auziră paşi pe coridor, apoi uşa se deschise. Amândoi îşi ţinură răsuflarea. Urmă o tăcere apăsătoare, apoi uşa se închise. Fiind în spatele dulapurilor din vestiar, Janice nu putuse să-i vadă.

Rămaşi în picioare, faţă-n faţă, Charlotte şi Harris se

observau unul pe altul fără să spună nimic, conştienţi amândoi de tensiunea pe care apariţia lui Janice o provocase. Charlotte era pur şi simplu paralizată şi nu ştia ce să facă. Harris fu cel care rezolvă situaţia îndepărtând-o de el fără niciun pic de blândeţe.

— Totul este numai din vina ta, Charlotte. îmbracă-te!

Luând de jos tricoul pe care-l aruncase, el i-l puse în mână.

O furie surdă o năpădi pe tânăra femeie.

— De ce ai venit aici să mă răscoleşti? Nu te-am invitat.

— Nu se poate spune nici că m-ai fi dat pe uşă afară!

Din păcate, avea dreptate! Charlotte îşi reproşa îngrozitor că cedase din nou „magnetismului irezistibil" al lui Harris. Dar nu era oare mai bine să ia lucrurile aşa cum erau? Sau măcar să se prefacă?

— Ţi-e teamă că o să-ţi pierzi prietena! Pff! Pierzi una, găseşti zece!

Îi atinsese oare un punct sensibil? Poate... Pentru că faţa lui Harris căpătă o expresie sinistră.

— Janice şi cu mine trebuie să ne căsătorim foarte curând. Şi eu ţin la această căsătorie. Acum înţelegi de ce trebuie să pleci de aici cât mai curând posibil?

De data asta, Harris lovise tare. Urma aşadar să se căsătorească, şi acest lucru Charlotte nu-l putea accepta. Deşi, ar fi trebuit să se aştepte. La treizeci de ani, cei mai mulţi dintre bărbaţi renunţă la burlăcie pentru a-şi întemeia o familie.

„Haide, Charlotte! Reacţionează! Doar nu mai ai niciun drept asupra lui". Îşi scutură cu putere capul dar nu-şi putu reţine lacrimile să-i umezească ochii.

— Îmbracă-te! îi ordonă iarăşi Harris. Am să te aştept la bar. Nu uita că mâna ta are nevoie de îngrijiri.

El îşi regăsise stăpânirea de sine.

— N-am nevoie de serviciile tale. Am să iau un taxi.

— Nu, eu te duc la spital. Pregăteşte-te.

Tonul lui nu admitea nicio replică. Charlotte îl privi pe Harris ieşind din încăpere, apoi îşi puse tricoul, resemnată.

Capitolul 3

Câteva minute mai târziu, îşi croia cu greu drum prin sala plină de oameni şi fum. Orchestra cânta un slow şi perechi înlănţuite tandru dansau pe ring. În mod reflex Charlotte căută cu privirea masa domnului Clark. Aşa cum se aşteptase, Harris şi logodnica lui erau aşezaţi şi ei acolo. Inima Charlottei se strânse. Dacă s-ar fi putut măcar să nu-i vadă împreună niciodată! Gândul de a da ochii cu ei după ceea ce se întâmplase îi era insuportabil. În mod ciudat, deşi îşi reproşa propria slăbiciune, nu se simţea vinovată. Ea, cel puţin, era liberă. Spre deosebire de Harris. Stranie purtare pentru un viitor soţ aceea de a-şi încerca puterea de seducţie asupra altei femei decât logodnica sa!

Tony o întâmpină pe Charlotte la bar cu un zâmbet compătimitor.

— Îmi pare rău pentru toate catastrofele pe care le-am provocat astă-seară, îi zise ea. Cum o să te descurci fără mine? Cu toată lumea asta…

— Nu-ţi face griji. Domnul Jordan a avut grijă. A rugat o chelneriţă de la restaurant să te înlocuiască.

Domnul Jordan… Aşadar, Harris îşi intrase în rolul de patron! Era o constatare puţin încurajatoare pentru Charlotte. Şi mâna asta care o durea din ce în ce mai rău! Cum îşi stăpâni cu greu o grimasă de durere, Tony spuse:

— Ar fi timpul să te duci la spital.

— Îl aştept pe Har… pe domnul Jordan.

Tulburată cum era, fusese cât pe ce să-i spună pe numele mic patronului cel nou. Slavă Domnului că Tony nu remarcase!

— Eşti gata?

Charlotte se întoarse. Harris se afla în spatele ei, rece, distant. Logodnica lui îl însoţea, sprijinită languros de braţul lui. Îşi schimbase rochia roz cu alta în acelaşi stil. Contrar a ceea ce crezuse Charlotte, faţa ei era într-adevăr puternic machiată, dar atât de abil încât ar fi trebuit o lumină intensă ca să se observe. Aici, în lumina violentă a barului, trăsăturile tinerei femei îi trădau vârsta. Fără îndoială că se apropia de treizeci de ani. Cum de putuse Charlotte s-o ia drept adolescentă?

— Eşti gata? repetă Harris.

De data aceasta, întrebarea o trezi pe Charlotte din visare.

— Da, dar nu este nevoie să mă însoţeşti. Este o staţie de taxi chiar alături. O să-l rog pe Murray să-mi cheme unul.

— Am zis că te însoţesc la spital. Nu m-am răzgândit.

Charlotte îi aruncă lui Harris o privire exasperată. îi recunoştea uşor încăpăţânarea. În ceea ce o priveşte pe Janice, aceasta nu părea să aprecieze încăpăţânarea logodnicului ei.

— Dragule, zise ea fandosindu-se, dacă… dacă Charlie vrea să ia un taxi…

— Nu. Eu am s-o duc la spital. De altfel, plecăm chiar acum.

Cu un gest autoritar, Harris o prinse pe Charlotte de braţ.

Traversară barul, urmaţi de Janice care încerca să se facă auzită în hărmălaia de voci şi muzică.

— Harry! Harry, ascultă-mă!…

— Nu este cazul să mai discutăm, Janice! Şi aşa am pierdut prea mult timp.

Cum logodnica lui rămăsese blocată, gata să plângă, Harris reluă pe un ton mai blând:

— Îmi pare rău, draga mea. N-am vrut să te supăr. Ascultă, inimioară, n-o să dureze prea mult. Urcă în

camera ta şi eu am să te găsesc acolo imediat ce mă întorc.

Ochii lui aveau o strălucire care trezi din nou gelozia Charlottei. Era greu să nu ghiceşti promisiunile conţinute în privirea aceea! De altfel, nici lui Janice nu-i fu greu să priceapă. Ridicându-se în vârful picioarelor, ridică faţa spre Harris care o sărută pe buzele întredeschise, înainte de a-i şopti ceva la ureche. Ceva ce Charlotte nu auzi, dar nu-i fu deloc greu să-şi imagineze văzând chipul radios al lui Janice.

— Tot ce vei vrea tu, dragostea mea, murmură aceasta.

O dată în plus, celebrul „magnetism irezistibil” îşi produsese efectul. Fuseseră uitate cuvintele autoritare, manierele brutale. Janice era gata de orice pentru Harris. Chiar şi să-l lase să plece singur cu o chelneriţă din bar.

În timp ce el o conducea spre ieşire, Charlotte nu se putu abţine să zică:

— Dacă aş fi fost logodnica ta şi mi-ai fi vorbit pe tonul ăsta exact înainte să pleci cu o altă femeie, poţi fi sigur că nu m-ai fi găsit în camera mea la întoarcere. Nici chiar după frumoasele tale promisiuni.

— Da, dar tu nu mai eşti logodnica mea.

Ajunseseră în stradă. În ciuda nopţii destul de calde, Charlotte tremură uşor. Fără îndoială din cauza prezenţei lui Harris. Mai degrabă ar muri decât să-l lase să-i bănuiască tulburarea. Mai făcură câţiva paşi, şi ajunseră la maşină. Când Harris îi deschise portiera, Charlotte se opri şi-l privi drept în ochi.

— Când m-am îndrăgostit de tine, un singur gând mă obseda, zise ea. Cum să fac să mă iubeşti şi tu la fel de mult cât te iubeam eu? Astăzi, am un răspuns la această întrebare: ar fi fost de ajuns să mă transform într-o marionetă. Tu ai fi fost cel care ar fi tras sforile, şi am fi trăit fericiţi multă vreme. Soarta însă a decis altfel. Slavă Domnului că s-a întâmplat aşa, pentru că eram tânără şi

destul de naivă, fără îndoială, ca să accept să fiu jucăria ta. În povestea asta, tu n-ai pierdut nimic. Acum o ai pe Janice. Îmi este milă de ea. Da, o plâng din tot sufletul.

— Janice nu este o marionetă. Şi chiar dacă ar fi, tu nu ai niciun drept să ne judeci. Iar cât priveşte aşa-zisa ta dragoste pentru mine… am motive să mă îndoiesc. Apropo, cum mai merg afacerile tatălui tău? Tot se mai foloseşte de farmecele tale ca să momească clienţii?

Umilită, Charlotte îşi întoarse capul ca să scape de privirea glacială a lui Harris. Acesta aproape că o împinse pe scaunul Cadillac-ului înainte de a se instala şi el la volan. Când maşina demară, el continuă:

— Ascultă bine ce-ţi spun, Charlotte. Mulţumită ţie, eu am învăţat ceva ce fiecare bărbat ar trebui să ştie înainte de a porni în viaţă: să se ferească de femeile fără scrupule. Dacă amintirile mele sunt exacte, căsătoria noastră a fost anulată în momentul când familia mea a refuzat să se lase înşelată de escrocul tău de tată. Ciudată coincidenţă, nu-i aşa?

Într-adevăr, ar putea părea ciudată. Şi totuşi era vorba într-adevăr de o coincidenţă. Dar ce importanţă mai avea acum? Charlotte tăiase de multă vreme punţile tatălui său. La ce bun să mai dezgroape acum amintirile? Totuşi, degeaba încerca să le alunge, ele îi năvăleau în minte cu o precizie uimitoare…

Ziua în care i-a înapoiat lui Harris inelul de logodnă, de exemplu… Tatăl ei s-a înfuriat îngrozitor. Dacă astăzi înţelegea de ce, pe vremea aceea habar nu avea că el conta pe familia Jordan ca să-i finanţeze o afacere al cărei administrator ar fi fost doar el singur. „Fără căsătorie n-o să mai văd niciun capital”. Cam aşa gândise tatăl ei cel lipsit de scrupule. Şi bineînţeles, nu a pierdut ocazia s-o facă pe ea răspunzătoare de eşecul negocierilor. Dacă el ar fi catadicsit să se preocupe şi de altceva decât de afaceri îndoielnice, şi-ar fi dat seama de suferinţa cumplită a

Charlottei după pierderea copilului şi anularea căsătoriei. Dar puţin îi păsa lui de sănătatea mentală şi fizică a fiicei sale. Bineînţeles că Harris nu era la curent cu toate astea. Cum ar fi putut să ştie?

— N-ai nimic de zis în apărarea ta?

El pusese întrebarea cu brutalitate, ca pentru a rupe tăcerea apăsătoare. Charlotte întoarse capul spre el.

— Din acest motiv ai ţinut atât de mult să mă însoţeşti? Ca să evoci această poveste veche şi să-mi arunci în faţă acuzaţii?

Iarăşi, tăcere… Ajunseră în faţa spitalului. Harris manevră în aşa fel încât să parcheze maşina aproape de serviciul de urgenţe, apoi opri motorul.

— Nu, răspunse el în sfârşit. Nu din acest motiv. Nu aveam de gând să discut despre trecut. Mărturisesc însă că nu-mi displace să te văd apăsată de greutatea vinovăţiei tale. Ceea ce voiam eu să te fac să înţelegi, Charlotte, este că trebuie să-ţi dai demisia. Barul îmi aparţine de acum încolo. Este absolut imposibil ca tu să mai continui să lucrezi acolo.

Aşa! Se întorseseră în punctul de plecare. Un punct foarte important pentru Charlotte care avea nevoie de slujba asta ca să se întreţină. Blestemat fie ceasul care i-l scosese în cale pe Harris! Dacă ţinuse neapărat să cumpere un hotel, de ce l-a ales tocmai pe ăsta? Nu mai erau sute de astfel de stabilimente în Colorado? Şi mai întâi, de ce ar trebui ca tocmai ea să-şi sacrifice interesele?

— Aşadar, eu sunt cea care ar trebui să plece! Nu ţi-a trecut prin minte că tu ai putea să vinzi hotelul, ca să te duci să te instalezi în altă parte? La urma urmei, eu am fost aici prima.

— Am avut nevoie de luni şi luni de negocieri ca să închei această afacere. Şi mi-am instalat deja cartierul general la ultimul etaj al hotelului. Aşa că, vezi, ar fi mult mai simplu să pleci tu.

Charlotte era conştientă de faptul că bătălia era pierdută dinainte. Cuprinsă brusc de o imensă oboseală, se sprijini de speteaza scaunului. Mâna rănită o durea din ce în ce mai tare.

— Sunt obosită, murmură ea. N-am putea amâna discuţia asta pe mai târziu?

În lumina palidă a felinarelor, faţa îi părea trasă şi ochii îi erau marcaţi de cearcăne adânci. Harris observă.

— Iartă-mă, Charlotte. Ai dreptate. O să mai vorbim despre asta mâine.

Coborî şi se duse s-o ajute şi pe ea să coboare din maşină. De îndată ce fu în picioare, pe Charlotte o apucă ameţeala şi i se înmuiară genunchii. Fără ajutorul lui Harris ar fi căzut.

— Am să te duc în braţe, spuse el.

— Nu-i nevoie, Harris. Pot să merg.

Ea se redresă, şi se îndepărtă puţin de el ca să nu-i mai simtă atingerea. Numai de n-ar lăsa-o puterile din nou! De ar putea străbate singură cei câţiva metri care o despărţeau de intrarea de la „Urgenţe”! Dacă va trebui ca el s-o ducă în braţe, dacă îi va simţi din nou căldura trupului, Charlotte era pierdută. Făcuse deja destule prostii în seara asta!

*

* * *

Îi puseră trei copci, un pansament, şi îi dădură un calmant... îngrijirile nu durară decât câteva minute. Charlotte trebui să recunoască faptul că Harris alesese un spital al cărui personal se dovedi a fi foarte eficace. Când îi întinseră factura, la recepţie, trebui să admită şi că, uneori, competenţa se plătea foarte scump. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că un chirurg poate să pretindă un tarif atât de exorbitant.

Zâmbind cât putea ea de dulce, se aplecă spre recepţioneră.

— S-ar putea să-mi trimiteţi factura prin poştă? întrebă ea. Acum n-am bani la mine.

— În principiu, suntem plătiţi imediat, răspunse femeia.

Văzând expresia încurcată de pe chipul Charlottei, adăugă:

— Dacă nu aveţi acum, reveniţi mâine dimineaţă. Şeful de la contabilitate va fi aici. În unele cazuri, acceptăm şi plata lunară, la salariu.

— Păi…

Charlotte detesta să i se reţină din salariu. Trebuie să mai fi avut ceva bani pe carnetul ei de economii. Dacă îşi va reduce cheltuielile la strictul necesar până la sfârşitul lunii, ar putea să aibă bani ca să plătească şi spitalul. Cu condiţia ca serviciul de contabilitate să nu încaseze prea repede cecul. Pentru că va trebui să aibă timp să transfere bani din economiile de pe carnet în contul ei bancar. Scotocea prin poşetă să-şi caute carnetul de cecuri, când sosi Harris.

— Ah! Iată-te! exclamă el. Am coborât doar să beau o cafea la bufet şi, când am urcat, tu dispăruseşi.

Aplecându-se peste umărul ei, observă factura şi, înainte ca ea să aibă timp să-şi scoată carnetul de cecuri, el deja îl deschisese pe al lui. Când îl văzu că îşi scoate stiloul, ea strigă:

— Ce vrei să faci?

— Să plătesc factura.

— Mulţumesc! Dar sunt în stare să mi-o plătesc singură.

Cu un gest furios, Charlotte îşi întinse carnetul pe birou.

Dar cum să scrie ca lumea cu o singură mână? Reuşi totuşi, sub privirea dezaprobatoare a lui Harris care insistă:

— Lasă-mă pe mine să plătesc! Sunt singurul vinovat

pentru accident.

— N-am nevoie de pomana ta!

— Eşti sigură?

În acel moment, Charlotte surprinse privirea lui Harris aţintită pe talonul ceculuiei, exact în locul în care ea îşi notase suma disponibilă din cont. Era evident că suma aceea nu acoperea complet cecul pe care ea tocmai îl semnase. Harris nu se înşelase. Dar era acesta oare un motiv ca ea să se dea bătută? Cu voce fermă, Charlotte afirmă:

— Absolut sigură!

Şi, cu acelaşi aplomb, îi întinse cecul recepţionerei.

Când ajunseră la uşă, Harris o prinse de braţ.

— Ştii că este ilegal să semnezi un cec fără acoperire? întrebă el.

— Nu te amesteca în ceea ce nu te priveşte. Mai întâi că cecul meu nu va fi fără acoperire. Îmi voi transfera economiile în cont.

— Mă îndoiesc foarte tare că economiile tale îţi ajung.

Charlotte roşi şi grăbi pasul. Harris avea dreptate. Dar el nu punea la socoteală şi bacşişurile din acest weekend. îl lăsă să-i deschidă portiera şi se aşeză pe scaun.

— Charlotte, răspunde-mi sincer. Ai destui bani ca să plăteşti această notă?

— O să mă laşi totuşi în pace? Este problema mea. Eu mă ocup cumva de finanţele tale?

Şi ea trânti violent portiera. Harris o privi o clipă prin geam, apoi îşi ocupă locul la volan. Începu să scotocească în buzunar şi, scoţând un teanc de bancnote, i-l puse cu forţa în mână.

— Nu am nevoie de banii tăi, nu înţelegi?! strigă ea.

— Te rog, acceptă-i. Nu este o pomană. Este doar un avans din salariul tău.

Şi Harris apăsă brusc pe acceleraţie. Cadillac-ul demară. Descumpănită, Charlotte privi banii.

— Este chiar un avans? întrebă ea.

— Da, aşa este.

— Ei bine, în cazul acesta… îţi mulţumesc.

Îşi puse banii în poşetă, cu un bizar sentiment de uşurare şi de recunoştinţă. Suma pe care i-o dăduse Harris era într-adevăr providenţială. Pentru că, altfel, ar fi trebuit să primească nişte bacşişuri extraordinare în acest weekend ca să-şi acopere cheltuielile de la spital. Pe de altă parte, nu-i datora nimic lui Harris din moment ce aceşti bani reprezentau avansul din salariul ei.

— Încotro trebuie s-o iau ca să te duc acasă?

Cu mâna validă, Charlotte îi făcu semn lui Harris s-o ia la dreapta. Deodată, un gând îi trecu prin minte.

— De fapt, zise ea, parcă mi-ai cerut să demisionez? Atunci, cum am să fac să-ţi înapoiez banii, din moment ce nu voi mai avea salariu?

— Oh! Te rog! Să nu mai vorbim despre asta. Hotelul pe care l-am cumpărat este imens. Vom putea foarte bine să lucrăm amândoi, fără ca să ne întâlnim neapărat.

Îşi păstra aşadar postul de chelneriţă! Nu era minunat? Da, dar în condiţiile prezente, nu prea mai avea o totală garanţie a slujbei. Sigur, hotelul era imens. Nu îndeajuns însă încât fiecare să-şi trăiască viaţa fără să dea ocazia la bârfe. În hotelul Foothills, totul se afla până la urmă.

Angajaţii nu se vor sfii să urmărească isprăvile noului patron şi ale logodnicei lui. Charlotte îşi imagina cu uşurinţă comentariile mai mult sau mai puţin plăcute care-i vor ajunge la urechi. Şi gândul acesta o îngrozea. Era inutil să nege, recunoştea că era geloasă pe Janice.

Când, adineauri, Harris o sărutase sub ochii ei, a simţit că un pumnal îi străpunge inima. Or, această scenă se va repeta probabil de nenumărate ori. Şi poate altele şi

mai dureroase…

N-o mai punea la socoteală pe Linda care nu ştia să-şi ţină gura. Charlotte parcă auzea deja trăncănelile ei insuportabile: „toaletele lui Janice… bijuteriile lui Janice…” Şi ce o să fie când vor începe pregătirile de nuntă? Nici nu-i venea să se gândească! Refuza să suporte tot acest chin.

Aproape că ajunseseră.

— Ia-o la stânga. Este a treia casă pe dreapta, zise Charlotte.

Şi, cât se poate de calm, adăugă:

— O să-mi găsesc o altă slujbă. Nu ştiu când am să pot să-ţi înapoiez banii, dar n-avea grijă, ţi-i voi da.

Harris opri maşina în faţa unei case vechi în stil victorian şi coborî să-i deschidă portiera Charlottei.

— Mulţumesc. Nu-i nevoie să mă conduci până la uşă. Cunosc drumul.

Tânăra femeie se îndreptă spre intrare. După numai câteva secunde, Harris fu lângă ea. Mergând alături, îi explică:

— Nu-mi place să las o femeie să intre singură într-un apartament gol, noaptea.

— Şi totuşi, eu asta fac aproape seară de seară. Deşi arareori îmi găsesc apartamentul gol.

— Nu ştiam că locuieşti împreună cu o altă fată.

— Cine a spus că este o altă fată?

Văzând privirea lui Harris aţintită spre degetul ei, Charlotte se grăbi să-i precizeze:

— Nu, nu, nu sunt căsătorită. Vezi, nu port verighetă.

— Ceea ce nu te împiedică să locuieşti împreună cu un bărbat, nu-i aşa? Asta încerci să-mi dai de înţeles.

— Tocmai priveşte la televizor. Auzi?

Într-adevăr, prin uşă se auzeau nişte voci acompaniate de o celebră muzică de film.

— Lui Jimmy îi plac la nebunie westernurile.

Charlotte răsuci cheia în broască jubilând. Îşi

imagina cu uşurinţă ce gândea Harris. Şi departe de ea gândul de a-l lămuri! Cu bună ştiinţă, vrusese să-i creeze o imagine eronată despre adevărata ei relaţie cu Jimmy. Doar n-o să-şi închipuie domnul Jordan că, în toţi aceşti ani, ea nu făcuse decât să jelească, să-şi plângă trecutul! El se distrase, slavă Domnului! Cu Janice! Şi cu câte încă alte femei? Aşa că de ce n-ar fi făcut şi ea la fel? Bineînţeles, Charlotte nu avusese parte de astfel de distracţii. Dar era oare cazul să spună în stânga şi-n dreapta asta? Nu. Şi în niciun caz lui Harris. Va păstra pentru ea acest secret. Era o chestiune de orgoliu!

Când Charlotte se întoarse ca să-l salute, Harris deja plecase.

Capitolul 4

Cavalcada îndrăcită a eroilor filmului continua cu o avalanşă asurzitoare de decibeli. Cu siguranţă că, din nou, vecinii se vor plânge de gălăgie. Şi din nou, Jimmy nu va ţine cont de remarcile lor. Încearcă să pui nişte căşti unuia care a decretat o dată pentru totdeauna că nu este surd!

Charlotte zări într-un fotoliu silueta fragilă a prietenului ei şi oftă. În ciuda orei înaintate, fără îndoială că Jimmy era singurul din clădire care dormea liniştit, fără să-i pese de drama care se juca pe ecran. Se duse şi stinse televizorul.

Ce linişte, dintr-odată, în apartament! Charlotte se întinse, savurând cu voluptate prima clipă de relaxare din acea zi. Deodată, îi mirosi ceva a ars. Era o ţigară care se consuma în scrumieră. O altă manie a lui Jimmy. Ţinea neapărat să fumeze cât îl ţineau puterile, ştiind totuşi că până la urmă va adormi fără să apuce să stingă ţigara. Cu siguranţă că, într-o zi, va provoca un incendiu…

În timp ce Charlotte lua scrumiera ca să se ducă s-o golească, bătrânul se mişcă în somn, apoi se trezi. Cu ochii încă somnoroşi, întrebă:

— Tu eşti, Charlotte? De unde vii?

— De la slujbă. Tocmai am venit.

Fata nu-şi putu reţine un zâmbet. În fiecare seară, Jimmy îi punea aceeaşi întrebare şi, cu o răbdare exemplară, ea îi dădea acelaşi răspuns. Odată cu trecerea anilor, memoria bătrânului devenea din ce în ce mai deficitară, cel puţin în ceea ce priveşte micile evenimente cotidiene. Dar, dimpotrivă, îşi amintea cu o fidelitate şi o claritate incredibilă fapte vechi de peste cincizeci de ani. Era conştient de această stare de lucruri şi, de fiecare dată când memoria îi juca feste, se înfuria. Ceea ce cu siguranţă se va întâmpla şi astă-seară, judecând după strălucirea privirii lui. Şi bineînţeles că tot Charlotte îi va îndura proasta dispoziţie.

— Mă duc să fac o cafea, o să ne priască amândurora, zise ea, în speranţa că va preveni furtuna pe care o presimţea.

Cel puţin, iniţiativa ei îi dădea o scuză ca să poată ieşi din salon. Abia apucă să închidă uşa în urma ei, că un val de muzică se revărsă în tot apartamentul. Jimmy reaprinsese televizorul! Era mai bine să nici nu se gândească la reclamaţiile pe care le va primi mâine dimineaţă, când va ieşi să-şi facă cumpărăturile! Calmă, luă cafeaua din bufet şi începu s-o pregătească.

Bucătăria, pe care Charlotte o zugrăvise chiar ea când fusese în concediu, era luminoasă şi foarte plăcută în ciuda parchetului învechit care cerea o întreţinere minuţioasă. Uneori, Charlotte se gândea să se mute şi fără îndoială că s-ar fi instalat de mult într-un apartament mai modern, dacă Jimmy n-ar fi fost atât de ataşat de acest loc. Nu era oare mai importantă fericirea prietenului său decât propriul ei confort? La cei peste optzeci de ani, nu merita oare Jimmy să-şi sfârşească zilele într-un loc pe care-l iubea? Numai lui îi datora Charlotte faptul de a nu se fi prăbuşit în disperare în cel mai dramatic moment al vieţii ei. Şi acest lucru, ea nu-l va uita niciodată.

*

* * *

Lunile care urmaseră plecării ei de la ferma părintească fuseseră extrem de dure. Neînsemnatele ei economii nu-i ajunseseră decât foarte puţin timp şi, curând, se trezise fără nicio resursă. În ciuda căutărilor intense, nu găsise nimic de lucru. Deprimată deja de pierderea copilului, de ruperea logodnei, Charlotte se simţea pe zi ce trece mai fără putere, pe măsură ce se cufunda într-o situaţie fără ieşire. Nu mai avea bani ca să se hrănească suficient şi nici să-şi plătească modestul hotel în care locuia.

Ameninţată de proprietar cu darea afară, îşi petrecea zilele în parcul oraşului, aşezată pe o bancă unde îşi împărţea sandvişul cu porumbeii.

Întâlnirea ei cu Jimmy se petrecuse atunci. îl zărise cu câteva zile înainte dar nu-i dăduse prea mare atenţie. El însă o observase bine, pentru că în dimineaţa aceea, venise şi se aşezase lângă ea pe bancă şi, fără introducere, o întrebase:

— Ce faci dumneata în fiecare zi în parc?

Neavând chef să răspundă întrebărilor indiscrete ale unui bătrân care credea că-i este permis totul, Charlotte se făcuse că nu aude.

— La vârsta dumitale, sunt lucruri mai interesante de făcut decât să dai de mâncare porumbeilor, insistase bătrânul. De ce nu eşti la vreo universitate, să studiezi, sau într-un birou, să lucrezi, ca toată lumea?

Charlotte tăcea cu încăpăţânare. Fără să se descurajeze, vecinul ei de bancă continuase:

— Ţi-am pus o întrebare, domnişoară. Eşti atât de amabilă să-mi răspunzi?

Şi, ca să fie lăsată în pace, ea cedase.

— Mi-am terminat studiile şi încă n-am găsit de lucru.

Bătrânul n-o lăsase în pace.

— Şi crezi că, stând aici, o să găseşti? Lasă-i pe cei de vârsta mea să hrănească porumbeii şi gândeşte-te mai degrabă la viitorul dumitale. Când zic să „te gândeşti”, vreau să zic „să acţionezi”. Serviciul n-o să vină singur la dumneata.

De ce se amesteca el? Ultimele lui cuvinte îi provocaseră Charlottei un acces de furie pe care şi-l stăpânise cu greu. De luni de zile, trăia ca anesteziată din cauza prea puternicei suferinţe prin care trecuse, incapabilă să simtă altceva. Şi iată că venea acest bătrân băgăreţ ca să-i trezească emoţii pe care le crezuse adânc ascunse! Se ridicase şi scosese din buzunar o pungă cu grăunţe pe care o avea mereu de rezervă şi o pusese cu forţa în mâinile bătrânului domn.

— Ei bine, dacă este treaba dumitale să hrăneşti porumbeii, fă-o şi lasă-mă în pace! exclamase ea.

După care, plecase fără să privească înapoi.

Timp de o săptămână, nu mai pusese picioarele în parc. Câte anunţuri de serviciu citise în aceste opt zile? câţi kilometri străbătuse şi câte telefoane dăduse ca să-şi găsească o slujbă? Fără niciun rezultat. Şi atunci, ajunsă în culmea disperării, se întorsese în parc, fără să ştie prea bine ce căuta. Bătrânul era în acelaşi loc, pe aceeaşi bancă.

Ar fi o ipocrizie să pretindă că viaţa lor comună începuse într-un climat idilic. Fiecare trebuise să facă eforturi mari pentru a se adapta cu celălalt. Dar Charlotte avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea. Iar cât îl priveşte pe Jimmy, bătrân şi singur, avea nevoie mai ales să se simtă util. Iată de ce prietenia lor supravieţuise dificultăţilor.

*

* * *

Când Charlotte se reîntoarse în salon, Jimmy adormise din nou. De ce să-l mai trezească? Ca să-şi mai

facă griji din cauza mâinii ei pansate? Ca să-l anunţe că se reîntâlnise cu Harris? Bătrânul era la curent cu toată povestea lor. De îndată ce o aflase, condamnase comportarea fostului ei logodnic pe care-l făcea responsabil de întreaga situaţie, chiar dacă nu era atât de limpede pe cât credea el. Cum nici în mintea Charlottei lucrurile nu erau prea clare şi se întreba ea însăşi despre sentimentele ei faţă de Harris, consideră preferabil să nu abordeze acest subiect. După ce stinse televizorul, îl înveli pe bătrân cu un pled, îşi bău ceaşca de cafea şi se duse să se culce.

*

* * *

— Charlie! Cum a fost plimbarea ta de aseară cu domnul Jordan?

Hotărât lucru, nimic nu-i scăpa privirii indiscrete a Lindei! Şi fără îndoială că incidentul din ajun alimenta bârfele din întregul hotel…

— Grozavă plimbare! replică Charlotte. Am fost la spital, la urgenţă.

— Totuşi, el te-a condus acolo. După aceea, te-a dus şi acasă?

— De ce n-ar fi făcut-o? Domnul Jordan este un bărbat bine crescut.

— Ţi-a propus să mai ieşi cu el în vreo seară?

Charlotte îi aruncă o privire furibundă colegei sale. Chiar nu avea chef să răspundă la întrebările ei idioate. Mai ales că avusese o noapte îngrozitoare din cauza rănii care o durea, şi nu adormise decât spre ziuă. Evident, se sculase târziu, mult prea târziu ca să mai pornească în căutarea unei noi slujbe aşa cum îşi jurase că o să facă. Ceea ce o enerva cumplit. Şi proasta asta de Linda care continua.

— Aş vrea atât de mult ca domnul Jordan să mă remarce! Este bărbatul cel mai seducător pe care l-am

văzut vreodată. Ce noroc ai avut să te răneşti exact când el era aici!

— Ascultă, Linda, ceea ce tu consideri a fi fost un noroc, pentru mine rămâne un accident stupid de care m-aş fi lipsit cu plăcere! Pe de altă parte, am să-ţi dau un sfat: nu-ţi face prea multe iluzii în privinţa domnului Jordan. Este logodit.

— Adevărat?

Chipul Lindei exprima consternarea. Totuşi, îşi reveni foarte repede.

— Imposibil! Dacă ar fi logodit, s-ar şti.

— Ei bine, acum ştii, îi replică Charlotte, din ce în ce mai enervată.

Din fericire, Tony îi aduse tava şi mărunţişul. Tot era mai bine să înfrunte clienţii decât să mai suporte şi o secundă pălăvrăgeala acestei descreierate.

Când se întoarse la bar, Linda era în sală, ocupată să-şi servească propriii clienţi. Ce uşurare să nu mai aibă de suportat hărţuiala ei! Din păcate Charlotte se bucurase prea devreme, pentru că Tony o întrebă:

— Aşadar, care sunt noutăţile despre domnul Jordan?

— Nu ţi le-a spus Linda? Este logodit cu fata care-l însoţea aseară.

— Asta nu-l priveşte decât pe el. Pe mine mă interesează ce s-a întâmplat între tine şi el.

— M-a condus la spital, a băut o cafea la bufet şi apoi m-a dus acasă. Nimic mai mult. Spune-mi, Tony, aiureala Lindei este cumva molipsitoare? Ce îţi imaginai?

— Nu te supăra, Charlotte. Dacă ţi-am pus această întrebare, am făcut-o pentru că am motivele mele. Aseară, domnul Jordan s-a întors la bar. A tot pus întrebări despre tine, despre tine şi despre Jimmy. Am avut impresia că-l crede pe Jimmy iubitul tău. I-ai mai făcut tu şi pe alţi bărbaţi să creadă asta, ştiu, dar până acum ai făcut-o doar ca să scapi de ei atunci când deveneau prea

întreprinzători…

— Ei bine, să zicem… să zicem că am vrut să scap de domnul Jordan.

— N-are niciun sens! Tocmai mi-ai spus că este logodit.

Tony puse pe platoul Charlottei un ultim pahar de cocteil.

— Se întâmplă ceva ciudat între voi doi, continuă el. Ceva ce eu nu înţeleg. Aş vrea să-mi explici. Îl cunoşteai dinainte pe domnul Jordan, nu-i aşa?

Cât de mult ar fi dorit să-şi poată lua tava şi să se întoarcă în sală! Să fugă de Tony aşa cum fugise de Linda. Numai că Tony nu era Linda. Era un prieten. Un prieten preţios la care ţinea mult.

— Ai dreptate, Tony, îl cunosc, recunoscu ea în sfârşit. Dar este prea greu să-ţi explic. Aş vrea doar să ştiu… I-ai spus cumva adevărul despre Jimmy?

— Fireşte că nu. N-aş face-o niciodată fără permisiunea ta.

— Mulţumesc, Tony. Şi, te rog, să nu afle cine este Jimmy. În cazul că-ţi mai pune întrebări, lasă-l să creadă ce vrea.

— Mă întreb dacă nu greşeşti. Domnul Jordan părea foarte interesat de tot ceea ce te priveşte, aseară. Mi-a pus o sumedenie de întrebări despre tine. Şi despre Jimmy… Dacă este serios… Dacă te face fericită…

— Nu era interes din partea lui. Doar curiozitate. De ce s-ar interesa domnul Jordan de mine? Este logodit cu adevărat, să ştii.

— Eu îmi ziceam că…

— Tony, eu ţin mult la tine. Să nu mai vorbim despre asta.

Charlotte îi zâmbi prietenului său, apoi îşi luă tava şi se îndepărtă de bar.

*

* * *

Pe la ora zece seara, sosi şi Harris însoţit de Janice. Se aşezară la o masă de lângă bar. Linda, care nu avea acelaşi program cu Charlotte, îşi terminase deja serviciul. Era deci imposibil pentru Charlotte să scape de ceea ce se temea mai mult: să-şi servească la masă fostul logodnic. Neavând încotro, se duse la masa lor.

— Bună seara, zise ea, cu ce vă servesc?

Harris o privi glacial.

— Ce-ţi mai face mâna? întrebă el. După acel regretabil accident, credeam că o să-ţi iei câteva zile libere.

Cu alte cuvinte, asta însemna că el ar fi preferat să n-o mai întâlnească astă-seară. Fără să se intimideze, Charlotte îi răspunse:

— Mâna mea merge bine, mulţumesc. Nu aveţi niciun motiv să vă faceţi griji pentru mine.

Apoi, cu un zâmbet amabil, se întoarse spre Janice care comandă o cafea. Harris, la rândul lui, se hotărî să ia un whisky dublu, ceea ce nu păru să fie pe placul logodnicei sale.

„Oare nu cumva Janice este un pic cam puritană?” se întrebă Charlotte în timp ce se întorcea spre bar. Poate că felul ei de a se îmbrăca precum o fetiţă ascundea o teamă de a-şi dezvălui trupul? Dacă morala ei era atât de riguroasă, nu-i de mirare că Harris nu-i vorbise despre trecutul lui. Şi totuşi, aseară, nu-i făcuse Janice nişte promisiuni logodnicului său?

Cuvintele ei încă mai răsunau în urechile Charlottei: „Tot ce vei dori, dragostea mea”. În plus, Harris urma s-o găsească la întoarcere în camera ei. Nu, teoria unei Janice caste şi ruşinoase nu stătea în picioare!

Charlotte era din nou la masa lor, servindu-le băuturile, când Tony o strigă:

— Charlie! Eşti chemată la telefon.

Surprinsă şi oarecum încurcată, ea îl privi pe Harris.

— Ei bine, ce aştepţi? zise acesta pe un ton sec. Du-te şi răspunde, dacă eşti chemată!

Direcţia hotelului nu vedea cu ochi buni apelurile telefonice personale, şi acesta nu putea să cadă mai rău, exact în momentul când ea era ocupată la masa patronului! După ce murmură un „mulţumesc" abia auzit, Charlotte se duse la Tony care-i întinse receptorul.

— Era chiar atât de urgent? întrebă ea în şoaptă.

— Este Jimmy. Am încercat să-i spun că nu poţi fi deranjată, dar pare a fi foarte speriat.

— Alo?

Un şir de fraze total de neînţeles, punctate cu înjurături. ajunse la urechile Charlottei. Jimmy vorbea atât de tare încât ea trebui să îndepărteze receptorul de ureche. Şi mai treacă-meargă faptul că Tony era martor la dezlănţuirea verbală a lui Jimmy. Dar Harris! De ce venise acesta la bar? Charlotte habar nu avea. Oricum, el era acum lângă ea şi nu pierdea niciun cuvânt din şuvoiul ce se revărsa din telefon. Instinctiv, Charlotte îi întoarse spatele şi-şi lipi receptorul de ureche.

— Calmează-te, Jimmy! Inutil să te enervezi. Nu înţeleg nimic din ceea ce spui!

Trecu un minut până ce Charlotte reuşi să plaseze câteva cuvinte.

— Este un cartuş întreg în bufetul de lângă chiuvetă. Ştii bine unde le pun întotdeauna.

Jimmy rămăsese fără ţigări. Scotocise toată casa ca să le găsească. În zadar. Explicaţiile Charlottei îl înfuriară şi mai tare. După spusele lui, ea nu pusese niciodată ţigările acolo.

— Ba da, Jimmy, de un an de zile le pun acolo, reluă Charlotte. În fine, fă un efort să-ţi aminteşti în loc să ţipi!

Îi fu ciudă că-şi pierduse răbdarea, mai ales în faţa lui Harris. Dacă ar fi avut măcar delicateţea să se

îndepărteze de ea, aşa cum făcuse Tony. Dar nu! Charlotte îi simţea prezenţa în spatele ei şi asta o enerva şi mai tare.

Până la urmă, Jimmy acceptă să se ducă să verifice spusele Charlottei. Cu un oftat de uşurare, aceasta, închise telefonul. Bietul Jimmy! Măcar de n-ar da foc casei acum că avea ce să fumeze...

— Parcă tu erai cea care-mi reproşa ieri lipsa de răbdare cu Janice, nu? Văd că nu eşti mai prejos.

Harris lansase aceste cuvinte pe un ton ironic. Charlotte se întoarse şi roşi.

— Situaţia este complet diferită, afirmă ea.

— Nu văd de ce ar fi diferită.

Văzându-l pe Harris luând de pe tejghea o zaharniţă, ea roşi şi mai mult. Detesta să fie surprinsă că greşeşte! Dacă n-ar fi uitat să ducă zaharniţa odată cu cafeaua lui Janice, Harris n-ar fi trebuit să vină la bar şi să audă conversaţia ei.

El se duse şi-şi reluă locul lângă Janice. Mai rămânea de rezolvat problema încasării notei de plată. Şi din nou Charlotte trebui să-l înfrunte pe Harris.

— Am... am uitat să vă întreb, bâigui ea, cum vă achitaţi consumaţiile?

— În hotelurile mele, este obiceiul să mi se prezinte nota de plată lunar. Pe de altă parte, în hotelurile mele, telefonul nu este la dispoziţia angajaţilor pentru mesajele lor personale. Te rog să iei notă de asta şi să-ţi anunţi prietenul.

Cu ce ton de superioritate spusese: „În hotelurile mele”! Ca pentru a-i aminti Charlottei că aici el era stăpânul iar ea, doar o angajată.

*

* * *

Duminica următoare când se trezi, Charlotte avu parte de două veşti bune: prima era că afară era o vreme superbă, şi a doua că Jimmy era foarte bine dispus. Şi,

culmea fericirii, în ziua aceea era liberă. Aşa că se hotărî să-şi ducă prietenul la munte. Ar fi un adevărat ghinion dacă bătrânul ei Volkswagen n-ar accepta să-i ducă până acolo!

Odinioară, Jimmy lucrase în Munţii Stâncoşi, în minele de aur şi argint. Din acea perioadă a vieţii lui, el păstrase o rezervă considerabilă de poveşti fabuloase, şi nu se lăsa niciodată rugat să le povestească. Aşa că această călătorie îi trezi amintirile, îi aduse în memorie o mulţime de istorioare pitoreşti care făcură deliciul Charlottei, încât uită de toate grijile. Era ca şi cum s-ar fi proiectat într-o altă dimensiune, pe o altă planetă, în culori luminoase. Până şi seara, când se întoarseră, casa răsună de hohote de râs, de cântece pe care bătrânul continua să le fredoneze.

*

* * *

Dar, din păcate, a doua zi viaţa îşi îmbrăcă din nou haina ei cenuşie. Charlotte îşi aminti că trebuie să-şi caute de lucru. Doar gândul la câte demersuri va avea de făcut era de ajuns ca s-o deprime. A-ţi găsi de lucru într-un oraş universitar, la sfârşitul celui de al doilea trimestru, era o adevărată aventură, pentru că studenţii nu aşteptau vacanţa ca să se preocupe de găsirea unei slujbe pe timpul verii. Ea totuşi se porni să caute.

După o zi de căutări, Charlotte se întoarse acasă, istovită, complet demoralizată. Singura ofertă care i se propusese fusese aceea a unui comerciant care ţinea o tavernă mizerabilă mirosind a bere şi tutun, unde se aciuiau probabil mai mult beţivii decât turiştii liniştiţi. Dintr-odată, aversiunea ei faţă de barul în care lucra se mai potoli. Acolo, cel puţin, decorul era mai convenabil şi nu erau toleraţi clienţii beţi sau îmbrăcaţi neglijent.

La jumătatea drumului, îşi dădu seama că plecase sâmbătă de la lucru fără să afle programarea şi tura în

care urma să lucreze în săptămâna următoare. Şi trebuia neapărat să afle, pentru a-şi putea organiza timpul. Nu-i surâdea deloc ideea să se ducă la Hotelul Foothills, pentru că ar fi riscat să se întâlnească cu Harris. Dar, cum îşi pierduse definitiv speranţa de a găsi o altă slujbă, nu trebuia oare să facă orice ca să nu şi-o piardă pe cea actuală? Nu trebuia să încurce programul, nu trebuia să întârzie, pentru a nu-l nemulţumi pe patron! Aşa că era o prioritate să afle în ce tură va lucra şi, în consecinţă, se întoarse din drum.

Când Charlotte intră în birou, Diane, secretara hotelului, tocmai îşi punea haina.

Nebăgând de seamă privirea speriată a tinerei femei, Charlotte se repezi la panoul pe care era afisat programul de lucru. După ce-l parcurse cu privirea, se întoarse, furioasă, spre Diane.

— Numele meu a fost şters de pe listă. De ce?

— Tocmai, chiar mă întrebam de ce ai venit acum. Domnul Jordan a fost pe aici azi dimineaţă. Mi-a zis să nu te mai pun alături de ceilalţi angajaţi pentru că ţi-ai găsit altceva de lucru.

— A zis el asta?

Aşadar, Harris îndrăznise! După ce-i promisese să n-o concedieze, acum o dădea afară din hotelul *lui*! Fără ca măcar s-o întrebe dacă-şi găsise o altă slujbă! Charlottei îi venea să plângă de furie. Diane o privea, uşor neliniştită.

— Da, aşa a zis, reluă Diane. Chiar a adăugat că ai început deja să lucrezi în altă parte, şi că nu mai trebuie să contăm pe tine.

— Aşa va să zică! Lucrez în altă parte? Sunt încântată să aflu şi eu. Ticălosul! Dacă ar fi acum în faţa mea…

— Nu este aşa? Nu ţi-ai găsit nimic altceva? întrebă Diane, uluită.

— Crezi că m-aş fi deranjat să mai văd programul dacă aş fi fost ocupată în altă parte?

— Poate că este doar o neînţelegere?

Din ce în ce mai descumpănită, Diane era aproape speriată. Şi totuşi, biata secretară nu avea nicio vină în povestea asta. De ce s-o acuze? Cuprinsă de remuşcări, Charlotte răspunse:

— Da, fără îndoială că trebuie să fie o neînţelegere. Trebuie să lămuresc povestea asta cu domnul Jordan. Unde este acum?

— Nu mai este la birou.

Deschizând agenda, Diane aruncă o privire şi adăugă:

— Astă-seară nu mai are nicio întrevedere. Presupun deci că nu a ieşit din hotel. Probabil că este în apartamentul lui. Locuieşte la mansardă. Vrei să telefonez ca să fii sigură că este acolo? O să-l întreb dacă are o clipă liberă ca să te primească.

După un moment de ezitare, Charlotte scutură din cap.

— Mulţumesc, eşti drăguţă. Dar nu este nevoie să-l deranjezi. Am să-l văd mâine.

După tot ceea ce-i făcuse, Charlotte nu avea niciun chef să-l menajeze pe Harris. Dacă ar fi lăsat-o pe secretară să-i anunţe vizita, i-ar fi dat timp să-şi pregătească riposta. Dacă tot se declarase războiul între ei, era mai bine să nu-i dea inamicului nicio armă. Charlotte îşi va ataca adversarul prin surprindere.

O salută pe Diane cu un gest amical şi, părăsind biroul, se îndreptă spre ascensor.

Capitolul 5

Harris nu avea dreptul! Nu avea dreptul s-o concedieze. Pe măsură ce liftul urca, Charlotte simţea că o cuprinde furia. Când ajunse la ultimul etaj, semăna cu un vulcan gata să erupă. Nu mai avusese niciodată un asemenea acces de furie. Pur şi simplu, nu mai răspundea de actele sale. Când se va afla faţă-n faţă cu monstrul care

se juca cu viaţa ei cu o uimitoare neruşinare, numai Dumnezeu ştie de ce va fi în stare!

Sub pretextul că el era patronul, şi pentru că mironosiţa lui de logodnică nu suporta să audă poveştile din trecutul lui, Harris îşi permitea să concedieze o angajată cinstită care-şi făcuse întotdeauna treaba cu o conştiinţă ireproşabilă. Era inadmisibil. Absolut inadmisibil.

Pe culoar nu era decât o uşă, aşa că era imposibil să se înşele. Fără şovăire, Charlotte bătu la uşă. Niciun răspuns. Atunci răsuci butonul. Uşa se deschise. Cu inima bătându-i ca şi cum ar fi urcat pe jos cele cinci etaje, Charlotte se strecură înăuntru.

Descoperi un salon vast, decorat cu un gust rafinat. Mocheta bleu se asorta prfect cu tapiseria gri-pal. Două canapele luxoase din piele neagră, încadrate de măsuţe din sticlă, erau aşezate faţă-n faţă în apropierea unei uşi imense tot din sticlă prin care se vedeau panorama oraşului şi crestele munţilor. Charlotte privi în jurul ei dar nu zări pe nimeni în acest decor de vis. Era asemeni unei actriţe care-şi făcuse intrarea ca să-şi joace marea scenă şi găsise sala goală; rămase nemişcată şi descumpănită. La câţiva metri de ea, un imens vas chinezesc părea să-i râdă în nas. Un vas pe care l-ar fi aruncat cu plăcere în capul proprietarului său… cu condiţia ca acesta să se arate!

— Ce naiba cauţi aici?

Charlotte tresări şi se întoarse. Harris tocmai intrase în salon. Cu părul ud, cu torsul gol, cu un prosop legat în jurul mijlocului, o privea pe fată de parcă aceasta tocmai aterizase de pe altă planetă. La rândul ei, Charlotte, încremenită, nu-şi lua ochii de la el. Ce mai rămăsese din furia ei? Dezamorsată prin absenţa adversarului, iată că prezenţa acestuia îi aducea o lovitură fatală! Cum să nu depui armele în faţa goliciunii tulburătoare a acestui trup viril, superb, musculos? Un trup care, odinioară, fremătase

sub mângâierile ei. Se înfioră. Dorinţa ei de răzbunare se transformase într-o dorinţă pasională.

— Ai vrea să-mi explici cum şi de ce ai ajuns până aici? reluă Harris.

El îi ghicise tulburarea, Charlotte era sigură de asta. Îşi plecă privirea încercând să-şi adune gândurile, nemaiştiind prea bine ce o adusese în acest apartament luxos. Curând însă îi reveni memoria, în acelaşi timp cu furia.

— Am venit să-ţi spun ce cred despre tine şi despre manierele tale. Faptul că eşti patronul hotelului nu-ţi dă absolut toate drepturile, şi mai ales pe acela de a-ţi trata angajaţii ca pe nişte sclavi. Drept cine te crezi? Eşti cumva Dumnezeu? Mi-ai spus că o să-mi păstrez slujba. Abia am întors un pic spatele şi m-ai şi şters de pe lista personalului! Şi dacă m-aş duce să-i povestesc logodnicei tale ce fel de individ eşti… Aşa, doar ca s-o previn, înainte să fie prea târziu şi pentru ea…

Abia mai răsuflând de patosul cu care vorbise, Charlotte tăcu. Harris nici nu se clintise în tot acest timp. Palid, cu chipul crispat de o furie reţinută, continua s-o privească. Ochii îi sclipeau cu o strălucire metalică ciudată care nu prevestea nimic bun. Dintr-odată, Charlottei i se făcu frică. Se retrase un pas.

— Ai cumva de gând să mă şantajezi? întrebă Harris pe un ton ameninţător.

— Eu nu numesc asta şantaj.

— Dacă nu e şantaj, atunci ce este? Poţi să-mi spui cam unde vrei să ajungi?

— Păi… eu…

Fascinată de prosopul care aluneca încetul cu încetul pe coapsele lui Harris, dând la iveală din ce în ce mai mult din nuditatea lui, ea nu-şi mai găsi cuvintele.

— Pentru Dumnezeu, ai de gând să-mi explici?!

Urmă un moment de tăcere, apoi Charlotte murmură:

— N-ai putea să te duci să te îmbraci?

Preţ de o clipă, Harris păru descumpănit. Îşi ridică prosopul şi-l strânse mai tare. După care, privirea lui o aţinti din nou pe Charlotte.

— Dacă i-ai fi cerut secretarei mele o programare ca să mă întâlneşti, m-ai fi găsit într-o ţinută decentă, declară el.

— Îmi pare rău… Nu m-am gândit că… Ei bine, du-te acum şi te îmbracă.

— Din moment ce a fost atât de urgent să mă vezi, mi-aş reproşa dacă te-aş face să aştepţi.

— Nu mă deranjează.

— Nici pe mine nu mă deranjează să rămân în ţinuta asta. Nu-ţi face griji pentru mine, nu-mi este frig. Aici este plăcut, nu crezi? De altfel, de ce nu-ţi scoţi şi tu haina? O să-ţi fie cald.

Harris îşi bătea joc de ea. El ştia foarte bine cât era de tulburată. Doar avusese aceeaşi putere asupra ei, odinioară, când fuseseră logodiţi. Ea îi cunoştea bine trupul pentru că-l mângâiase de atâtea ori… îşi amintea conturul ferm al coapselor lui, minuscula cicatrice de pe piept, chiar în dreptul inimii, căldura pielii sub palmele ei. Suferea cumplit la gândul că ţinuse în braţe acest bărbat superb şi că niciodată nu-i va mai aparţine. Acum, Janice era cea care savura beţia acelor îmbrăţişări pătimaşe. Simţul moral al Charlottei nu-i dădea voie să seducă bărbaţi care nu erau liberi. Totuşi, în această clipă, nu mai dădea doi bani pe solidele ei principii…

— O să-ţi fie prea cald, Charlotte, repetă Harris.

Se apropie de ea şi adăugă:

— Am să te ajut să-ţi scoţi haina.

Ea îl lăsă s-o facă. Cu gesturi lente, el îi scoase încet mantoul de pe braţe. Pe dedesubt, Charlotte purta un fel de le foarte fină, care-i scotea în evidenţă rotunjimea sânilor. Când mâinile lui Harris întârziară pe umerii ei, ea

se înfioră. Ridică privirea spre el şi şopti:

— Harris…

Incapabilă să mai reziste dorinţei, ea îşi sprijini capul de pieptul lui. îi respiră cu voluptate parfumul pielii, îi ascultă bătăile inimii.

— Charlotte, eu…

Harris vorbise cu o voce ciudat de răguşită. Ea simţi că-şi pierde controlul, dar brusc, el o îndepărtă. Harris se retrase un pas şi o privi încruntat. Ea îi văzu mâinile tremurând.

— Ai avut dreptate, Charlotte, zise el. Mă duc să mă îmbrac. Vorbim după aceea.

Şi, întorcându-se brusc, ieşi din încăpere.

După ce clipa de stupoare trecu, Charlotte îşi regăsi stăpânirea de sine. Cine naiba o pusese să vină aici? Ar fi trebuit să prevadă că vizita ei se va termina astfel. Şi acum, de ce mai stătea aici în loc să plece? Uşa nu era închisă cu cheia. Încăperea aceasta nu avea nimic dintr-o închisoare şi nici Harris nu semăna cu un temnicer. Charlotte era conştientă de asta. Mai ştia însă că nu va pleca până ce nu va fi găsit o soluţie la problema postului ei. Pentru că asta era o problemă de supravieţuire. Avea nevoie de această slujbă.

Cu un pas hotărât, se duse şi se aşeză pe una dintre canapele, şi aşteptă.

Harris nu întârzie să revină. Era îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, de o croială impecabilă dar sobră, cu o cămaşă albă şi o cravată în dungi; era ţinuta unui perfect om de afaceri… Pe de altă parte, afişa un aer distant absolut de circumstanţă. Pe un ton amabil, o întrebă:

— Vrei să bei ceva răcoritor? Cu ce te pot servi?

Din moment ce el adoptase acest ton protocolar, ea intră în joc.

— Un pahar de vin, te rog. Vin alb, dacă ai.

Fără îndoială că un pahar de coniac ar fi ajutat-o să suporte mai bine confruntarea, dar trebuia să-şi păstreze capul limpede.

— Ei bine, care este problema? întrebă Harris după ce o servi.

Aşezat în faţa ei pe cealaltă canapea, cu un pahar de whisky în mână, el părea foarte în largul lui. „Este uşor să fii relaxat când deţii toată puterea!” îşi zise Charlotte. Gândul acesta îi trezi dintr-odată furia. Uitând de faţada protocolară, strigă:

— M-ai dat afară, şi îndrăzneşti să mă mai întrebi care este problema? Vineri seara mi-ai spus că îmi voi păstra slujba. Vin astăzi să mă uit pe program, şi Diane îmi spune că ai pus-o să-mi şteargă numele de pe tabel! Ce înseamnă asta?

— Dacă amintirile mele sunt exacte, chiar tu mi-ai spus că-ţi cauţi altceva de lucru.

Charlotte îi replică:

— Chiar asta am făcut. Numai că n-am găsit nimic. Eu am nevoie să-mi câştig pâinea, înţelegi? Trebuie să-mi păstrez slujba de la *Calul negru* pentru că nu există nimic altceva de lucru pentru mine în oraşul ăsta.

— Greşeşti! Eu ţi-am găsit altă slujbă.

— Ce?

Neîncrezătoare, îl privea, întrebându-se dacă el vorbeşte serios sau îşi bate joc de ea.

— De lucru într-un hotel, reluă Harris. Un prieten al meu caută o recepţioneră.

Recepţioneră? De ce nu? Ideea nu-i displăcea Charlottei.

— Când aş putea să încep?

— Imediat. După părerea mea, slujba asta ţi s-ar potrivi perfect. Fără să mai punem la socoteală faptul că vei avea posibilităţi de promovare. Eşti inteligentă şi, cine ştie, poate că într-o zi Steve îţi va încredinţa chiar direcţia

hotelului. Este totuşi mai bine decât să rămâi toată viaţa chelneriţă.

Câtă aroganţă în tonul lui Harris!

— Mulţumesc, răspunse ea sec. Dar eu nu-mi caut o slujbă definitivă. După vacanţa de vară voi obţine postul de învăţătoare. De aceea aş fi preferat să rămân chelneriţă până atunci.

Harris o privea cu mai mult interes parcă. Oare reuşise să-l impresioneze?

— Ţi-ai luat diploma?

— Acum câteva luni doar. Am fost a opta.

— Bravo! Presupun că te-a ajutat tatăl tău să-ţi termini studiile.

— Nu l-am mai văzut pe tata de mai bine de cinci ani. M-am descurcat singură, muncind. Şi mai am încă nevoie să muncesc până în toamnă.

După o clipă de gândire, Harris declară:

— Am să vorbesc cu Steve, să-i explic situaţia ta. Cred că nu va vedea niciun inconvenient să te angajeze doar pe perioada verii.

— Ce salariu voi avea?

Suma pe care i-o anunţă Harris i se părea corectă. De fapt, niciodată Charlotte nu fusese plătită atât de generos.

— Fireşte, va trebui să lucrezi aproape toate weekendurile. Dar eşti obişnuită. Oricum, de data asta va fi vorba doar de un serviciu de zi.

— Nicio problemă. Îmi convine.

Charlottei nu-i plăcuse niciodată să-l lase pe Jimmy singur peste noapte. Dacă i s-ar fi făcut rău, cine l-ar fi ajutat? Ziua, era altceva. El se ducea să se plimbe în parc, sau să joace cărţi la Elks. Pentru prima oară în decursul acestei seri, Charlotte se relaxă. După ce mai bău o gură de whisky, Harris reluă:

— Ai să vezi, Westerly este un hotel foarte plăcut. Mai mic decât Foothills, şi de un stil mai vechi. Ambianţa

este mult mai familială, ceea ce nu înseamnă că nu este un hotel foarte elegant.

— Mi se pare perfect. Pot să încep imediat? Parcă aşa mi-ai spus, nu?

— De îndată ce ai să te muţi.

— Să mă mut? Dar n-am de gând să mă mut. Îmi convine apartamentul meu.

— Din păcate, locuieşti prea departe de hotel. Westerly se află la Seattle. Va trebui deci să te muţi acolo.

— Asta schimbă cu totul datele problemei!

— De ce? Vei avea o locuinţă de serviciu. Pentru o persoană.

Preţ de câteva secunde, Charlotte îşi ţinu răsuflarea. Motivele pentru care Harris îi propusese această slujbă deveneau acum evidente.

— Cu alte cuvinte, asta vrea să însemne că Jimmy nu va putea locui acolo.

— Ai înţeles perfect.

Charlotte se ridică dintr-un salt.

— În acest caz, vei putea să-l anunţi pe prietenul tău Steve să-şi caute o altă recepţioneră.

Se îndreptă furioasă spre uşă, dar Harris o ajunse din urmă, o prinse de braţ şi o obligă să-l privească.

— Gândeşte-te, Charlotte! N-o să găseşti prea curând o ocazie atât de bună ca să ieşi dintr-o situaţie dificilă.

Desprinzându-se cu violenţă, Charlotte întrebă:

— Cine îţi permite să vorbeşti despre situaţia mea? Ce ştii tu despre mine şi despre Jimmy?

— Am discutat cu Tony despre asta, într-o seară.

— Ştiu. Şi eu nu-ţi dau dreptul să te duci să faci pe inchizitorul pe lângă prietenii mei.

Harris se apără, foarte stânjenit.

— N-am făcut-o din curiozitate, ci din simpatie. Sunt îngrijorat pentru tine, Charlotte, aşa cum aş fi pentru orice prieten aflat la ananghie.

— Vrei să spui: la ananghia pe care mi-o provoacă Jimmy, fără îndoială.

— Exact. Jimmy, bărbatul cu care îţi împarţi viaţa. Tony mi-a spus că nici nu lucrează. Trăieşte deci pe spinarea ta. Iar cât priveşte caracterul lui, mi-am dat seama de acesta în seara când ai vorbit cu el la telefon. Vrei să ştii ce cred eu, de fapt, Charlotte? Bărbatul ăsta nu te merită.

Câtă indignare în glasul lui Harris! Dacă ar fi bănuit că Jimmy avea optzeci şi cinci de ani, că era atins de boala Alzheimer, conversaţia telefonică la care fusese martor ar fi avut un cu totul alt sens pentru el. Dar Charlotte nu avea niciun chef să-i dezvăluie adevărul. De aceea se mulţumi să-i replic:

— Jimmy nu trăieşte pe spinarea mea. Are propriile lui venituri.

— Atunci de ce ţii tu atât de mult să-ţi păstrezi postul de chelneriţă? Dacă el are venituri şi dacă locuiţi împreună, ar trebui să-şi asume întreţinerea ta.

Ochii lui Harris străluceau de o furie abia reţinută. Nu era asta o reacţie exagerată din partea unui bărbat care pretindea că face totul doar din prietenie? Chiar dacă ceea ce-şi imagina el despre Jimmy şi Charlotte ar fi fost adevărat, nu era niciun motiv ca el să se enerveze. Doar dacă…

„Oare Harris este gelos pe Jimmy?” se întrebă Charlotte. Tulburată de această posibilitate, găsi totuşi îndrăzneala să-i dea replica.

— Veniturile lui Jimmy sunt insuficiente ca să putem trăi amândoi decent.

În clipa aceea, ochii îi căzură pe o fotografie în care Janice şi Harris, tandru înlănţuiţi, zâmbeau cu un aer radios. Fericirea lor afişată astfel avu asupra ei efectul unei palme.

— Când cineva este atât de ocupat cum eşti tu, îşi

vede de treburile lui, zise ea pe un ton rece. Nu mai este nevoie să-ţi faci griji şi pentru mine. Singura mea grijă acum este să-mi găsesc o altă slujbă de chelneriţă. După ce voi rezolva asta, totul va fi în regulă.

— Aşadar, refuzi oferta lui Steve?

— Cu niciun preţ n-aş accepta-o.

Ea se îndepărtase deja. Harris o strigă:

— Charlotte! Sun-o pe Diane mâine după-amiază. Până atunci, eu am să-i spun să te pună pe program.

Stupefiată, Charlotte se întoarse.

— Mulţumesc, murmură ea.

Harris avea o expresie dură pe faţă, aproape furioasă.

— Dacă nu te deranjează faptul că apari pe jumătate goală în faţa unor bărbaţi ameţiţi de băutură în fiecare seară, înainte de a ajunge acasă la un amant care nu este în stare să te întreţină, treaba ta. N-o să mă mai amestec în problemele tale.

El se duse şi-şi luă paharul cu whisky. Gheaţa se topise, transformând ambra whisky-ului în culoarea aurului pal. Harris sorbi îndelung, încet. Charlotte îi aruncă o ultimă privire apoi, întorcându-se în grabă, ieşi.

Capitolul 6

Barul *Calul negru* era aproape de nerecunoscut. Pereţii fuseseră zugrăviţi, mocheta schimbată, ferestrele lărgite. Obişnuiţii localului cedaseră locul clienţilor mai tineri care veneau de obicei în perechi şi comandau cel mai adesea vin alb şi sifon în loc de bere. Încăperea era scăldată acum într-o atmosferă luminoasă, caldă, în care ritmurile muzicii moderne înlocuiseră refrenele cântecelor desuete.

În acest nou decor, uniforma chelneriţelor părea deplasată. În plină lumină, şi în faţa unor clienţi îmbrăcaţi cu o eleganţă rafinată, Charlotte se simţea şi mai stânjenită ca înainte. Fireşte, Harris se gândise să schimbe

ţinuta personalului. Dar întreprinderea care trebuia să livreze noile modele întârziase livrarea, şi atunci se înţeleseseră că, până una-alta, vor folosi tot vechile uniforme. De aceea, mare fu surprinderea Charlottei când, ajungând la serviciu, o găsi pe Linda dichisită în noua ei uniformă. Era cât se poate de simplă şi practică: o fustă dreaptă, vesta uşor strânsă pe corp, croite dintr-o ţesătură de bumbac de culoare albastru-închis, bluza albă, pantofi albi. Noua uniformă nu avea nimic de-a face cu fustiţa şi corsajul ridicol pe care Charlotte încă le mai purta.

— De unde ai luat asta? o întrebă ea pe Linda.

— De la şedinţa de azi-dimineaţă. Au împărţit noile uniforme. Dar ca de obicei, tu n-ai fost.

Neluând în seamă tonul sarcastic pe care-i vorbise colega ei, Charlotte oftă. Şi ei i-ar fi plăcut să participe la şedinţa de lucru organizată de Harris. Bunul mers al hotelului o interesa şi pe ea la fel de mult ca şi pe ceilalţi. Dar era evident că Harris nu ţinea s-o vadă prea des. Şi, din moment ce îi permisese să-şi păstreze slujba, măcar să nu-l enerveze. Ei însă îi lipsea îngrozitor. O chinuia gândul să-l ştie atât de aproape şi să nu-l poată întâlni.

În seara asta, pentru prima oară după multă vreme, el intră în bar tocmai când ea lua comanda unor clienţi. În loc să se aşeze la o masă, Harris se îndreptă spre Tony şi începu să discute cu el. Inima Charlottei începu să bată mai tare. Cât ar fi vrut să se poată repezi spre el, să-i audă măcar vocea! O readuse însă la realitate o altă voce.

— Ne cunoaştem, nu-i aşa?

Cel mai tânăr dintre cei doi clienţi o privea atent şi cu îndrăzneală.

— Nu cred, răspunse Charlotte.

Doar n-o să cadă în capcana asta veche de când lumea! Fără să se tulbure, întrebă:

— Cu ce vă pot servi?

Bărbatul comandă două beri pentru el şi prietenul

lui, după care exclamă:

— Ba da! Acum îmi amintesc. Eşti Charlie, Charlie Harper. Am fost colegi la şcoala Platte Valley High.

Era acum rândul Charlottei să-l privească cu atenţie. Trecuse atâta vreme de când plecase de acasă încât îşi uitase anii copilăriei, ai adolescenţei. Era oarecum ca şi când această perioadă n-ar fi existat. Şi iată că un necunoscut îi reamintea că avea un trecut. Încetul cu încetul, chipul clientului îi devenea cunoscut, fără ca, totuşi, să-i poată da un nume.

— Îmi pare rău, zise ea. Nu reuşesc să-mi aduc aminte.

— Gary. Gary Sanders. Stăteam alături de tine la cursul de matematică.

— Oh, da. Acum îmi amintesc.

De ce oare nu-l recunoscuse imediat? Nu se schimbase prea mult. Era la fel de blond, cu acelaşi fizic de atlet. Sigur, mai îmbătrânise ceva. Dar Charlottei i se părea că arată mai bine ca înainte. Politicoasă, deşi fără prea multă convingere, adăugă:

— Ei bine, mă bucur că te-am revăzut.

— Nu mă aşteptam să te întâlnesc într-un asemenea loc. Nu prea era stilul tău. Ca să vezi! Ar trebui să mai stăm de vorbă, să ne amintim!

Măsurând-o pe Charlotte cu privirea din cap până-n picioare, Gary Sanders continuă:

— Ascultă, dacă nu eşti prea ocupată mâine seară, te invit. Patronii mei dau o mare petrecere. Vor fi bucuroşi să te cunoască.

Ah! Nu. Charlotte, una dintre puţinele fete de la colegiu care nu căzuseră pradă farmecului lui Gary, n-o să-i cadă în braţe tocmai acum! Căuta un mod politicos de a-l refuza, când recunoscu în spatele ei vocea lui Harris.

— Ce se întâmplă, Charlie? Ai vreo problemă?

Fără îndoială că el o observase de la bar. Şi nu-i

plăcea deloc s-o vadă că întârzie prea mult la masa clienţilor.

— Nu, nu, totul e-n regulă, domnule Jordan. Tocmai m-am întâlnit cu un fost coleg de clasă. Gary… Gary Sanders. Nu ne-am mai văzut deloc după terminarea şcolii. De aceea…

Tăcu brusc, stânjenită.

— Ah! zise Harris. Mă bucur pentru tine. Dar nu mi se pare momentul potrivit să depănaţi amintiri din copilărie. Mai sunt alţi clienţi, la masa alăturată, care încearcă cu disperare să te facă să-i observi şi să-i serveşti. Te sfătuiesc să nu-i laşi să mai aştepte prea mult.

Ce putea fi mai umilitor decât să ţi se facă observaţie în public? Mai ales în faţa înfumuratului de Gary! Charlotte roşi violent, ofensată. Era o ofensă gratuită, nejustificată, pentru că tinerii de la masa alăturată, ocupaţi să se privească ochi în ochi, nu păreau prea grăbiţi să li se ia comanda. Se vedea bine că Harris îi căuta nod în papură ca s-o concedieze.

Se întorcea spre bar, când Gary o strigă din nou.

— Hei! Charlie! Nu mi-ai dat un răspuns pentru mâine. Ce zici de invitaţia mea?

Charlotte se opri, ezitând o clipă. Apoi privirea i se îndreptă spre Harris. Acesta părea din cale afară de nervos. Atunci, privindu-l pe Gary în ochi cu un zâmbet fermecător, Charlotte răspunse:

— Accept cu plăcere. Sună-mă acasă, ca să fixăm ora. Găseşti numărul meu în cartea de telefon.

Îi aruncă o privire arogantă fostului ei logodnic, apoi se îndepărtă. Abia apucă să facă trei paşi că Harris o ajunse din urmă. O apucă de mână şi o obligă să-l privească.

— Am venit să mă asigur că sunteţi toate îmbrăcate în noile uniforme. Şi văd că tu n-ai ţinut cont de recomandările mele. De îndată ce îi vei servi pe acei

domni, du-te şi te schimbă. Fie că-ţi place sau nu, va trebui ca de acum încolo să nu mai apari pe jumătate goală în faţa clienţilor, dacă vrei să continui să lucrezi aici.

Profund rănită de aceste cuvinte usturătoare, Charlotte îl privi pe Harris traversând sala şi ieşind. Un singur gând mai avea ea acum în minte: să se răzbune!

*

* * *

Petrecerea fusese foarte plăcută. Cel puţin două sute de persoane răspunseseră invitaţiei familiei Mitchell care inaugurau un nou hambar la ferma lor. împărtăşind veselia generală, Charlotte îşi aminti de tradiţiile de la ţară, apreciind ca odinioară bucuriile simple ale petrecerilor câmpeneşti. Era într-adevăr o petrecere reuşită. Chiar şi Gary fusese un partener fermecător. Curtenitor, fără agresivitate, o prezentase prietenilor săi, şi chiar acceptase ca ea să danseze şi cu alţi cavaleri. Timpul trecuse cu o viteză incredibilă. Trebuiau să se gândească deja la întoarcere.

Căutându-l cu privirea pe Gary, Charlotte îl văzu aşezat pe o bancă. Îşi scosese cravata şi-şi desfăcuse gulerul cămăşii; tocmai bea o bere privind agitaţia mulţimii din faţa lui. O zări pe Charlotte apropiindu-se şi exclamă:

— Salut, frumoaso! Tocmai mă întrebam ce faci.

Şi, înainte ca ea să aibă timp să reacţioneze, el se şi ridică, o prinse în braţe şi o sărută pe buze. Era evident că băuse prea mult, ceea ce n-ar fi fost o problemă în sine dacă Gary n-ar fi trebuit s-o conducă pe Charlotte acasă. Ştiind că el nu va accepta sub nicio formă să-i dea cheile maşinii, ea se hotărî să încerce totul pentru a-l împiedica să mai bea.

— Mă duc să-ţi aduc un desert, propuse ea.

— Nu mi-e foame.

— Atunci, hai să dansăm.

El îşi termină berea, apoi se ridică, clătinându-se

uşor.

— Să dansăm? De ce nu?

O prinse de braţ şi o conduse până la ringul de dans unde o mulţime de perechi se mişcau într-un ritm îndrăcit. Dar, fără să ia în seamă ritmul, Gary începu, de bine de rău, să danseze slow, strângând-o pe Charlotte atât de tare încât aceasta abia mai putea să respire.

— Aseară, când te-am văzut la bar, nu-mi venea să-mi cred ochilor, şopti el. Fata cuminte care erai, îmbrăcată într-o ţinută atât de lejeră! Nu mi-aş fi imaginat niciodată. Iată, blugii pe care îi porţi astă-seară îţi vin la fel de bine. Pot chiar să spun că te fac să arăţi ca o ştrengăriţă.

Dacă Gary s-ar fi mulţumit să-i susure aceste cuvinte pline de subînţelesuri... Dar nu. Începu să-i mângâie spatele, coapsele, lipindu-se de ea într-un fel destul de indecent. În vreme ce ea se străduia cu disperare să se îndepărteze de el, Gary continuă:

— Nu, pe cuvânt, nu-mi vine să cred! Această Charlie pe care o ţin acum în braţe este oare aceeaşi cu cea după care-mi copiam problemele la matematică? Mă întreb dacă nu visez.

Exact, şi Charlotte îşi punea aceeaşi întrebare. Acceptase invitaţia lui Gary numai pentru a-şi potoli setea de răzbunare faţă de Harris, şi ideea asta o adusese în această situaţie pe cât de stânjenitoare pe atât de ridicolă. Căutând o modalitate să scape, exclamă:

— Dumnezeule, cât sunt de obosită! Nu mă mai ţin pe picioare. Ce-ar fi să ne aşezăm?

Nu avea decât o dorinţă: să se întoarcă acasă cât mai repede. Şi nu-i nimic dacă Gary nu era în stare să conducă. Orice era mai bine decât să mai suporte mult timp braţele acestui bărbat în jurul trupului său, răsuflarea lui fierbinte pe ceafă.

— La ordinele tale, frumoasa mea!

Plecară de pe ringul de dans. Prinzând-o pe Charlotte

pe după umeri, Gary întrebă:

— Pot să-ţi aduc un ultim pahar? Sau vrei să plecăm imediat?

— Prefer să plecăm. Lasă-mă doar să mă duc să le salut pe gazde şi să le mulţumesc.

Unii dintre invitaţi plecau. Alţii abia acum veneau. Domnul şi doamna Mitchell stăteau în prag pentru saluturile de rigore. Când Charlotte şi Gary se apropiară de ei, aceştia tocmai discutau cu o altă pereche. Recunoscându-i pe Harris şi pe logodnica lui, Charlotte amuţi de surprindere şi de emoţie. Hotărât lucru, soarta n-o scutea de surprize neplăcute… în timp ce ea încerca să-şi recapete stăpânirea de sine, Gary, în schimb, încerca să-şi păstreze echilibrul.

— Plecaţi deja? întrebă doamna Mitchell.

— Trebuie s-o conduc pe Charlie acasă. Vă mulţumim pentru această minunată petrecere. Ne-am distrat într-adevăr foarte bine.

Privind cu un ochi critic faţa congestionată a angajatului său, domnul Mitchell răspunse pe un ton sec:

— Într-adevăr, se vede.

Charlotte care-şi regăsise în sfârşit glasul, consideră că este momentul să intervină.

— Vă mulţumesc şi eu. Am petrecut câteva ore foarte plăcute.

Întinse mâna către gazdele lor, neluându-i în seamă pe

Harris şi pe Janice care se aflau alături.

— Mă bucur că v-am cunoscut şi sunt fericită că v-am avut printre invitaţii mei, declară doamna Mitchell.

Din ce în ce mai ameţit, Gary abia se mai ţinea pe picioare. Într-un aşa hal, încât patronul lui se îngrijoră.

— Nu mi se pare că eşti în stare să conduci, tinere. Ar fi mai bine dacă ai lăsa în grija altcuiva să-ţi conducă prietena acasă.

— Nicidecum! protestă Gary. Mă simt foarte bine. N-am băut decât vreo două-trei beri. Mi-ar trebui mai mult ca să-mi pierd controlul.

Căută privirea Charlottei şi adăugă:

— Nu-i aşa, dragă?

O prinse de mijloc şi o strânse lângă el. În clipa aceea, Harris propuse:

— Pot s-o conduc eu pe Charlie acasă.

O tăcere stânjenitoare îi întâmpină oferta. Apoi Janice murmură:

— Dar, Harris, dragule, noi abia am venit!

— Nu mi-ar lua decât câteva minute, sufleţelule. Nu pot s-o las pe Charlotte să plece cu…

Harris se întrerupse şi-i aruncă lui Gary o privire plină de dispreţ. Atunci, Charlotte se grăbi să intervină.

— Gary se simte foarte bine, vă asigur. Nu mă deranjează deloc să plec cu el.

Minţea! Ar fi dat orice să nu fie nevoită să urce în maşina filfizonului ăstuia beat. Dar o speria şi mai mult gândul de a rămâne singură cu Harris.

— Aşa este! exclamă Gary.

O trase pe Charlotte şi mai aproape, şi o sărută pe buze cu o asemenea ardoare încât fetei îi veni să verse. După care, el continuă:

— Nu toată lumea are norocul să aibă o prietenă atât de drăguţă.

Charlotte întâlni privirea lui Janice şi ghici în ea o expresie de dezgust. Aceeaşi scârbă o cuprinsese şi pe ea. Aşadar, nu era scutită de nicio umilinţă! Nici măcar de aceea de a se afla în faţa lui Harris şi a logodnicei lui, în compania unui beţiv care dădea de înţeles că este amantul ei. Dar cu ce drept s-ar plânge? Nu avea şi ea partea ei de responsabilitate în povestea asta nenorocită? Din moment ce lăsase lucrurile să ajungă atât de departe, trebuia să facă faţă situaţiei. Cu ultimele ei resurse de demnitate, îl

urmă pe Gary.

*

* * *

După ce urcară în maşină, avu loc o mică altercaţie. Gary voia cu orice preţ ca Charlotte să stea ghemuită lângă el pe tot parcursul drumului. Chiar dacă ar fi simţit vreo atracţie faţă de el, nu l-ar fi lăsat niciodată să conducă astfel. Aşa că îl refuză scurt, iar el avu măcar bunul-simţ să nu mai insiste. Cu teama în suflet, îl văzu pornind maşina, apăsând pe acceleraţie. Pe parcursul primilor kilometri, Charlotte rămase atentă, cu privirea aţintită pe şosea. Din fericire, Gary conducea destul de încet. După o vreme, ea se mai relaxă. Începuse să aţipească, dar deodată simţi că maşina se opreşte. Deschise ochii şi văzu că Gary oprise în plin câmp şi stinsese farurile. Descumpănită, se întoarse spre el. Profilul lui se detaşa net în lumina lunii.

Era imposibil să nu-i bănuieşti intenţiile! Oare el o credea chiar atât de naivă încât să-l lase să acţioneze? Sigur, se aşteptase la unele probleme de acest gen. Dar când ar fi ajuns acasă, nu aici. În apartamentul său, se afla însă Jimmy a cărui prezenţă l-ar fi descurajat repede pe acest jalnic individ. Ce să facă? Să fugă? Şi unde să se ducă? în jurul lor era numai câmp pe kilometri întregi. Nu se zărea nicio casă. Poate era mai bine să încerce să-l potolească pe Gary, să-l facă să raţioneze.

Acesta însă îşi desfăcuse centura de siguranţă şi se apropia de ea, cu ochii strălucitori. Înainte ca ea să poată face vreun gest, el o şi prinse în braţe. Buzele lui i le zdrobiră pe ale ei. Charlotte se zbătea.

— Dă-mi drumul, ce naiba! Drept cine mă iei? strigă ea.

— Drept ceea ce eşti. O fată frumoasă şi îndrăzneaţă.

— Şi care urcă în maşina unor domni în speranţa că aceştia o vor agresa? Asta crezi tu?

— Nu-ţi place să faci dragoste în maşină?

— Te rog, du-mă acasă. Este tot ce-ţi cer.

Deodată, speteaza scaunului se lăsă pe spate, odată cu Charlotte.

— Când o să vezi cum este într-o maşină atât de confortabilă ca a mea, o să te răzgândeşti, reluă Gary. Este la fel de bine ca şi într-un pat mare.

Se aplecă să răsucească butonul radioului, apoi desfăcu centura Charlottei pe care aceasta nu avusese timp s-o desfacă. În timp ce din difuzoare se revărsau valuri de muzică asurzitoare, el se întinse peste fată, murmurând:

— Crezi că nu e bine aici?

Adunându-şi toate puterile, Charlotte se eliberă din strânsoarea lui şi-l lovi cu un pumn puternic în umăr. El se ridică şi, preţ de o clipă, o privi stupefiat. O fracţiune de secundă, Charlottei aproape că îi fu milă de el. Cum de putea să fie atât de neghiob? Totuşi, furia fu mai puternică decât compasiunea.

— Eşti chiar atât de prost încât să-ţi închipui că am să-ţi cedez? Bagă-ţi în cap o dată pentru totdeauna că n-am să fac niciodată dragoste cu tine, chiar dacă mi-ai oferi un pat cu cearşafuri de mătase! Acum, ridică scaunul ăsta şi du-mă acasă.

Gary însă îşi revenise între timp. Mâinile lui apăsau din nou bustul Charlottei. Ochii de culoare deschisă străluceau cu o licărire tulbure, în timp ce o menţinea cu forţa pe scaun.

— Haide, haide, frumoaso! Nu-i cazul să faci fiţe. Eu cunosc prea bine acest gen de fete care lucrează în baruri. Îţi place să te faci dorită? Eu am tot timpul. Cu puţină perseverenţă, o să-mi ating scopurile. Şi fără îndoială că nu voi fi nici primul nici ultimul.

De data aceasta, Charlottei i se făcu frică. Temerii ei se adăuga şi furia de a trebui să suporte insultele acestui

individ odios, fără a putea să se apere. De ce se purta cu ea astfel? Nu avea dreptul. Ea îşi făcea meseria de chelneriţă numai pentru a-şi câştiga pâinea. Nici măcar o dată nu se abătuse de la regulile ei de conduită, care erau foarte severe. Niciun client nu se putea lăuda că-i obţinuse favorurile. Dar Gary nu voia să creadă asta. O apăsa din ce în ce cu mai multă greutate. Zdrobindu-i încă o dată buzele, o sărută cu o violenţă nemaiîntâlnită. Sărutul se prelungi insuportabil, o veşnicie. Când, în sfârşit, Gary se îndepărtă, o făcu numai ca s-o întrebe cu o voce suavă:

— Ei, ce zici? N-a fost minunat?

Scârbită, gata să izbucnească în plâns, Charlotte îşi stăpâni totuşi furia. La ce i-ar folosi să protesteze, să-şi strige indignarea? Nefiind în stare să se lupte cu Gary, răspunse instinctiv:

— Într-adevăr. A fost minunat.

— Ştiam eu. Ştiam eu că dacă insist un pic voi obţine tot ce vreau. Tu eşti genul acelor fete care vor să fie dorite, nu-i aşa, frumoaso?

Şi, mângâind-o pe gât, continuă:

— Îmi place pielea ta… atât de netedă, atât de fină…

Cum el se aplecă pentru ca s-o sărute din nou, Charlotte se lăsă să alunece uşor ca să se apropie de portieră. Ajunse cu mâna la mâner şi-l apucă.

— Este foarte cald aici, nu ţi se pare? N-am putea deschide puţin geamul? întrebă ea pe un ton nevinovat.

— Dacă e să ne dezbrăcăm, n-o să mai fie atât de cald.

Şi Gary începu să descheie bluza Charlottei. Ea strânse mai tare mânerul uşii, gata să-l tragă. Dar era încă prea devreme. Pe un ton pe care se străduia să-l facă şi mai languros, ea şopti:

— Asta nu te împiedică să deschizi geamul.

Gary se enervă. Butonierele bluzei nu cedau destul de repede degetelor lui neîndemânatice.

— Ai dreptate, zise el. Te sufoci aici. Am să deschid geamul din partea mea.

În sfârşit ocazia pe care o aştepta se ivise, gândi Charlotte.

Capitolul 1

Gary se întorsese cu spatele ca să coboare gemul. Cu o mişcare scurtă, Charlotte trase în sus de mâner şi împinse portiera. Fără să piardă o secundă, sări, şi se trezi, clătinându-se, afară. Acum, trebuia să alerge, să alerge cât mai repede. Luna dispăruse în spatele unui nor, cufundând câmpia în întuneric.

Charlotte auzi în urma ei paşii grei ai lui Gary. Fără să se întoarcă, fugi ca o săgeată până la o căpiţă de fân, în spatele căreia se ascunse. Ajunsă aici, îşi ţinu răsuflarea şi ascultă cu atenţie. Gary se apropia. O striga şi profera înjurături oribile. În sfârşit, se opri la câţiva metri de căpiţă. Speriată, Charlotte se afundă mai adânc în fân. Firele uscate îi înţepau pielea. Se feri totuşi să se mişte.

După încă vreo câteva înjurături, Gary strigă:

— Tu ai vrut-o, frumoaso! Dacă îţi place să-ţi petreci noaptea în aer liber, treaba ta! Eu mă întorc la petrecere.

Îl auzi îndepărtându-se, apoi se trânti portiera. Maşina demară, făcând cale-ntoarsă. Charlotte ieşi din ascunzătoare.

În depărtare, două luminiţe roşii străpungeau întunericul. Ea le urmări cu privirea până ce acestea dispărură la un viraj. Cu mâinile încă tremurând, îşi scoase cu un gest maşinal firele de fân din păr.

Luna apăruse din nou şi scălda câmpia cu lumina ei palidă. Charlotte constată atunci că se afla la câţiva metri de un drum, departe de şosea.

— Ei bine, eşti într-o încurcătură grozavă! Aşa îţi trebuie! zise ea cu voce tare.

O despărţeau cam cinci-şase kilometri de ferma familiei Mitchell. Ar fi mai înţelept să se îndrepte mai

degrabă într-acolo decât s-o ia spre oraş care trebuie să fi fost mult mai departe. Numai că, a se întoarce la fermă însemna să-l revadă pe Gary, fără să-i mai pună la socoteală pe Harris şi pe logodnica lui, pe ceilalţi invitaţi, toate persoanele care asistaseră la scena umilitoare în care Gary o tratase cu atât de puţină delicateţe.

Neştiind ce hotărâre să ia, Charlotte se aşeză la marginea drumului ca să se gândească. îi veniră în minte cu o precizie dureroasă momentele oribile prin care tocmai trecuse. I se părea că încă mai simte mâinile lui Gary pe trupul ei, răsuflarea lui scârboasă, presiunea trupului. I se făcu rău. Crezu că o să leşine. Dar în aceeaşi clipă, o inundă un val de furie. A fost ca o biciuire salvatoare. Într-o clipă, fu în picioare. Îşi făcu, fără niciun pic de indulgenţă, reproşuri, se mustră.

„Nu este momentul să-ţi plângi de milă. Nu foloseşte la nimic să te gândeşti la toate lucrurile astea. Trebuie să-ţi mobilizezi forţele şi să ajungi acasă. Trebuie să existe o linie de autobuz care leagă ferma de oraş. Cu puţin noroc, nu va întârzia să sosească”.

Încurajată de această speranţă, Charlotte se duse la şosea. Deodată, îşi dădu seama că poşeta ei rămăsese în maşina lui Gary. Cu ce o să-şi plătească biletul de autobuz?

Pur şi simplu, era urmărită de ghinion. Rămânea o singură soluţie: să aştepte trecerea unui automobilist care ar accepta s-o ia cu maşina. Abia îi trecu însă prin minte această idee, că Charlotte o respinse. După păţania ei cu Gary, să se arunce din nou în gura lupului? Ar fi fost curată nebunie! mai bine pornea la drum pe jos până îşi va epuiza forţele…

Un zgomot de motor venit din spatele ei o făcu să se întoarcă. Venea o maşină. Surprinsă de fascicolul luminos al farurilor, constată cu spaimă că maşina încetineşte, apoi se opreşte. O singură persoană ştia că ea se află aici. Teama îi dădea aripi, şi începu să fugă ca o nebună pe

marginea şoselei. Plămânii o ardeau, sângele îi bătea în tâmple. Şoferul ieşise din maşină şi o urmărea. Charlotte îi auzea paşii pe şosea. Când se va termina oare coşmarul ăsta?

Deodată, o voce o strigă în noapte. O voce pe care o recunoscu imediat. Slavă Domnului, nu era Gary!

— Harris? Harris, tu eşti!

— Bineînţeles că sunt eu! Cine altul ar mai fi atât de prost ca să alerge în plină noapte pe un drum de ţară, după o descreierată care nu face decât ce-o taie capul?

Un ţipăt de durere urmă acestor cuvinte. Charlotte îl văzu pe Harris clătinându-se, apoi redresându-se imediat. Când ea ajunse lângă el, acesta se aşezase pe marginea taluzului şi-şi masa glezna. Ea îl întrebă, îngrijorată:

— Te-ai rănit?

— Nu-i nimic. O entorsă. Într-o clipă o să-mi treacă. Dar tu? Tu ce faci?

Harris o privea cu un aer îngrijorat. Probabil că bănuia ce trebuie să se fi întâmplat. Charlotte îi răspunse:

— Mă simt bine, mulţumesc.

Măcar de n-ar afla el adevărul! Cu orice preţ, această tristă experienţă trebuia să rămână secretă. Era deja destul de umilitor pentru ea că o împărtăşea cu Gary.

— Eu nu sunt chiar atât de sigur, zise Harris. Vino şi stai lângă mine. Încă mă mai doare puţin glezna. Trebuie să mă odihnesc câteva minute înainte să mă urc în maşină.

Charlotte îl ascultă, fără tragere de inimă. Rămase tăcută, cu braţele prinse stângaci în jurul genunchilor. Începuse o adiere uşoară, aducând până la ei mireasma fânului cosit. Un greiere începu să cânte şi, curând, un câine lătră în depărtare. Apoi, liniştea deveni apăsătoare. Charlotte nu găsea nimic de spus. Şi deodată, nervii o trădară.

— Ştiu ce crezi! exclamă ea. N-am decât ceea ce merit, nu-i aşa? Asta îţi zici în sinea ta!

— Dar tu? Tu ce crezi?

— Am vrut doar ca el să mă ducă acasă. Îţi jur, Harris. Nicio clipă nu m-am gândit că…

Incapabilă să-şi mai reţină lacrimile, Charlotte izbucni în plâns.

Atunci, apropiindu-se de ea, Harris îi înlănţui umerii. îi mângâie cu tandreţe părul.

— Ce s-a întâmplat de fapt? întrebă el.

— Nimic. Nu s-a întâmplat nimic. Nu înţeleg de ce trebuie să faci aşa o problemă din asta. A oprit doar maşina aici. Am crezut că face o glumă…

Pe Charlotte o cuprinse un râs nervos şi nu mai putu să continue. Harris avu răbdarea să aştepte ca ea să se calmeze, apoi o încurajă să continue.

— Şi după aceea?

— Ei bine… după aceea, a coborât scaunul. L-am rugat să mă ducă acasă. Asta l-a înfuriat. M-a sărutat… I-am zis că îmi este cald şi am profitat să fug atunci când el era ocupat să deschidă geamul.

— Nimic altceva? întrebă Harris.

Charlotte scutură din cap. O străbătu un fior. Puţin ar mai fi trebuit ca să se producă ireparabilul.

Dumnezeule, încă era cumplit de tulburată! Conştient de starea ei, Harris o strânse mai aproape de el. Charlotte îşi cuibări capul pe umărul lui. Cât de bine se simţea astfel, la adăpost de toate pericolele. Poate că ar fi adormit dacă n-ar fi cuprins-o dintr-odată un sentiment de vinovăţie. Harris credea că ea acceptase invitaţia lui Gary de plăcere. Cum să-i mărturisească faptul că nu fusese decât o stratagemă ca să-l facă pe el gelos? Dar el, ce mai aştepta de nu spunea nimic? Tăcerea lui devenea insuportabilă. Pierzându-şi din nou stăpânirea de sine, izbucni iarăşi în plâns.

— Este vina mea. Ar… ar fi trebuit să accept să mă conduci tu acasă, zise ea.

Ştergându-i cu vârful degetului o lacrimă ce aluneca de-a lungul obrazului, Harris o consolă.

— Nu, Charlotte! Nu este vina ta. Fără îndoială că ai fost lipsită de discernământ ieşind cu individul ăsta. Asta însă nu-i scuză purtarea. Niciun bărbat nu are dreptul să se folosească de forţă pentru a-şi atinge scopurile cu o femeie. Ar merita o corecţie bună.

Cum Charlotte încă mai tremura, el o strânse mai tare la piept. Apoi, ridicându-i bărbia, o sărută pe buze foarte uşor.

— Te simţi mai bine acum? şopti el.

Privindu-l drept în ochi, ea murmură:

— Da.

Parcă îl implora cu privirea s-o mai sărute. S-o mai mângâie. Avea nevoie de el, de dragostea lui, ca să-şi poată alunga umilitoarea amintire a jalnicei ei experienţe.

— Oh! Charlotte, nu mă privi astfel!

Era evident că Harris lupta împotriva teribilei forţe care-l atrăgea spre ea. Până la urmă, cedă. Se aplecă şi-i cuprinse din nou buzele. Sărutul lor se prelungi, arzând cu o pasiune îndelung stăpânită. Pe timpul acestei îmbrăţişări, Charlotte, fremătând de înflăcărare, uită tot ce nu ţinea doar de dorinţa ei.

Când buzele li se dezlipiră, Harris scrută chipul Charlottei de parcă ar fi vrut să-şi graveze în memorie fiecare trăsătură a ei. Apoi, brusc, o îndepărtă, zicând:

— Am face mai bine să plecăm.

Când se ridică, încă îl mai durea glezna, şi se întoarse şchiopătând la maşină. Smulsă din farmecul acestei clipe duioase, Charlotte reveni cu greu la realitate. Aceste câteva minute de fericire intensă fuseseră de ajuns ca s-o cufunde într-o altă lume. O lume limpede, luminoasă, care însă îi era interzisă de acum. Pentru că bărbatul pe care-l iubea nu era liber…

— Ce ai făcut cu logodnica ta? întrebă ea.

Harris răspunse fără tragere de inimă:

— A rămas la familia Mitchell. Sunt prieteni buni.

Uimitor! Nimic nu lăsa să se înţeleagă că va lua o asemenea hotărâre, adineauri, când fuseseră împreună la fermă. Fără îndoială că Harris şi Janice îşi schimbaseră planurile. Dar de ce? în timp ce Charlotte se întreba astfel, ajunseră la maşină.

Când se aşeză pe scaun, Charlotte observă, la lumina plafonierei, că Harris avea chiar sub ochi urma unei lovituri violente.

— Te-ai lovit şi la faţă! exclamă ea. Cu siguranţă atunci când ai căzut pe câmp.

Harris porni motorul.

— Nu! S-a întâmplat mai înainte, zise el.

După tonul vocii lui, ea înţelese că nu trebuia să încerce să afle mai multe. Aşa că nu mai scoase niciun cuvânt. Până când constată că şi mâinile lui Harris erau pline de vânătăi.

— Te-ai bătut!

Cu fruntea încruntată, cu privirea aţintită pe şosea, el rămase mut. Atunci, ea insistă:

— Ce s-a întâmplalt?

Tăcere. Oare, până la urmă, Harris se va hotărî să vorbească? Mai trecu un minut până ce catadicsi să spună:

— Cum crezi că i-am smuls lui Gary informaţia care mi-a permis să ajung până aici?

— Vrei să spui că te-ai bătut cu el?!

— Catârul ăla refuza să-mi spună locul în care te-a lăsat.

— Dar de unde ştiai că…

— Imediat ce te-am văzut plecând în compania nemernicului ăluia, mi-am închipuit că o să ţi se întâmple ceva. Iar în ceea ce o priveşte Janice, ea nu a fost deloc de acord să mă amestec în povestea asta. Am avut cu ea o explicaţie destul de furtunoasă în legătură cu acest

subiect, în urma căreia a hotărât să-şi petreacă vreo câteva zile la fermă. Acum ştii totul. Ah! Poţi să te lauzi că ai creat o oarecare dezordine la petrecere.

Acum n-o s-o învinovăţească pe ea!

— Mi-ai spus că n-a fost vina mea!

— Ştiu. Într-adevăr, aşa cred. Cu toate astea, poţi să-i mulţumeşti lui Dumnezeu că ai avut noroc. Mult noroc. Când am plecat să te caut, mă aşteptam la ce-i mai rău. După starea de ebrietate în care era Gary, îl credeam în stare de orice. Chiar şi să te lase dezbrăcată în plin câmp. Slavă Domnului că nu-i aşa! Eu, în schimb, m-am ales cu o entorsă, un ochi vânăt, cu mâinile făcute praf... Fără să mai vorbesc de capcana pe care mi-ai întins-o şi în care m-am repezit cu o inconştienţă pe care nu mi-o iert.

Înţelegând că el face aluzie la sărutul lor, Charlotte murmură:

— Îmi pare rău.

Merseră tăcuţi până la intrarea în oraş. Ajunşi aici, Harris îi ceru Charlottei să-l ghideze până la locuinţa ei. Ceea ce ea şi făcu, întristată că el avea nevoie de aceste indicaţii. N-o mai condusese el acasă? Uitase? Se vedea bine că nu-l interesa prea mult persoana ei.

Şi totuşi, astă-seară, nu ezitase să zboare în ajutorul ei, chiar dacă asta însemna să se certe cu logodnica lui. Era o reacţie ciudată din partea cuiva atât de indiferent. Deşi, dacă se gândea bine, fără îndoială că acesta nu fusese decât un act cavaleresc. Harris ar fi acţionat la fel pentru orice altă femeie aflată în dificultate.

Aproape ajunseseră, când el exclamă:

— Tot acolo locuieşti!

— Da, bineînţeles. Nu m-am mutat. Ce te-a făcut să crezi contrariul?

— Atunci, probabil că prietenul tău este cel ce a plecat?

— Vrei să spui Jimmy?

— Vreau să spun cel cu care locuiai.

— Jimmy locuieşte tot cu mine.

— Ah, da! înţeleg…

Harris opri maşina în faţa casei apoi, întorcându-se spre Charlotte, o privi dispreţuitor.

— Tu măcar, nu ai scrupule.

— Nu înţeleg.

— Trăieşti cu Jimmy. Ieşi cu Gary. Iar pe mine, care sunt al treilea pe listă, mă săruţi cu o înflăcărare care i-ar face geloşi pe ceilalţi. Ce temperament, Charlotte! Mă impresionezi!

La aceste cuvinte, Charlotte fu cât pe ce să-l pălmuiască. Cât de mult îl ura în această clipă! Sărutul la care se referea Harris nu-l lăsase nici pe el de piatră. Când buzele li se contopiseră, se înfioraseră amândoi, uniţi de aceeaşi înflăcărare. Şi el îşi permitea acum să ia în zeflemea acel moment minunat! Sufletul Charlottei era împărţit între suferinţă şi furie.

Din pricina ei, nimeni nu avea de ce să sufere, pentru că nu era logodită. Harris nu putea spune acelaşi lucru.

— Nu eşti decât un ipocrit, îi aruncă ea. Jimmy şi cu mine ne înţelegem perfect. Cum aş putea să-l înşel dacă lui nu-i pasă cu cine ies sau pe cine sărut? El nu-mi cere niciodată socoteală. Tu poţi să spui acelaşi lucru despre Janice, logodnica ta?

Janice era o fire rece, calculată. Făcea pe fetiţa nevinovată pentru a-i manipula pe bărbaţi. Charlotte detesta sclifoselile ei. Cu toate acestea, nu se putea abţine să aibă o oarecare compasiune faţă de tânăra femeie. Pentru că nu exista nenorocire mai mare decât aceea de a te căsători cu un bărbat care nu merită încrederea soţiei lui. Un bărbat care n-ar şovăi s-o înşele cu prima venită…

„Haide, Harris, protestează! Apără-te!” Cu ochii în lacrimi, Charlotte pândea un cuvânt, o privire. Aştepta ca el s-o asigure de dragostea lui. Să-i dea singura explicaţie

care i-ar fi putut justifica purtarea: dacă nu-i era fidel lui Janice, era pentru că o iubea pe ea, pentru că nu încetase niciodată, în decursul acestor ani lungi, s-o iubească. Va spune oare până la urmă ceva în loc să privească în gol, în faţa lui, de parcă ea nici n-ar exista? Ca şi cum ea n-ar fi decât o fantomă?

Harris nu se clinti, nu scoase o vorbă. Furioasă, Charlotte coborî, trântind portiera. Fără grabă, ca şi cum aştepta ceva, o chemare, sau zgomotul paşilor lui Harris în urma ei, se îndreptă spre casă.

Cheile apartamentului rămăseseră în poşeta din maşina lui Gary. Charlotte trebui să sune. Ca de obicei, lui Jimmy îi trebui un oarecare timp până să deschidă. În clipa când îl auzi că trage zăvorul, maşina lui Harris demară. Cu tristeţe în suflet, Charlotte împinse uşa şi intră.

Capitolul 8

A doua zi, ajunse la *Calul negru* cu o oră întârziere. Harris ajunsese deja şi discuta cu Tony, la bar. Charlotte se scuză:

— Îmi pare rău. Maşina mea n-a pornit. A trebuit să aştept autobuzul.

De fapt, adevărul era cu totul altul. Cheile maşinii se aflau în poşeta pe care o lăsase în maşina lui Gary. Dar ăsta, fireşte, nu era un lucru pe care să-l strigi în gura mare…

— Domnul Jordan şi cu mine tocmai ne făceam griji în privinţa ta, zise Tony.

Când îi dădu tava, el observă vânătăile pe care ea le avea pe braţe. Atunci, Tony îşi îndreptă privirea spre Harris. După care, cu ochii scânteind maliţios, exclamă:

— Se pare că v-aţi bătut cu acelaşi duşman, aseară! Charlotte roşi. Ce-o să creadă Harris? O va acuza oare că povestise tuturor episodul lipsit de glorie din ajun?

— Ce te face să zici asta? întrebă ea.

Tony arătă spre braţul Charlottei şi apoi, mult mai

discret, spre ochiul vânăt al lui Harris.

— E de ajuns să vă privească cineva pe amândoi!

Urmă o tăcere stânjenitoare pe care Charlotte o rupse prima.

— Ei bine, ar fi timpul să mă apuc de treabă!

— Şi eu!

Conştient de tensiunea pe care o provocaseră cuvintele sale, Tony se duse să spele paharele la celălalt capăt al tejghelei.

Charlotte vru să se îndepărteze, când Harris o prinse de braţ. Degetele lui atinseră uşor urmele rămase pe piele.

— Sanders ţi-a făcut asta?

— Da.

— Atunci, nu regret bătaia pe care i-am dat-o.

Mâna lui Harris mai întârzie o clipă pe braţul ei rănit. Atingere tulburătoare care făcu să-i bată mai tare inima Charlottei. Închise ochii şi se înfioră toată. Harris îi dădu drumul braţului. Vraja se rupse, ea deschise ochii.

— Sper ca această experienţă să-ţi fi servit de lecţie. Data viitoare, când un client te va invita să ieşi cu el, gândeşte-te de două ori înainte să accepţi.

Mustrată pe acest ton sever, Charlotte se revoltă. N-o să se lase acum tratată ca o fetiţă! îi replică, insolentă:

— Este cumva un ordin, domnule Jordan?

— Chiar aşa!

— Foarte bine. Am luat notă.

După ce îi aruncă fostului ei logodnic o privire arogantă, Charlotte îi întoarse spatele.

*

* * *

— Hotărât lucru, oamenii vor crede că barul *Calul negru* a devenit o anexă a spitalului!

Lui Tony nu-i venea să-şi creadă ochilor. Uluit, îl privea pe Gary care mergea şchiopătând spre o masă, apoi se aşeză cu greutate. Avea un obraz umflat şi vânăt. Ochiul

drept nu arăta deloc mai bine. În plus, avea şi un pansament pe nas.

Întorcându-se spre Charlotte, Tony o întrebă:

— Nu-i ăsta tipul cu care ai stat de vorbă într-o seară?

— S-ar putea.

— Ai văzut în ce hal este? Ciudată coincidenţă… Tu, domnul Jordan, el… Parcă aţi fi trecut toţi trei pe sub un compresor.

Fără îndoială că Tony aştepta o explicaţie. Dar Charlotte se mulţumi să spună:

— Mai bine să nu-l fac să aştepte prea mult pe acest domn. Mă duc să-i iau comanda.

Era o adevărată corvoadă pentru ea să-l servească pe acest nemernic. Totuşi, îi era imposibil să n-o facă. Mai ales că trebuia să-şi recupereze şi poşeta.

Cu teamă şi cu repulsie, Charlotte se apropie de masa lui Gary. Aici, dintr-odată, îi dispăru însă ostilitatea. Bietul băiat părea că se bătuse cu o fiară sălbatică. El, atletul plin de aere, seducătorul arogant, inspira pur şi simplu milă. Şi îi datora lui Harris faptul că arăta atât de îngrozitor! La acest gând, Charlotte avu parcă un sentiment de vinovăţie.

— Bună seara, Gary. Cu ce te servesc?

— Bună! Nu vreau să beau nimic. Am venit doar să-ţi aduc poşeta.

Gary vorbea cu dificultate. Evitându-i privirea, îi dădu poşeta Charlottei.

— Eşti sigur că nu ţi-e sete? Dacă îţi aduc o bere? Sau altceva?

— Abia dacă pot să mai deschid gura. Mă vezi sorbind o bere cu paiul?

— Atunci, te las. Oricum, o seară bună! Şi mulţumesc că mi-ai adus poşeta.

— Măcar atât… Presupun că… trebuie să-ţi cer scuze

pentru aseară. Să ştii că n-avaem de gând să-ţi fac vreun rău. Crede-mă, nu voiam asta. Dar eu cunosc femeile. De obicei, când îţi spun „nu”, ele gândesc „da”.

Dacă astea erau singurele cuvinte prin care îşi cerea scuze, atunci îşi merita soarta! Să se ducă la naiba! Charlotte nu-şi va mai pierde vremea plângându-i de milă.

— Eu, când spun nu, este nu! afirmă ea pe un ton glacial.

Abia îi întoarse spatele că se trezi împinsă de o descreierată care se grăbea spre masa lui Gary strigând:

— Ţi-am pregătit toate lucrurile. Băiatul de pe etaj ţi le va coborî la maşină. Eşti gata de plecare?

Uluită, Charlotte o recunoscu pe Janice şi o privi ajutându-l pe Gary să se ridice şi să se îndrepte spre ieşire.

— N-ar fi trebuit să accept să mă conduci în oraş, zicea tânăra. De îndată ce ajungem acasă, te duci să te culci.

Tony, cel puţin tot atât de mirat ca şi Charlotte, o întâmpină pe aceasta cu o privire suspicioasă.

— Poate poţi să-mi explici şi mie ce se petrece în casa asta…

— Nu ştiu nici eu mai multe decât tine.

Judecând după zâmbetul lui sceptic, Tony nu o credea.

Seara trecu fără vreun alt eveniment deosebit. Ceva mai târziu, în jur de ora nouă, veni şi Harris. Se duse şi se aşeză la bar, comandă o bere, şi rămase astfel, nemişcat, cufundat în gânduri. Charlotte îl observa, ceva mai de departe, fascinată de profilul lui, de mâinile lui, fine şi puternice în acelaşi timp. Mâini care puteau lovi, dar ştiau atât de bine să şi mângâie…

În sală nu mai rămăsese decât un client. În perioada şcolară, Charlotte ar fi profitat de acest răgaz ca să-şi repete cursurile. Acum însă era vacanţă. Nu mai era nimic de făcut decât să aştepte sosirea unor alţi posibili clienţi.

Tony era la fel de plictisit ca şi ea.

— Ascultă, Charlie, zise el dintr-odată, de ce nu te-ai duce tu acasă? Inutil să ne pierdem timpul amândoi!

Excelentă idee! Dacă Charlotte ar fi venit cu maşina ei… Dar poate că nu era prea târziu să mai prindă vreun autobuz? aruncă o privire la ceas.

— De acord, răspunse ea. Tocmai am timp să prind ultimul autobuz.

— Oh! Am uitat că n-ai venit cu maşina ta! Nu este prudent pentru o femeie să circule noaptea la unsprezece singură cu autobuzul. Mai bine aşteaptă să închidem barul. Te conduc eu acasă.

Charlotte ezită, împărţită între dorinţa de a părăsi cât mai repede acest loc unde prezenţa tăcută a lui Harris o făcea să fie din ce în ce mai nervoasă, şi teama de a se afla singură pe stradă, noaptea.

— Am s-o conduc eu pe Charlotte.

Harris auzise toată discuţia lor. Se apropiase de ea. Charlotte îi aruncă o privire furioasă lui Tony. Din cauza lui, va avea de înfruntat încă o situaţie din cele mai stânjenitoare. Fără niciun pic de amabilitate, se întoarse spre Harris.

— Nu-i nevoie să mă conduceţi.

Tony protestă.

— Ba da, Charlie! în felul acesta, rezolvăm problema.

Ar fi zis că o face special! Cum să mai refuze propunerea lui Harris după această nefericită intervenţie a lui Tony?

Ajunseră în stradă, ea, îmbrăcată în ţinuta ei de oraş, el, foarte elegant în costumul de culoare închisă.

— Am să iau un taxi, declară Charlotte. Nu vreau să mă conduci acasă.

— De ce?

— Aşa.

Nici gând să-şi exprime bănuiala! Ştia de ce el îşi

petrecuse toată seara la tejgheaua barului, şi de ce acum îi propunea s-o conducă acasă: probabil că încerca doar să umple golul lăsat de Janice, ocupată pare-se cu altceva. Să fie doar o înlocuitoare? Charlotte nu va accepta niciodată asta. Continuă, pe un ton îndrăzneţ:

— Pentru că îmi este interzis să ies cu clienţii. Acesta este ordinul patronului!

— N-am decât ceea ce merit, nu-i aşa?

Harris părea descumpănit. Starea aceasta nu dură însă multă vreme, îşi reveni repede.

— Printr-o derogare excepţională, patronul îţi acordă dreptul să nu-l asculţi.

Cum să reziste zâmbetului lui fermecător, intonaţiei grave a vocii? în câteva clipe, hotărârile ferme ale Charlottei dispărură. Când, cu o mână caldă, Harris îi mângâie ceafa, ea înţelese că era inutil să mai lupte.

— Charlotte, îţi cer prea mult? Voiam doar să mergem să bem o cafea undeva. După aceea, te duc acasă. Nu se va întâmpla nimic altceva. Îţi promit.

Propunerea părea sinceră. Oricum, sinceră sau nu, Charlotte tot ar fi cedat, blestemându-şi slăbiciunea şi această dragoste imposibilă ce o lega de Harris.

Ştia că nu-i oferea această seară decât din plictiseală, pentru a-şi ocupa cele câteva ore de libertate în timp ce Janice făcea Dumnezeu ştie ce…

Şi, cu atât mai rău dacă, a doua zi, Charlotte va suferi din cauza propriei sale laşităţi. Acceptă invitaţia.

*

* * *

S-ar fi putut crede că este începutul unei frumoase prietenii. În zilele ce urmară, Charlotte şi Harris îşi terminau cu regularitate seara în câte unul din acele mici restaurante care rămân deschise până târziu, noaptea. Vorbeau mult, îşi povesteau viaţa, micile evenimente cotidiene, dar niciodată nu evocau trecutul.

Printr-un acord tacit, evitau unele subiecte. De exemplu, Janice. Nici măcar o dată nu-i fu pronunţat numele. Aceasta nu mai reapăruse la hotel după faimoasa seară în care plecase cu Gary.

În privinţa ei circulau o mulţime de zvonuri. Unii dintre angajaţii hotelului pretindeau că o văzuseră de mai multe ori în oraş, întotdeauna însoţită de Gary. Sigur, Charlotte murea de curiozitate să afle ce s-a petrecut mai exact dar, respectând pactul lor secret, nu-l întrebase niciodată pe Harris despre logodnica lui… care poate că, între timp, devenise o fostă logodnică?

Jimmy reprezenta un alt subiect tabu, spre marele regret al Charlottei. I-ar fi plăcut atât de mult să-i vorbească lui Harris despre bătrân, să-i încredinţeze grijile ei în privinţa asta. Sănătatea mentală a bătrânului ei prieten se deteriorara din zi în zi, anunţând o criză gravă care fără îndoială că nu va întârzia să se producă. Charlotte era conştientă de asta. Încercase de mai multe ori să abordeze această problemă, să dezvăluie adevărul, dar de îndată ce venea vorba despre Jimmy, Harris schimba subiectul.

Dintr-un motiv pe care ea nu-l pricepea, el refuza să discute şi despre slujba ei la *Calul negru*. Era greu să înţeleagă de ce. În calitatea lui de proprietar, ar fi trebuit, dimpotrivă, să se intereseze ce se întâmplă în barul său. În principiu, proprietarilor le place să afle reacţiile angajaţilor, ale clienţilor, în faţa vreunei inovaţii sau schimbări în funcţionarea instituţiei. Dar Harris nu avea nicio curiozitate în acest domeniu.

În ciuda acestor rezerve, Charlotte şi Harris găseau o mulţime de alte subiecte de discutat. Odinioară, niciodată nu discutaseră atâta. Este adevărat că pe vremea aceea, purtaţi de vârtejul pasiunii lor, aveau un alt mijloc de a comunica. În nesfârşite îmbrăţişări, nu cunoşteau alt limbaj decât cel al trupurilor lor.

După lunga lor despărţire, se reîntâlniseră pentru a se înfrunta în interminabile certuri. Acum, de-a lungul zilelor, între ei păreau să se ţească legături foarte puternice. Cel puţin, aceasta era impresia Charlottei.

Şi ar fi fost o mare minciună dacă Charlotte ar fi pretins că relaţia lor, în prezent pur platonică, nu era o sursă de frustrare pentru ea. Neştiind cui să atribuie indiferenţa lui Harris faţă de ea, se pierdea în tot felul de presupuneri. Obosită să-şi mai tot pună întrebări în legătură cu acest subiect, decretă că, pur şi simplu, probabil că nu-i mai era pe plac.

Câteva zile mai târziu însă, un anume incident îi dovedi contrariul.

Mergeau pe stradă, când Charlotte se împiedică de o bordură. Ar fi căzut dacă Harris n-ar fi ţinut-o. La atingerea strânsă a trupului lui, se înfioră. O cuprinse o tulburare profundă. Ridicând capul spre Harris, îi întâlni privirea. Rămaseră îndelung nemişcaţi, ochi în ochi, luptând fiecare să scape de magnetismul celuilalt.

— Harris… murmură Charlotte.

El se aplecă spre ea. În clipa când buzele lor erau gata să se contopească, o respinse.

— S-a făcut târziu, zise el. Te conduc până la maşina ta. Trebuie să te întorci acasă.

O suferinţă insuportabilă sfâşie inima Charlottei. Când ajunse la maşină, tremura atât de tare încât nu fu în stare să deschidă portiera. O făcu Harris în locul ei. îi dădu cheile şi o încurajă cu un gest să se urce la volan.

— Noapte bună, Harris, şopti ea.

— Noapte bună, Charlotte.

Cum ea întârzia să se mişte, el întinse braţele, o trase spre sine şi o strânse foarte tare. Cât timp rămaseră aşa, înlănţuiţi, cu inimile bătând la unison? Cu capul cuibărit pe umărul lui, Charlotte savura aceste clipe de fericire care se scurgeau, se prelungeau, pentru a se pierde în

eternitate.

Când el îşi slăbi strânsoarea, Charlotte crezu că va muri de durere.

— Este imperios necesar să luăm urgent o hotărâre, zise Harris, cu un aer enigmatic.

Se aplecă spre ea şi o sărută cu o infinită tandreţe.

Din nou pierdută, Charlotte aştepta alte mângâieri, cu trupul încordat de dorinţă. Dar, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie victima aceleiaşi înflăcărări, Harris o respinse din nou.

— Noapte bună, murmură el. Fii atentă la drum.

Apoi, brusc, plecă. Charlotte îi urmări cu privirea silueta prelungă. Ajuns la colţul străzii, el să se întoarse. Charlotte îi făcu un mic semn cu mâna, urcă în maşină şi porni motorul.

După vreo sută de metri, se opri, incapabilă să-şi continue drumul. îi răsunau în minte cuvintele lui Harris: „Este imperios necesar să luăm urgent o hotărâre”. Despre ce hotărâre vorbea? Avea oare de gând să rupă definitiv relaţia cu Janice, să dărâme astfel bariera care-l despărţea de Charlotte? Sau poate că se hotărâse s-o sfârşească o dată pentru totdeauna cu ea?

Capitolul 9

— Ascultă! Trebuie să-ţi spun ceva... în legătură cu domnul Jordan...

„Uf! Iarăşi Linda! Linda şi bârfele ei!” Charlotte nu înţelegea de ce tânăra ei colegă – şi toţi ceilalţi, de altfel – se înverşunau să pândească toate mişcările lui Harris. Niciodată până acum hotelul Foothills nu fusese condus de un patron atât de competent şi atât de înţelegător. Sigur, cu toţii apreciau calităţile lui umane şi aprobaseră transformările pe care le adusese hotelului şi barului. Cu toate astea, bârfele începeau imediat ce el întorcea spatele. Şi de data asta, nu era cumva vorba despre Harris şi Charlotte?

Aceasta tocmai sosise. Tony, căruia Harris îi acordase trei săptămâni de concediu pentru că soţia lui născuse un băiat, fusese înlocuit de Kevin, numit responsabil al barului. Aşteptând ca tava ei cu comanda să fie gata, Charlotte ar fi avut timp să schimbe câteva cuvinte cu Linda. Dar niciodată nu se lăsase prinsă de trăncănelile acesteia, aşa că nici vorbă să înceapă astăzi s-o facă! Totuşi, Linda continuă:

— Mi-ar fi plăcut să fiu un şoricel astăzi la prânz, ca să mă strecor în sala de mese. Rachel n-a auzit decât o parte a conversaţiei, dar se pare că…

Charlotte avu un imens sentiment de uşurare. Slavă Domnului că nu era vorba despre ea! Cum de a putut să creadă contrariul? în afară de Tony, care era discreţia întruchipată, nimeni nu ştia că ea iese în fiecare seară, după slujbă, cu Harris. Aşadar, nimeni nu fusese martor la ceea ce se petrecuse în ajun, când Harris o cuprinsese în braţe şi-i şoptise acele cuvinte misterioase. Dar ce contează! Chiar dacă nu era ea cea care alimentase zvonurile, Charlotte n-avea niciun chef să asculte urmarea. Aşa că îi tăie scurt clevetirile Lindei.

— Nu-i prea frumos să asculţi pe la uşi. Fiecare are dreptul la o viaţă privată.

— O viaţă privată? Tu numeşti viaţă privată atunci când te cerţi de se zguduie pereţii barului? Făceau atâta zgomot încât toţi se întrebau ce se petrece.

— Cine făcea zgomot?

— Mai şi întrebi? Domnul Jordan şi logodnica lui, bineînţeles!

Janice? Harris îi făcuse o scenă lui Janice! Charlotte simţi un nod în gât. Era mult prea interesată de ceea ce făcea Harris, pentru a rămâne indiferentă la această veste. Pe de altă parte, cearta aceasta putea să schimbe radical relaţia ei cu fostul logodnic.

— Vrei să spui că s-a ciondănit cu Janice? întrebă ea

pe un ton detaşat.

— „Ciondănit”? Cuvântul mi se pare destul de slab. Ia te uită, aşadar acest eveniment o interesează şi pe domnişoara-morală?

— Poate.

— La urma urmei, nu mă miră deloc. De o vreme încoace, îmi tot pun întrebări despre tine şi domnul Jordan. Mai precis, din seara în care te-a condus la spital. Mi s-a spus că i-ai făcut o vizită, câteva zile mai târziu.

— Ascultă, vreau doar să ştiu ce s-a întâmplat astăzi.

Linda, savurând situaţia, nu răspunse imediat.

Nerăbdătoare să afle urmarea poveştii, Charlotte i-ar fi tras cu plăcere câteva palme. Era insuportabil să vadă privirea maliţioasă a colegei sale. În sfârşit, Linda se hotărî să vorbească.

— Domnul Jordan şi logodnica lui luau prânzul. Rachel n-a auzit prea bine începutul discuţiei lor. Crede că discutau despre Gary, bărbatul cu care iese Janice în prezent. Abia mai târziu au început să se certe. Se pare că Janice voia să rupă logodna şi asta l-ar fi înfuriat pe domnul Jordan. Janice ar fi încercat chiar să-i înapoieze inelul. Dar el i l-ar fi repus cu forţa pe deget. Cel puţin asta afirmă Rachel.

Linda făcu o pauză, aşteptându-se la vreun comentariu. Cum Charlotte nu spuse nimic, ea continuă:

— Fata asta trebuie să fie complet nebună! Cowboy-ul cu care s-a încurcat acum nu va putea niciodată să-i ofere decât vreun inel de tinichea. În orice caz, nimic care să se poată compara cu smaraldul oferit de domnul Jordan. Când mă gândesc că a vrut să-i dea înapoi minunea aia! Dacă asta nu este o crimă, nu ştiu ce să mai zic…

Charlotte pălise. Linda se îngrijoră văzându-i faţa răvăşită.

— Nu te simţi bine?

— Ba da, ba da! Mă simt foarte bine.

— Nu s-ar zice. Ia uită-te într-o oglindă. Ai o faţă... Sunt sigură că eşti bolnavă.

Bolnavă? Charlotte era fără îndoială bolnavă. Bolnavă de durere! Şocată, golită de orice energie. La marginea unei prăpăstii, fără nicio speranţă să fie salvată. Cum ar fi putut să nu se prăbuşească atunci când toate iluziile ei se spulberau? Pierdute în neant toate visele ei frumoase! în zilele din urmă, se gândise că poate Harris va rupe relaţia cu Janice pentru a se întoarce la ea. Preţ de câteva clipe, această speranţă a ei devenise certitudine atunci când aflase de cearta lor, adineauri.

Şi apoi, dintr-odată, Linda îi arunca în faţă adevărul crud: nu numai că Harris nu avusese niciodată intenţia să rupă logodna, dar când această ocazie îi fusese oferită de către Janice, el o refuzase.

Linda o privea cu un aer ciudat. De ce nu-i spusese Charlotte că nu se simte bine? Astfel, ar fi avut o scuză pentru a explica expresia ei răvăşită. În vreme ce aşa, nu era nevoie să fii un fin psiholog ca să înţelegi cauza tulburării ei. Recăpătându-şi stăpânirea de sine, Charlotte spuse:

— Mă doare puţin stomacul. Mă duc să-l întreb pe Kevin dacă n-are nişte pastile de mentă.

Revenirea ei de ultimă clipă nu păru s-o convingă pe Linda care o urmări neîncrezătoare cu privirea în timp ce ea se îndrepta spre bar.

*

* * *

Seara era pe sfârşite. Linda plecase deja acasă. În sală mai rămăseseră foarte puţini clienţi. Charlotte, ocupată să debaraseze o masă, îl văzu pe Harris intrând, şi aşezându-se la tejghea. Kevin se repezi imediat să-l întrebe ce vrea să bea. Cu un gest din cap, Harris îi dădu de înţeles că nu doreşte nimic. Apoi, se întoarse şi începu s-o fixeze pe Charlotte. De obicei, el aştepta întotdeauna ca

ceilalţi angajaţi să fi plecat înainte să vină după ea. În felul acesta, în afară de Tony, nimeni nu mai era la curent cu întâlnirile lor. De ce astăzi Harris încălca această regulă? Fără îndoială pentru că era vorba de ultima lor întâlnire… Nu mai avea de ce să se teamă de bârfe, când ştia că de a doua zi ele vor deveni definitiv fără obiect!

Charlotte îşi puse tava pe tejghea. Atunci, Harris se apropie de ea. În clipa asta, ea îl văzu mai seducător ca niciodată. Oare avusese întotdeauna mersul acesta felin, eleganţa asta discretă, vitalitatea aceasta vibrantă ce emana din tot corpul său? Cu siguranţă. Charlottei i se părea însă că abia acum îl descoperea în deplinătatea virilităţii lui. Ciudată impresie, datorată poate faptului că urma să-l piardă, şi că ea ştia asta? Indiferent la tulburarea ei, Harris spuse:

— Lasă-l pe Kevin să debaraseze mesele şi să ieşim.

În alte împrejurăţi, nerăbdarea lui ar fi cufundat-o pe Charlotte într-o mare de bucurie. Astă-seară însă, se temea să rămână singură cu el. Cine n-ar fi simţit o asemenea teamă la gândul că i se va spune: „Totul s-a terminat între noi. Am reluat relaţia cu Janice. În viaţa mea nu mai este loc pentru tine.”?

— Astă-seară nu pot, murmură ea.

— Nu poţi? într-adevăr? Şi de ce?

— Este târziu. Trebuie să mă duc acasă.

— Nu este mai târziu decât de obicei. Ce e mai special astă-seară?

Charlotte îi răspunse pe un ton ferm:

— Absolut nimic. De acum încolo, mereu va fi aşa. N-am să mai ies cu tine.

După care, se întoarse în sală ca să debaraseze o altă masă, sperând că, în acest timp, Harris va pleca. Fireşte că nu fu aşa. Culmea ghinionului, Kevin se dusese în încăperea din spate, şi ei se treziră faţă-n faţă, singuri, când ea se întoarse la tejghea. Charlotte strigă, cumplit de

enervată:

— La urma urmei, n-ai putea să pleci odată? închidem. Iar eu mă duc acasă.

— Acasă? Direct?

Ochii cenuşii ai lui Harris o scrutau cu o curiozitate greu de suportat. Ea îi susţinu totuşi privirea.

— Acasă. Direct, răspunse ea.

— Îţi doreşti cu adevărat asta?

— Am spus exact ceea ce gândesc. Nu căuta alte înţelesuri.

Erau despărţiţi doar de câţiva centimetri. Dacă ar fi întins doar puţin mâna, Charlotte l-ar fi putut atinge. Şi îşi dorea asta mai mult decât orice pe lume. Să-l mângâie pe Harris, să-l îmbrăţişeze, să-l sărute.

În loc de asta, se întoarse, luă de pe tejghea câteva pahare şi se duse să le spele.

— Te-ai plictisit de mine, sau poate altcineva te obligă să te duci acasă? întrebă Harris.

Cum de îndrăznea să pună această întrebare? Singurul obstacol în calea întâlnirilor lor era Janice. Şi el ştia asta.

Pentru că Charlotte nu răspunse nimic, el insistă:

— Ce se întâmplă, Charlotte? Te porţi aşa din cauza bărbatului acela cu care trăieşti? Ţi-a reproşat cumva că te întorci prea târziu acasă?

Bietul Jimmy. Era el măcar în stare să-şi dea seama de întârzierile ei? Nu avea însă de gând să vorbească despre el cu Harris. Dar din moment ce acesta îi oferea ocazia unui răspuns plauzibil, ea profită.

— Ai ghicit. Este şi asta, răspunse ea.

— Charlotte, nu crezi că ar fi timpul să pui capăt acestei relaţii? Jimmy nu te face fericită, sunt sigur. Altfel, de ce ai fi acceptat să-ţi petreci toate aceste seri în compania mea? Charlotte, tu şi eu…

Harris se întrerupse şi o privi cu intensitate fix în

ochi. Inima fetei începu să bată nebuneşte. Dumnezeule, de-ar continua să vorbească, să rostească cuvintele pe care ea le aştepta! Fără îndoială că chelneriţa care-i servise la prânz interpretase greşit scena ce se petrecuse între el şi Janice. N-ar fi pentru prima oară când s-ar răspândi asemenea calomnii.

În vreme ce ea aproape că-l implora cu privirea, Harris se mulţumi să spună:

— Toate astea seamănă cu un film prost. Trebuie neapărat ca tu să-ţi recapeţi libertatea.

— Ca să pot continua să ies cu tine, serile? Doar asta te interesează, nu-i aşa?

— Nu mă judeca prea aspru. Mă gândesc înainte de toate la binele tău. Jimmy nu este bărbatul potrivit pentru tine.

— Şi totuşi, îl iubesc, imaginează-ţi!

Văzându-l pe Harris că păleşte, ea adăugă:

— El n-are nimic de-a face cu ceea ce ne priveşte pe noi. Jimmy are optzeci şi cinci de ani, este un pic senil. Acum ştii totul…

Preţ de câteva secunde, Harris păru că nu înţelege. Apoi, cu o voce slabă, reuşi să rostească:

— Vrei să spui că bărbatul acesta cu care-ţi împarţi viaţa este… un…

— Un bătrân domn, da.

— Ei bine, asta da, surpriză! Bine ţi-ai mai bătut joc de mine, isteaţo! Când mă gândesc că m-ai făcut să cred că este amantul tău! Iar eu, biet idiot ce sunt, am căzut în plasă! Dar, Charlotte, pentru numele lui Dumnezeu, de ce această minciună? Am fi putut să…

— Să avem un menaj în trei? Tu, eu şi Janice? Haide, Harris, spune-mi adevărul! Ai rupt logodna?

— Nu.

Răspunsul a căzut tăios ca o ghilotină. În zadar sperase… Şi chiar dacă, pe undeva, se aştepta să fie aşa,

Charlottei îi fu greu să suporte lovitura. Îşi adună puterile care-i mai rămăseseră şi-i spuse:

— Mi s-a povestit că Janice a vrut să-ţi înapoieze inelul de logodnă, în după-amiaza asta, şi tu ai refuzat.

— Aşadar, eşti la curent?

— Toată lumea de aici este la curent. Deci, nu sunt simple bârfe?

— Dă-mi voie să-ţi explic, Charlotte.

— Eu nu-ţi cer explicaţii. Îţi cer doar să-mi spui dacă este adevărat.

— Ei bine, da, este adevărat. Dar nu este ceea ce crezi tu. De data aceasta, Harris mersese prea departe. Pierzându-şi răbdarea, Charlotte îi strigă:

— Nu-ţi permit să gândeşti în locul meu! Ieşi imediat de aici şi lasă-mă în pace! Nu vreau să mai aud de tine niciodată.

— Am dreptul să-ţi explic, şi tu mă vei asculta.

— Nu te mai osteni! Ştiu ce-mi vei spune: „Nimeni nu mă înţelege… Doar cu tine mă simt bine etc…” Eternul refren! Chiar mă crezi atât de naivă încât să-ţi mai ascult astfel de baliverne? Singurul lucru care te interesează este doar plăcerea ta. Nu-ţi ajunge Janice?

— N-o amesteca pe Janice în problemele noastre. Există ceva ce tu se pare că ai uitat: în urmă cu câţiva ani, te-am cerut în căsătorie. Tu ai fost cea care a rupt logodna.

— Spre marea ta satisfacţie, mărturiseşte! Recunoaşte că te-ai simţit uşurat când n-ai mai avut sabia lui Damocles atârnată deasupra capului!

— Ce sabie a lui Damocles? Cu sau fără copil, tu ai fi devenit nevasta mea. Voiam într-adevăr să mă căsătoresc cu tine.

— Din dragoste, fără îndoială! Ai îndrăzni să afirmi asta fără să roşeşti? Câteva secunde se scurseră într-o tăcere apăsătoare. Dar furia Charlottei se topi dintr-odată. Nu mai simţea acum decât o imensă oboseală amestecată

cu tristeţe.

— De ce ţi-aş spune-o? replică Harris. Ştiu că tu nu m-ai crede. „Oricum, ar fi o minciună!” gândi ea. Harris n-o iubise niciodată. Chiar şi atunci, demult. Nu acceptase să se logodească decât sub o dublă presiune: cea a Charlottei, pentru că era gravidă, şi cea a tatălui ei care voia cu orice preţ să legalizeze legătura lor. În felul acesta se petrecuseră lucrurile.

— Am motive serioase ca să nu te cred, murmură Charlotte.

— Aş putea să le ştiu şi eu?

Harris nu-şi desprindea privirea de ea. Fascinată de ochii lui, ea lupta din răsputeri să nu mai cedeze şi de data asta magnetismului lui. Trebuia neapărat să-şi păstreze stăpânirea de sine, să-şi păstreze luciditatea, să nu se lase impresionată nici de farmecul nici de cuvintele lui. Trebuia să se bazeze doar pe certitudinile ei. Să nu abandoneze lupta.

I se întâmplase deja de prea multe ori să cedeze în faţa dragostei pe care ea i-o purta. Ce de regrete avusese mai apoi! Blestemată fie clipa care îi scosese în cale primul bărbat de care se îndrăgostise! Marea pasiune a vieţii ei!

— Vezi, Charlotte, n-ai niciun argument ca să te aperi. Eu, dimpotrivă, am să-ţi reamintesc ceva foarte important. Tu mi-ai jurat dragoste eternă, îţi aminteşti? O dragoste despre care spuneai că este mult mai puternică decât a mea. Şi totuşi, tu ai renunţat la copil, tu mi-ai înapoiat inelul de logodnă. Dacă nu ai fi luat *tu* iniţiativa de a rupe logodna, îţi imaginezi că eu aş fi putut să te las să pleci?

După aceste cuvinte, Harris se îndepărtă de tejghea, traversă sala şi se îndreptă spre ieşire.

Şocată, de parcă ar fi primit o lovitură în creştet, Charlotte rămase ţintuită pe loc. Harris, tatăl copilului ei, o acuza că renunţase cu bună ştiinţă la sarcină! Ce

neînţelegere dramatică! Alergând în urma lui, îl strigă:

— Harris!

El ajunsese deja la uşă şi, fără să se întoarcă, ieşi.

Capitolul 10

Luna iulie era pe sfârşite. Charlotte începu să se pregătească pentru noua ei muncă de învăţătoare. Îşi scoase la îndemână cărţi şi caiete de pedagogie pe care le păstrase cu grijă atâţia ani.

În ziua aceea, în timp ce-şi clasa dosare şi cărţi în camera ei, o cuprinse un val de tristeţe. Era o stare de spirit surprinzătoare pentru cineva care urma în sfârşit să-şi realizeze visul vieţii sale, acela de a deveni învăţătoare!

Harris nu era străin de această stare. Nu-l mai văzuse din seara în care el vorbise despre ruperea logodnei şi despre pierderea copilului. Probabil că-şi lua toate măsurile de prevedere ca s-o evite… Ce chin pentru ea să-l ştie atât de aproape şi să nu-i poată vorbi!

Uneori, era furioasă pe întreaga lume, inclusiv pe sine. În timpul ultimei lor întâlniri, el încercase să-i explice ceva în legătură cu faimoasa altercaţie pe care o avusese cu Janice. Charlotte refuzase să-l asculte. Dacă l-ar fi lăsat atunci pe

Harris să vorbească, astăzi n-ar mai fi fost nevoită să-şi pună o mulţime de întrebări asupra adevăratelor lui sentimente. Deşi… Poate că, dimpotrivă, ar trebui să se felicite pentru că-l oprise pe fostul ei logodnic să-i facă confidenţe? El ştia să mintă atât de bine, să înflorească realitatea, încât ea s-ar fi lăsat încă o dată prinsă în capcana cuvintelor lui frumoase. Şi unde ar fi dus-o toate astea? în impasul pe care multe femei îl cunosc bine: a fi amanta unui bărbat însurat! Sigur, Harris nu se căsătorise cu Janice. Nu încă. Dar asta schimba cu ceva situaţia?

Tocmai concepea nişte fişe de teste când se auzi un zgomot puternic. Charlotte ascultă cu atenţie. Nu se mai auzi nimic. Se repezi în bucătărie şi-l găsi pe Jimmy întins

cât era de lung pe jos. Speriată, îngenunche lângă el. Nu-şi pierduse cunoştinţa, dar pe chipul lui era întipărită o expresie de intensă suferinţă.

— Dumnezeule, Jimmy! Te-ai lovit? Ce s-a întâmplat?

— Voiam să iau blestematul acela de pachet de ţigări.

Jimmy încercă să se aşeze, dar renunţă imediat. Părea că-i este din ce în ce mai rău. Charlotte îl luă de mână ca să-l încurajeze. Bietul bătrân căzuse de pe taburet încercând să deschidă bufetul de deasupra chiuvetei. Uitase pur şi simplu că ţigările nu mai erau acolo de când Charlotte le pusese într-un loc mai accesibil.

Bietul Jimmy! Obrajii lui aveau o paloare de ceară, ochii lui limpezi erau acum înceţoşaţi de lacrimi. Respira cu dificultate.

— Am să chem o ambulanţă, zise Charlotte.

Când vru să se ridice, Jimmy o prinse de mână cu o forţă uimitoare.

— Nu! În niciun caz ambulanţă! O să te coste o avere. Lasă-mă puţin să-mi trag sufletul şi totul o să fie bine. Mai întâi, află că eu detest spitalele.

Nu trebuia să se aştepte la nicio intenţie de cooperare din partea lui Jimmy. Chiar şi cu un picior în groapă, ar fi fost în stare să-i ţină piept şi antreprenorului de pompe funebre! Charlotte oftă. Acum nu era momentul pentru glume. La optzeci şi cinci de ani, şi cea mai neînsemnată căzătură ar putea avea consecinţe grave.

— Ascultă, Jimmy, te rog să fii rezonabil. Probabil că n-ai decât vreo câteva contuzii dar, ca o măsură de precauţie, trebuie să faci o radiografie. Doar o radiografie. Nu durează mult, nu te doare.

Oasele bătrânilor sunt însă fragile! „Doamne dă să nu fie vreo fractură!” se gândi ea.

Deodată însă, o spaimă şi mai mare o cuprinse pe Charlotte: de ce îşi pierduse Jimmy echilibrul? Nu cumva căderea aceasta era consecinţa unei boli grave? Se repezi

în grabă la telefon.

*

* * *

După răcoarea din cabinetul medical climatizat, căldura de afară părea şi mai intensă. Dar Charlotte se înfioră totuşi. Îşi propusese să-i facă o vizită lui Jimmy, la spital, după ce acesta fusese văzut de un specialist. Acum, parcă se temea să dea ochii cu el. Înainte de această vizită, trebuia să se relaxeze un pic. Ce contează dacă va ajunge cu întârziere? Bătrânul ei prieten nu prea mai avea noţiunea timpului. Facultăţile lui mintale se deteriorau din zi în zi. Ieri, abia dacă fusese conştient de prezenţa ei. Cine ştie dacă astăzi o va recunoaşte?

După o clipă de ezitare, se hotărî. În loc să deschidă însă portiera şi să plece cu maşina, Charlotte mai introduse o monedă în aparatul de taxare a parcării.

Să meargă… să meargă pe jos ca să uite. Să privească în jurul ei, să se intereseze de ceilalţi pentru a scăpa de propriile ei gânduri şi probleme. În jurul ei, oamenii treceau, indiferenţi…

Încercă să reţină un chip, o siluetă. Zadarnic. Până la urmă, începu să caute prin vitrine vreun obiect, vreo haină, care s-o distragă de la grijile sale.

Nimic însă nu-i alungă gândurile până în clipa când zări într-un raft un adorabil costum de bebeluş şi o încântătoare rochie roz, împodobită cu broderie englezească şi fundiţe de catifea. Ai fi zis că este făcută special pentru Brandy, fetiţa lui Tony şi a lui Ann. Charlotte n-o văzuse decât o dată, la spital, când se născuse, dar mai păstra şi acum în memorie minuscula ei mutriţă şifonată. Îşi propuse solemn că le va face o vizită fericiţilor părinţi. Cât de mult îi invidia! Harris şi cu ea nu vor cunoaşte niciodată fericirea de a avea un copil.

Şi, ca să mai adauge ceva la frustrarea chinuitoare a Charlottei, fostul ei logodnic credea că ea se debarasase

intenţionat de copilul pe care-l purta în pântece. Cruntă eroare!

Copilul murise pentru că aşa hotărâse soarta. Din păcate, asemenea drame se petrec zilnic. Ei i se întâmplase atât de repede! Nici măcar nu avusese timp să pregătească un trusou, să cumpere un ursuleţ de pluş sau să cumpere o rochiţă roz atât de frumoasă ca şi cea din vitrină.

Harris nu ştia cum se petrecuseră lucrurile. Ea doar îi trimisese înapoi inelul de logodnă însoţit de un bileţel scris în grabă. La urma urmei, esenţial era să-l anunţe pe tatăl copilului că pierduse sarcina şi că anulează căsătoria.

Acum, după aceşti ani lungi, lucrurile îi apăreau într-o altă lumină. Charlotte regreta că, atunci, nu-i dăduse lui Harris mai multe amănunte asupra motivelor care o determinaseră să rupă logodna. Fireşte, suferinţa ei ar fi fost la fel de puternică, dar cel puţin Harris n-ar fi ajuns să-i arunce în faţă aceste acuzaţii îngrozitoare!

Charlotte îşi dădu seama că începuse să plângă. Cu vârful unui deget, pe furiş, îşi şterse lacrimile care i se prelingeau pe obraz. Grijile pe care le avea din cauza sănătăţii lui Jimmy, adăugate conflictului pe care-l avusese cu Harris, o menţineau într-o stare de tensiune îngrozitoare. Nu era de mirare că-şi pierdea astfel stăpânirea de sine.

Totuşi, numai Dumnezeu ştie că trecuse în viaţa ei prin perioade cumplit de grele. Dar era pentru prima oară când se dădea în spectacol pe stradă. Îşi lăsă capul în jos pentru a-şi ascunde suferinţa şi merse mai departe, încercând să-şi înăbuşe suspinele care o înecau.

Deodată, cineva o prinse de umăr. Recunoscu imediat braţul viguros al lui Harris, căldura trupului atunci când se lipi de el. Această îmbrăţişare neaşteptată şi reconfortantă ar fi trebuit s-o liniştească. Dar, dimpotrivă, Charlotte începu să tremure şi hohotele de plâns se înteţiră. Harris

murmură:

— Haide, haide, Charlotte, linişteşte-te! îţi faci rău.

Ea se clătina. Atunci, el o conduse până sub un portal unde se opriră, la adăpost de privirile trecătorilor. Aici, el îi mângâie uşor faţa, spatele, aşa cum faci cu un copil pradă unei suferinţe de neconsolat.

— Ştiu, ştiu… bâigui ea între două suspine, nu se face să plângi pe stradă. Oamenii or să mă creadă nebună…

— Să nu-ţi pese de oameni! mai degrabă spune-mi de ce eşti în starea asta de încordare. Ce s-a întâmplat?

Ce să-i răspundă la această întrebare? La drept vorbind, Charlotte nu ştia nici ea de ce, subit, cedase acestei crize depresive. Obişnuită cu loviturile dure ale destinului reacţionase întotdeauna cu curaj. Oare şi-a pierdut orice capacitate de a se lupta cu necazurile?

— Probabil că te întrebi ce caut eu aici, reluă Harris. Întâmplător, treceam pe stradă când tu ai ieşit din cabinetul medical. Păreai foarte tulburată. Mi-am lăsat maşina în parcare şi te-am urmărit. De câteva săptămâni, n-ai mai fost văzută la bar. Presupun că te pregăteşti pentru noua ta slujbă. Mă gândeam totuşi că-ţi vei relua slujba de chelneriţă pentru câtva timp, până începe anul şcolar. Vreau să ştiu adevărul, Charlotte. Ce se întâmplă?

Harris părea într-adevăr îngrijorat. De ce să-i mai ascundă ce anume o preocupa?

— Este vorba despre Jimmy… murmură Charlotte.

Simplul fapt că pronunţase numele bătrânului ei prieten făcu să i se umple ochii de lacrimi. Simţind că este gata să se prăbuşească din nou, Harris o strânse mai tare la piept.

— Hai să bem o cafea, vrei? O să-ţi facă bine. Şi o să-mi povesteşti necazurile tale.

— Nu pot să merg în halul ăsta! Probabil că arăt îngrozitor.

— Atunci, hai la mine. Acolo o să fim liniştiţi.

La hotelul Foothills? Ar fi şi mai rău. Acolo o cunoşteau toţi. Fără s-o mai pună la socoteală pe Janice… Nu! Charlotte nu avea niciun chef să alimenteze bârfele colegilor ei. Oare Harris îi ghicise gândurile? înainte ca ea să aibă timp să refuze, el reluă:

— Am o altă idee. Te duc să facem o plimbare cu maşina. O mică plimbare ca să te relaxezi.

Ea acceptă. Ţinând-o de braţ, Harris o conduse până la Cadillac-ul său alb pe care-l lăsase în parcare. Pe Charlotte o cuprinse o senzaţie stranie. Încordarea îi dispăruse brusc şi i se părea că pluteşte între cer şi pământ. Ce putea fi mai liniştitor decât prezenţa bărbatului pe care-l iubea? De acum încolo, va avea alături un tovarăş care s-o ajute să se lupte cu necazurile. De fapt, să se lupte cu cine? Cu ce? Nu mai existau obstacole, nu mai existau duşmani. Viaţa urma să se desfăşoare pe un covor de trandafiri, ca în poveştile cu zâne.

Cel puţin, aşa gândea Charlotte în drumul ei spre maşina lui Harris. Până când îşi zări propria maşină parcată în faţa aparatului de taxat. Trezită dintr-odată, reintră în contact cu realitatea.

— Ora limită este depăşită, remarcă ea. Nu pot s-o mai las mult timp aici.

— Mai introdu o monedă.

— Prea târziu! Am deja o contravenţie.

Într-adevăr, sub ştergătorul de parbriz fusese strecurată o foaie de hârtie. Charlotte se duse s-o scoată ca s-o pună în buzunar, cu un calm uimitor. Incidentul care pusese capăt momentului de intimitate cu Harris, departe de a o întrista, îi produse un sentiment de uşurare. Toate lucrurile reveniseră la locul lor. Harris se va căsători cu Janice, aşa că nu exista niciun motiv să mai aibă şi grija Charlottei. Aceasta îşi va rezolva singură problemele, ca şi în trecut.

Se pregătea să deschidă portiera maşinii ei, când

Harris interveni.

— Dă-mi cheile tale. Trecem pe la hotel şi o să rog pe careva să vină să-ţi ia maşina şi s-o ducă în parcarea hotelului.

Tonul lui autoritar nu admitea nicio replică. Charlotte şovăi. Avea o mie de motive ca să refuze propunerea lui, printre care şi inevitabilele bârfe, gelozia legitimă a lui Janice, fără să mai pună la socoteală propria ei mândrie. Nerăbdător, Harris întinse mâna. Ca hipnotizată, ea îi dădu cheile.

*

* * *

— Doctorul mi-a spus că n-am de ales. Dacă ar fi fost doar fractura aceea de şold, mai treacă-meargă, aş fi putut să-l iau pe Jimmy acasă. Dar căderea lui se pare că a fost provocată de un mic atac cerebral, urmat de alte atacuri pe timpul spitalizării. Starea lui necesită supraveghere şi îngrijri permanente.

Charlotte se întrerupse, străduindu-se să-şi înăbuşe lacrimile. Cu o privire plină de tandreţe, Harris o încurajă să continue. Se purtase cu o răbdare exemplară în privinţa ei.

După ce se opriseră, aşa cum conveniseră, la hotelul Foothills, ca să rezolve problema maşinii ei, o dusese pe

Charlotte undeva, departe e oraş. Merseseră mult timp pe şoseaua ce străbătea câmpia liniştită, vorbind verzi şi uscate, ca un cuplu grijuliu să nu rupă fragila armonie ce se stabilise între ei.

Până la urmă, la întoarcere, Charlotte îl invitase pe Harris la ea acasă. El o ajutase să pregătească cina. Spre sfârşitul mesei, Charlotte consimţi să se confeseze.

— Am un puternic sentiment de vinovăţie faţă de Jimmy, spuse ea. Este îngrozitor să-l abandonez astfel într-un spital, pe care-l detestă, apoi într-un cămin de bătrâni…

— Din păcate, nu poţi face nimic altceva. Medicul are

dreptate. Jimmy va fi mult mai bine îngrijit într-un serviciu de specialitate decât aici. Tu singură nu vei reuşi niciodată să te ocupi cum trebuie de el. Se spun fel şi fel de lucruri despre căminele astea de bătrâni, dar la urma urmei, există şi unele foarte agreabile.

— Tu ai accepta să te laşi închis într-un asemenea loc, chiar de-ar fi aurit?

— Atâta vreme cât sunt în deplinătatea facultăţilor mele mentale, nu! Dar mai târziu, când voi avea vârsta bătrânului tău prieten, cine ştie…

Harris rămase o clipă îngândurat apoi, privind-o pe Charlotte drept în ochi, spuse:

— Ascultă, Charlotte. Inutil să te mai ascunzi după deget. Trebuie să înfrunţi realitatea aşa cum este, şi să ţii cont de ea. După tot ceea ce mi-ai spus acum, Jimmy nu mi se pare a fi în stare să stea singur acasă. Pe de altă parte, faptul că este senil va face ca lucrurile să fie şi mai uşor de rezolvat. El nu-şi va da seama de nimic.

— Dacă îl las în grija unor persoane necunoscute, va fi foarte nefericit. Este încă foarte conştient.

— Nu mi-ai spus tu că ieri nu te-a recunoscut?

— Era dezorientat pentru că se afla la spital, după şocul pe care l-a avut. Reacţia lui a fost absolut normală.

Charlotte ştia bine că nu mai era nimic normal în comportamentul lui Jimmy. Sigur, bătrânul ei prieten suferise un şoc. Şi creierul lui suferise serioase leziuni. Leziuni ale căror sechele vor merge spre agravare. Toate argumentele expuse de Harris erau justificate. Dar Charlotte nu suporta să le audă rostite. Oricum, nimic şi nimeni nu-i va putea înlătura sentimentul de culpabilitate.

Văzând-o gata să izbucnească în plâns, Harris se ridică şi se apropie de ea. O ridică uşor de pe scaun şi o strânse la piept.

— Ştiu că este o situaţie foarte dureroasă pentru tine. Totuşi, trebuie să-i faci faţă, să fii curajoasă.

— Voi încerca, murmură ea.

— Nu eşti singură, eu am să te ajut. Chiar de mâine, vom merge împreună să vizităm câteva cămine de bătrâni. Şi-ţi promit că vom găsi un loc plăcut unde Jimmy va putea să-şi sfârşească în tihnă zilele.

— Crezi că se poate? Nu vreau să-l ştiu nefericit.

— Vom face tot ce ne stă în putere ca să-i asigurăm o viaţă liniştită, chiar dacă este spre sfârşitul ei. Îţi promit.

Charlotte zâmbi slab. Harris îi atinse uşor buzele cu un sărut, apoi continuă:

— Du-te şi te relaxează puţin pe canapea, eu voi pregăti cafeaua.

Câteva minute mai târziu, aduse o tavă cu două ceşti de cafea aburindă. Întinsă pe canapea, Charlotte asculta o melodie de Glenn Miller. Discul era atât de uzat încât zgomotul de fond acoperea cuvintele cântecului. Nu era nevoie să fii ghicitor ca să-ţi dai seama că relicva asta îi aparţinea lui Jimmy. Harris puse tava pe măsuţă şi întinse mâna spre Charlotte.

— Hai să dansăm! zise el.

Tandru înlănţuiţi, se mişcau în ritmul languros al muzicii. Cu braţele încolăcite pe după gâtul lui Harris, cu capul pus pe umărul lui, Charlotte simţea cum, încet-încet, întreg corpul i se relaxează, iar gândurile triste îşi iau zborul. Curând, pentru ea nimic nu mai avu importanţă decât prezenţa caldă a bărbatului pe care-l iubea, şi bucuria de a vibra în braţele lui.

Cafeaua se răcise complet. Ultima piesă de pe album era pe sfârşite. Harris se duse şi alese un alt disc, apoi un altul… Când în sfârşit se făcu linişte, se înserase de-a binelea, camera se cufundase în întuneric.

Charlotte aprinse lampadarul. În lumina lui blândă, ochii îi străluceau de aceeaşi dorinţă ca ochii lui Harris. Totuşi, acesta, în loc s-o îmbrăţişeze din nou, se îndepărtă câţiva paşi.

— Este timpul să plec, spuse el.

La aceste cuvinte, Charlotte simţi un nod în gât. Trebuia să-l reţină! Prin orice mijloace, trebuia să-l reţină pe Harris! Lăsându-l să plece însemna să rămână iarăşi singură cu grijile ei, cu suferinţa ei, să înfrunte deşertul apartamentului său îngrozitor de gol, cu amintirile lui fericite sau chinuitoare, cu trista realitate a bolii incurabile a lui Jimmy. Tot ce găsi însă de spus fu:

— Şi cafeaua? Nu ne-am băut cafeaua!

— Este mai bine aşa. Tu ai nevoie de somn acum.

Veni spre ea şi-i mângâie cu degetul cearcănele de sub ochi.

— Ai trecut prin momente dificile, adăugă el. O să-ţi facă bine o noapte liniştită şi un somn bun.

Preţ de câteva secunde, ea îi susţinu privirea, fascinată de intensitatea strălucirii ei.

Dintr-odată însă, ca pentru a se pune la adăpost de magnetismul lui, se retrase, speriată de forţa care o atrăgea spre el. Cât de mult ar fi dorit să mai împartă cu el măcar o singură noapte, să mai vibreze sub mângâierile lui… Din păcate, Harris îi aparţinea acum lui Janice… El va pleca, aşadar, o va lăsa singură. Îngrozitor de singură, pentru că nu mai avea alături nici măcar prezenţa lui Jimmy pentru a o consola. Toţi aceşti ani lungi, bătrânul ei prieten îi fusese un punct de sprijin de care el nici măcar nu era conştient. Va ajunge oare să se obişnuiască cu absenţa lui? Cu maniile lui de bătrân, cu caracterul lui nesuferit câteodată, cu încurajările pe care i le dădea atunci când avea de înfruntat obstacole… Toate aceste lucruri care umpluseră viaţa Charlottei în ultimii ani, îi vor lipsi îngrozitor.

Deodată, îşi dădu seama că astă-seară, mai mult decât de îmbrăţişări nebuneşti, avea nevoie de tandreţe. Dacă Harris ar accepta măcar să rămână, numai pentru a-i ţine companie, pentru a-i uşura suferinţa. Să-l simtă doar

alături… Să-i dăruiască doar o noapte liniştită, fără pasiune. O noapte pe care ar împărţi-o fără niciun gând ascuns, într-o totală inocenţă. În felul acesta, a doua zi, Charlotte o va putea privi pe Janice în ochi fără să roşească…

Aceste gânduri cuminţi îşi luară zborul la fel de repede precum veniseră. Harris tocmai dansase cu ea pe un ritm languros; trupurile lor, încă pline de dorinţă, nu vor putea rezista ispitei de a-şi potoli setea de îmbrăţişări. Era mai bine să pună între ei o distanţă rezonabilă.

— Ai dreptate, Harris. Poate că este mai bine să pleci… De altfel, cafeaua s-a răcit, oricum.

Ca să-şi facă de lucru, Charlote luă o pernuţă de pe canapea, o bătu uşor cu palma, apoi o ţinu strânsă la piept. În sfârşit, ridică privirea spre Harris.

El o privea în tăcere. În faţa ochilor lui scânteietori, ea se simţi din nou vulnerabilă.

— Eşti sigură că totul va fi bine? Dacă vrei, pot să rămân! Aş dormi pe canapea şi nu te-aş deranja.

— Păi… eu… adică…

— Ascultă, Charlotte. Nu este decât un lucru de făcut. Tu du-te şi te pregăteşte de culcare, culcă-te în patul tău, iar eu o să mă instalez aici în salon. De acord?

Cum de se ajunsese aici? Charlottei i-ar fi fost greu să spună. Rămase blocată. Harris a trebuit s-o ia în braţe şi s-o ducă la fel ca pe un copil. O puse în pat şi plecă imediat. Aşadar, acum erau despărţiţi, ea în camera ei, el în salon. Oftând uşor, Charlotte începu să se dezbrace. Cum putea Harris să fie atât de inconştient încât să-şi închipuie că o uşă era de ajuns ca să-i protejeze unul de altul? Dacă într-adevăr el nu vedea pericolul, înseamnă că, pentru el, ea nici nu exista. Ce nebunie din partea ei să-şi imagineze că el încă o dorea! Cu inima strânsă, îşi puse cămaşa de noapte fină şi se culcă.

Capitolul 11

Charlotte se cufundă curând într-un somn profund, fără vise. Era în jur de unu şi jumătate când se trezi. Rămase o vreme întinsă în pat, cu ochii larg deschişi, răsucindu-şi în minte fel şiffel de gânduri, şi până la urmă se sculă.

După ce-şi puse în grabă un capot subţire peste cămaşa de noapte, se strecură în salonul în care dormea Harris. Zări, în întuneric, silueta lui lungă întinsă pe canapea. Respira liniştit. Atentă să nu-l trezească, trecu fără zgomot până la uşa bucătăriei, pe care o închise în urma ei. Abia atunci aprinse lumina.

*

* * *

Era o căldură copleşitoare. Charlotte murea de sete. Căuta în frigider ceva cu ce să se răcorească. Poate o ceaşcă de ciocolată rece? Dacă se gândea mai bine, îi trebuia ceva mai tare, o băutură care s-o ajute să doarmă. Găsi în bufet o sticlă de rom. Deşi nu aprecia în mod deosebit alcoolul, îşi turnă puţin într-un pahar, apoi adăugă Cola, şi începu să bea, sprijinită de masă.

Aici o găsi Harris câteva minute mai târziu când intră în bucătărie. Cu bustul gol, îmbrăcat doar în pantaloni, avea ochii umflaţi de somn. Îşi înăbuşi un căscat şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nu reuşesc să dorm. Îmi pare rău că te-am trezit!

— Nu-i nimic.

Cum el privea, cu un aer surprins, sticla de rom, Charlotte se crezu obligată să-i explice:

— Nu-mi stă în obicei să consum alcool, singură, noaptea. Mi-am zis că asta o să-i vină de hac insomniei mele.

Luându-i paharul, Harris sorbi o gură din acel amestec.

— Fără îndoială că ar fi mult mai eficace dacă ai pune ceva mai mult rom şi mai puţină Cola, zise el cu o grimasă.

Fascinată de paharul pe care el îl pusese pe masă, Charlotte nici măcar nu auzi remarca lui. Acum că Harris îşi muiase buzele în el, băutura trebuia să fi avut o altă savoare, mult mai dulce. Ea nu îndrăzni, totuşi, să mai bea. Harris se apropiase şi-i cuprinsese cu tandreţe talia.

— Povesteşte-mi: de ce nu poţi să dormi? Din cauza lui Jimmy?

— Într-un fel, da.

Fireşte, bătrânul ei prieten era una din cauzele insomniei Charlottei. Dar nu era numai asta. Şi Harris avea partea lui de responsabilitate pentru noaptea ei albă. Cum să poată dormi liniştită când fusese obiectul unor îngrozitoare şi nedrepte acuzaţii?

— Harris, reluă Charlotte, voiam să-ţi spun ceva în legătură cu copilul nostru. Eu nu sunt vinovată. Soarta a hotărât să nu pot să-l păstrez.

Eliberând-o din îmbrăţişare, Harris se îndepărtă de ea, şi începu să se plimbe prin încăpere. Charlotte aşteptă o clipă înainte de a îndrăzni să-l privească. Acum, nemişcat, el o privea, cu un aer ciudat de detaşat.

— După toţi aceşti ani, asta nu mai are nicio importanţă, declară el. Înţeleg foarte bine ce s-a întâmplat. Erai atât de tânără, Charlotte! Mult prea tânără pentru a înfrunta problemele pe care ţi le-ar fi creat acest copil. Am fost supărat pe tine, mărturisesc. Dar acum văd lucrurile altfel. Dacă ai ales această soluţie, ai făcut-o pentru că credeai că nu există alta. Nu trebuie să-ţi fie ruşine de asta.

Copleşită de remarca lui, Charlotte rămase fără glas. Aşadar, Harris n-o credea că pierduse copilul fără voia ei! Nu o va crede niciodată. Pentru el, ea va rămâne eterna logodnică nedemnă care-şi sacrificase copilul pentru a scăpa de acea căsătorie care nu-i convenea. Cuprinsă de disperare, îşi recăpătă graiul.

— A fost un accident, Harris! exclamă ea. Acest copil,

copilul nostru, eu l-am vrut. Pentru nimic în lume nu l-aş fi împiedicat să se nască. Cine a putut să-ţi bage în cap asemenea grozăvii?

— Tatăl tău, fireşte! Cine altcineva era la curent cu situaţia ta?

— Tatăl meu? Dar când? De ce?

Stupefacţia şi indignarea o făceau pe Charlotte să tremure.

— Îţi aminteşti de afacerea pe care voia s-o încheie cu familia mea? reluă Harris. Mi-a spus că dacă nu obţine câştig de cauză, te va obliga să scapi de copil. Pe moment, nu l-am crezut. Credeam că foloseşte o ultimă armă, fără să aibă însă de gând să-şi pună în aplicare ameninţarea. La câteva zile după aceea, am primit scrisoarea ta…

— Cum de a putut tata să aducă un asemenea argument? Ştia foarte bine că niciodată nu l-aş fi ascultat în această privinţă. Pe de altă parte însă, ameninţarea lui nu cred că a folosit la ceva. Oricum, tu nu acceptaseşi să te căsătoreşti cu mine decât pentru că eram însărcinată.

— Chiar aşa crezi? întrebă Harris.

Charlotte îi susţinu privirea. O privire plină de tandreţe, dar şi de regrete. Ghemuindu-se la pieptul lui, ea şopti:

— Te-ai fi căsătorit cu mine, chiar şi fără copil?

— Eram îndrăgostit nebuneşte de tine, Charlotte.

— Greu de crezut, dacă îmi amintesc felul în care te purtai cu mine. Mi se părea că nu eşti prea grăbit să te însori.

— Ştiu. Şi eu eram tânăr. Tu treziseşi în mine o pasiune care mă speria. Ca toţi băieţii de vârsta mea, îmi jurasem să n-am legături serioase. Mă teroriza gândul că va trebui să-mi petrec restul vieţii lângă aceeaşi femeie. Şi apoi, te-am întâlnit pe tine… îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri. Când te-am văzut pentru prima oară, am fost cucerit imediat de tot ceea ce emana din tine. La început,

am crezut că este vorba doar de o aventură, că vei ieşi din viaţa mea la fel de repede pe cât ai intrat. Credeam prosteşte că eşti o fată la fel ca atâtea altele…

— Acum, sincer vorbind, asta şi eram…

— Nu. Eu am ştiut imediat că erai altfel, că alături de tine viaţa ar avea un alt sens. Te iubeam, Charlotte dar nu mă simţeam pregătit să-mi asum această dragoste. Şi atunci, am luptat din toate puterile ca s-o resping. Tu îţi făcuseşi obiceiul să-mi telefonezi cu regularitate, îţi aminteşti? Nu trăiam decât în aşteptarea telefoanelor tale. Să-ţi aud vocea, să te văd, să te ţin în braţe, reprezenta pentru mine cea mai mare fericire. În acelaşi timp însă, tu erai şi o ameninţare pentru libertatea mea. îi mulţumeam lui Dumnezeu că mi te scosese în cale, şi-l blestemam în aceeaşi măsură. Îmi dăruise cel mai frumos cadou: o fată minunată! Dar acesta nu era un cadou otrăvit, din moment ce mă sacrifica pe altarul pasiunii? Acum poţi înţelege răceala comportamentului meu? Eram conştient de suferinţa pe care ţi-o provocam. Dar crezi că eu n-am suferit la fel de mult?

Să-l creadă? Charlotte îşi dorea din tot sufletul s-o poată face. Amintirile pe care le avea din acea perioadă, totuşi, nu pledau deloc în favoarea lui Harris.

— Când te-am anunţat că eram însărcinată, te-ai înfuriat cumplit, la gândul că va trebui să te căsătoreşti cu mine…

— Îmi doream să mă căsătoresc cu tine pentru că aşa aş fi ales eu, nu din obligaţie. M-am simţit frustrat, deposedat de liberul meu arbitru, depăşit de evenimente. A fost o reacţie stupidă, sunt de acord, care avea drept cauză tinereţea mea. Ceea ce mă supăra însă foarte tare şi mă contraria mai ales, era faptul că venirea acestui copil îţi impunea şi ţie nişte obligaţii. Voiam să fiu sigur că mă iubeai doar pentru mine, nu pentru că eram doar o soluţie la problema ta.

— Te iubeam cu adevărat, cu sau fără copil. Nu ţi-am spus asta niciodată?

— Într-adevăr, mi-ai spus-o şi mi-ai repetat-o. N-ar fi trebuit, desigur, să pun la îndoială cuvintele tale. N-aveai decât şaptesprezece ani, Charlotte. La vârsta asta, nu eşti prea sigur de propriile tale sentimente. Şi apoi, recunoaşte, ideea acestei căsătorii nu părea să te entuziasmeze peste măsură.

— Nu este un act de glorie să obligi un bărbat să-şi lege viaţa de a ta. Mă simţeam îngrozitor de vinovată.

— Auzindu-te ce spui, cineva şi-ar putea imagina că tu m-ai înlănţuit cu forţa. După câte îmi amintesc, nici eu n-am opus prea mare rezistenţă… Tatăl tău cunoştea foarte bine sentimentele mele faţă de tine, şi a încercat să profite de ele.

— Te-a minţit. Eu n-aş fi acceptat niciodată să sacrific copilul nostru.

Toţi aceşti ani pierduţi din cauza unei neînţelegeri? Ce încurcătură! Pe Charlotte o revolta şi o făcea să-i fie ruşine gândul că propriul ei tată îi provocase această nenorocire. Cum să-l mai privească, după asta, în ochi pe Harris fără să roşească? Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, el o luă în braţe.

— Tu nu eşti vinovată de actele tatălui tău. S-a folosit de tine chiar mai mult decât de mine pentru a-i păcăli pe ai mei. Când mă gândesc că l-am crezut! Oare o să mă poţi ierta vreodată?

— Să uităm toate astea, dragul meu.

Ridicându-se în vârful picioarelor, Charlotte îl sărută uşor pe buze. Un sărut tandru căruia el îi răspunse cu o ardoare înflăcărată.

În timp ce continua s-o sărute, Harris începu să-i acopere trupul cu mângâieri pricepute. Când mâinile lui se strecurară pe sub cămaşa de noapte, un foc delicios o cuprinse pe Charlotte. Gemu de plăcere când în sfârşit

palmele lui îi cuprinseră sânii… El o strânse mai tare fără să înceteze s-o mângâie. Ea îşi lăsă capul pe spate pentru a-şi putea oferi mai bine gâtul. Oh! De-ar muri acum! S-ar lăsa ucisă de flacăra devoratoare a dorinţei…

— Charlotte, lasă-mă să te iubesc, şopti el.

— Sunt a ta, dragostea mea, doar a ta, ca odinioară…

Charlotte ardea întreagă în focul pe care mâinile lui Harris îl aţâţau în fiecare clipă, nu-şi mai dorea decât o ultimă picătură de fericire, când se va contopi cu el. Luând-o în braţe ca pe un copil, el o duse în dormitor, o puse pe pat, apoi, cu infinite precauţii, începu s-o dezbrace. Charlotte se lăsă în voia lui, cu inima bătând nebuneşte, pradă unei minunate stări de plutire…

Era goală, fremătă, în aşteptarea îmbrăţişării care le va deschide porţile cerului, când, cu totul imprevizibil, îşi strânse pe ea capotul subţire, ca pentru a se proteja de privirea arzătoare a lui Harris.

— Nu trebuie, murmură ea. Nu avem dreptul.

Descumpănit, el o întrebă:

— De ce?

— Nu-mi aparţii. Eşti logodnicul Janicei, nu al meu.

— Nu este nimic altceva? Este într-adevăr singurul motiv care te reţine?

— Nu ţi se pare că Janice este un obstacol suficient între noi?

Niciun răspuns. Atunci, pentru a fugi de ispita de a ceda dorinţei sale, Charlotte îşi aruncă pe umeri capotul, gata să iasă din încăpere. Harris o prinse de mână.

— Şi dacă nu m-aş însura cu Janice?

Cum ea îl privea neîncrezătoare, Harris continuă:

— Nu am de gând să mă căsătoresc cu ea.

Părea sincer. De ce să nu-l creadă? Charlotte se lăsă prinsă de vraja privirii lui. Ardea de dorinţa de a mai vibra sub mângâierile lui, de a se lăsa sărutată, de a-i culege de pe buze gustul ameţitor al răsuflării. La fel ca odinioară, el

o fermecase şi ea, înnobilată de o fericire regăsită, se supunea fără să mai reziste voinţei lui. Nu-şi mai dorea decât să se abandoneze dorinţei, să se ofere buzelor lui senzuale, braţelor lui viguroase şi tandre… Din moment ce singura piedică în calea dragostei lor nu mai exista, cu inima plină de bucurie, Charlotte îşi smulse capotul fin şi se oferi fără pudoare mâinilor lui Harris.

— Ei bine, ce zici? întrebă Harris.

Cu mâinile pe volan, răbdător, aştepta răspunsul ei. Charlotte mai privi o dată impunătoarea clădire a cărei arhitectură modernă oferea un ciudat contrast cu verdeaţa care o înconjura.

— Oricum, aici sau în altă parte… răspunse ea. Pentru Jimmy, nimic nu va înlocui casa noastră.

— Ascultă, Charlotte, am vorbit deja despre asta de o mie de ori! Credeam că ai acceptat în sfârşit ideea de a-l încredinţa pe bătrânul tău prieten unui cămin specializat. Nu există nicio altă soluţie, ştii foarte bine. Acesta pe care l-am vizitat mi se pare demn de încredere.

De trei zile, nu făcuseră altceva decât să viziteze diverse reşedinţe, cămine, case de sănătate… Unele mai deprimante decât altele… Unele erau întunecoase, supraaglomerate, adevărate anticamere ale morţii, altele, sclipind de curăţenie, aseptizate, dar reci ca nişte morminte.

Pe lângă aceste locuri care-ţi întorceau pe dos stomacul, „La Colombine” arăta ca o oază. Perfect echipată din punct de vedere medical, fără ca să semene totuşi cu un spital, dădea mai mult impresia unei pensiuni de familie decât a unui centru de sănătate. Peste tot, în camere, în sala de mese, în saloane, domnea o atmosferă caldă. Nu era nimic de spus nici despre personal care părea eficient şi prietenos.

Harris avea dreptate. N-avea rost să şovăie. Totuşi, Charlotte nu reuşea să ia o hotărâre. Aceşti ani lungi

petrecuţi împreună cu Jimmy lăsaseră asupra ei o amprentă de neînlăturat. I se frângea inima la gândul că se va despărţi de el.

O mai preocupa şi o altă problemă: cea a banilor. Toate avantajele oferite de acest cămin de bătrâni se plăteau foarte scump. Chiar şi cu ajutorul social la care Jimmy avea dreptul, resursele bătrânului nu erau de ajuns ca să acopere cheltuielile. Bineînţeles, Charlotte era pregătită să-l ajute financiar. Dar ce o să-i mai rămână şi ei ca să trăiască? Un salariu de învăţătoare debutantă nu reprezenta o sumă enormă. Ezista totuşi o soluţie: pe lângă slujba de învăţătoare, s-o continue şi pe cea de chelneriţă la *Calul negru*. Dar erau oare compatibile aceste două meserii?

În timp ce o năpădeau toate aceste gânduri, Harris nu-şi lua ochii de la ea. În aceste trei zile, se purtase cu o răbdare şi o delicateţe exemplare. Chiar dacă nu se mutase la Charlotte, îşi petrecuseră împreună nopţile şi zilele. Dar în ciuda acestei intimităţi, fata prefera să nu abordeze cu Harris spinoasa problemă a banilor.

— Aş putea să-mi păstrez slujba de la bar? întrebă ea.

— Parcă mi-ai spus că ai un post de învăţătoare?

— Uite ce este, Harris. Locul acesta mi se pare perfect pentru Jimmy. Dar este deosebit de scump. Fără încă o slujbă pe care să mă bazez, măcar în zilele de sfârşit de săptămână, nu voi reuşi să plătesc taxele.

— Cum poţi să te gândeşti să faci două meserii deodată? Mi se pare imposibil.

— Şi totuşi, asta am făcut – sub altă formă – timp de cinci ani. Nu-ţi face griji pentru mine, sunt obişnuită. Dar am absolută nevoie de încă un salariu, înţelegi?

— Este singurul lucru pe care-l poţi face ca să-ţi rezolvi problema, să lucrezi zi şi noapte? Nu crezi că ar fi mult mai simplu dacă te-aş ajuta eu? Nu ştiu de ce sumă ai nevoie, dar bănuiesc că nu mă va duce la ruină.

Lucrul de care Charlotte se temea cel mai mult tocmai se produsese. Harris îi propusese ajutorul lui financiar. A-l accepta ar însemna o adevărată palmă dată orgoliului ei. Erau amanţi, şi atâta tot. Nici nu se punea problema pentru Charlotte să se vândă! Chiar şi pentru binele lui Jimmy.

— Mulţumesc, dar n-am ce face cu banii tăi! Poţi să ţi-i păstrezi.

— Preferi aşadar să te fâţâi sub privirile pofticioase ale clienţilor! exclamă Harris.

Părea scos din fire. Fără să se lase impresionată, Charlotte îi replică:

— Să zicem că este mai puţin rău decât ceea ce-mi oferi tu.

— Ce vrei să spui? Poţi vorbi mai limpede?

— Este totuşi evident. Ştii foarte bine felul relaţiei noastre. Aş fi cumplit de umilită la gândul de a primi bani de la tine.

— Tot nu înţeleg. Explică-mi ce are atât de deosebit relaţia noastră.

Charlotte ridică privirea spre cer, exasperată. Ai fi zis că lui Harris îi făcea plăcere s-o tortureze. Totul ar fi fost atât de simplu dacă s-ar fi oprit aici cu discuţia asta sterilă.

— În ultimii ani, mi s-a întâmplat adeseori să trec prin perioade dificile, reluă ea. Cu toate acestea, n-am acceptat niciodată să fiu plătită ca amanta unui bărbat. N-am niciun motiv ca să încep astăzi!

— Aşadar, îţi imaginezi că am de gând să te întreţin!

De data aceasta, Charlotte mersese prea departe. Fu conştientă de asta văzându-l pe Harris întunecându-se. Acesta porni motorul şi apăsă pe acceleraţie. Maşina demară brusc, evitând în ultima clipă o altă maşină staţionată în parcare. Charlotte aruncă o ultimă privire impunătoarei clădiri înconjurate de verdeaţă. Data viitoare când va veni aici, Jimmy o va însoţi, şi ea va pleca apoi fără

el… Nedorind să-i ofere lui Harris spectacolul disperării ei, luptă din răsputeri să-şi reţină lacrimile.

*

* * *

Mergeau spre oraş. Cerul se întuneca încetul cu încetul. Curând, picăturile de ploaie căzură pe parbriz. Harris porni ştergătoarele. Doar mişcarea acestora pe geam, zgomotul motorului şi fâşâitul cauciucurilor pe şoseaua udă tulburau liniştea apăsătoare.

Din când în când, Charlotte se încumeta să arunce o privire spre însoţitorul său, pândindu-i expresia feţei, cel mai mic freamăt al buzelor, sau o încruntare fugară a sprâncenelor. Se vedea că era foarte furios. Şi de asemenea, rănit profund. Era evident că vorbele Charlottei aveau de ce să deranjeze şi pe cineva mai puţin sensibil. îi părea rău acum că le rostise. Propunerea lui Harris pornise dintr-un elan de generozitate. Ea ştia asta şi acest lucru o făcea să fie teribil de nefericită. Pe de altă parte, dacă accepta, nu însemna că ar da relaţiei lor un cu totul alt sens?

Tăcerea devenea din ce în ce mai apăsătoare. Cum s-o rupă? Poate cerându-şi scuze? Făcându-şi curaj, Charlotte se hotărî.

— În legătură cu ce am spus adineauri… vreau să-ţi spun că… îmi pare rău. N-a fost frumos din partea mea. Tu ai dat dovadă de generozitate, şi eu… îţi cer iertare.

Harris nu se clinti. Ca şi cum nici n-ar fi auzit. Nu vorbi decât mult mai târziu, când ajunseră în apropierea hotelului.

— Am să te las aici, zise el. Maşina ta este în parcarea hotelului. Poţi să ţi-o duci acasă.

Trecuseră trei zile de când maşina Charlottei ocupa un loc în parcarea de la Foothills. Până acum, nu părea să fie nevoie s-o ia urgent de acolo. De ce Harris părea dintr-odată grăbit să scape de ea? Era o modalitate ca oricare

alta de a-i da papucii, fără îndoială. Asta însemna oare sfârşitul relaţiei lor, sau el va profita de situaţie ca s-o dea afară? întrebarea asta îi stătea pe buze Charlottei. Era mai bine totuşi să aştepte un moment mai potrivit ca s-o pună. Dar mai târziu, după ce-i va fi trecut furia, va fi Harris într-o dispoziţie mai bună faţă de ea?

El opri maşina în spatele celei a Charlottei. Cum nu făcu niciun gest ca s-o ajute să-şi desfacă centura de siguranţă, o desfăcu ea singură, apoi deschise portiera. Înainte să coboare, se întoarse spre Harris ca să-l salute. Acesta, imperturbabil, nu-i acordă nicio privire. Ei bine, asta e! Ea îşi ceruse scuze. Ce ar mai fi putut face altceva? Să se ducă naibii, cu susceptibilitatea lui bolnăvicioasă!

Charlotte coborî în ploaia care cădea cu găleata. Imediat, Cadillac-ul demară. Roţile din spate împroşcară un jet de apă noroioasă care o stropi pe Charlotte până la genunchi. Pantalonii cu care era îmbrăcată se udaseră.

— Îmi pare rău, Charlotte.

Harris se afla lângă ea, spăsit. Îşi scoase o batistă din buzunar şi şterse stângaci petele de noroi.

— N-am făcut-o special, continuă el.

— Nu se poate!

El o privi. Cu ploaia care-i şiroia pe faţă, părea mult mai tânăr, aproape vulnerabil. Se ridică, şi luă mâinile Charlottei într-ale lui.

— Poate că nu reacţionez întotdeauna prea elegant, dar nu mă comport totuşi ca un puşti prost crescut! Dacă am plecat atât de repede, am făcut-o pentru că refuzul tău de a accepta ajutorul meu m-a rănit profund. Îţi cer iertare, Charlotte.

— Nu, eu sunt de vină. N-ar fi trebuit să spun niciodată toate grozăviile acelea.

— Să uităm asta. În ce priveşte problemele tale băneşti, să le lăsăm deocamdată la o parte. O să te mai gândeşti la ele când vei fi odihnită.

Ce-şi închipuia Harris? Că ea se va răzgândi? Că va fi de acord să primească bani de la el? înseamnă că n-o cunoştea bine. Avea şi ea mândria ei. Ceruse vreodată ajutorul cuiva? Nici măcar propriului său tată. Doar din partea lui Jimmy acceptase ajutorul. Un ajutor moral. Niciodată nu fusese vorba despre bani între ei. Acum, era rândul ei să-l ajute pe bătrân, să-i facă mai uşori ultimii ani de viaţă. Ce mulţumită ar fi fost dacă ar fi putut să-l ţină acasă, să-l îngrijească, să-l încurajeze! Din păcate, trebuia să-l încredinţeze altor mâini. El avea nevoie de îngrijiri costisitoare, va face ea într-un fel ca să i le poată plăti. Singură. Fără oferta, oricât de spontană ar fi fost ea, a lui Harris.

Înainte de toate însă, trebuia să se împace. Să pună capăt acestei ciondăneli stupide.

Dornică să rupă tensiunea, Charlotte îi adresă un zâmbet lui Harris. Ploaia împrospătase tenul fetei şi-i încreţise părul. Oare ea îşi dădea seama cât era de atrăgătoare? se întreba Harris. Ochii lui străluciră cu o sclipire mai intensă. Se aplecă spre ea s-o sărute.

În clipa aceea, un fulger sfâşie cerul.

— Dacă rămânem afară, o să pierim fulgeraţi, şopti Harris. O luă pe Charlotte de mână şi o conduse în fugă până la intrarea în hotel, în vreme ce afară răsună bubuitul primului tunet.

Capitolul 12

Ajunseră în hotel gâfâind, râzând în hohote. Uitaseră de toate grijile. Nu mai aveau decât o grabă: să-şi schimbe hainele care erau ude leoarcă.

Evitând intrarea principală, Harris şi Charlotte se îndreptau spre ascensorul rezervat personalului când Tony, care îşi reluase serviciul, răsări în faţa lor.

— Mi s-a spus că tocmai v-aţi întors, domnule Jordan, zise el. Trebuie să vă vorbesc neapărat.

Charlotte rămăsese cu gura căscată. Ştia că veştile

se răspândesc repede la Foothills. De data asta, era limpede că cineva îi văzuse îmbrăţişându-se în ploaie! Trecuseră doar cinci minute de când Harris îşi parcase maşina, şi deja bârfele erau în toi. Cum Tony o privea cu un aer ciudat, ea roşi. Probabil că şi prietenul ei era de acum la curent cu acel sărut.

— Suntem uzi până la piele, spuse Harris. Este chiar atât de urgent?

— Urgent? Nu chiar. Vreau doar să vă arăt ceva. Şi dumneavoastră şi lui Charlie, de altfel. Sunt nerăbdător să aflu ce părere aveţi.

Harris ezită. Charlotte, care chiar că nu avea chef să-l urmeze în apartamentul lui de când se ştia pândită de colegele sale, consideră nimerit să intervină.

— Să mergem să vedem ce vrea să ne arate Tony.

Harris aruncă o privire spre hainele ude ale Charlottei. Nici ale lui nu erau deloc într-o stare mai bună.

— Trebuie să te schimbi mai întâi, zise el. O să răceşti.

Ar fi putut măcar să vorbească mai încet! Tony auzise totul şi, în câteva minute, toţi angajaţii hotelului vor afla cu câtă familiaritate îi vorbise domnul Jordan Charlottei! încercând să vorbească pe un ton cât mai firesc, ea replică:

— Mă simt foarte bine. Şi sunt curioasă să văd ce vrea să ne arate Tony.

— De acord. Atunci, numai pentru câteva minute.

Cu o expresie veselă pe faţă, Tony porni înaintea lor spre bar. Ajunşi aici, îi conduse la tejghea. Apoi, cu mândrie, le arătă un tablou atârnat pe perete în locul oribilului tablou pe care, de îndată ce sosise aici, Harris l-a făcut să dispară. În ramă, o pictură în ulei o reprezenta pe Charlotte, îmbrăcată într-o rochie strânsă pe corp, roşie, care-i dezvăluia formele mai sugestiv chiar decât vechea ei uniformă de chelneriţă.

„Cel puţin, nu m-a pictat goală!” Acesta fu primul

gând al Charlottei descoperind surpriza pe care i-o pregătise Tony. Dar era ea oare conştientă de extrema senzualitate care emana din fiecare trăsătură a ei, din contururile trupului său? Ar fi trebuit să fii orb ca să nu remarci asta. Ceva mai subtilă era expresia timidă a privirii, inocenţa zâmbetului. Portretul acesta dădea o imagine ciudat de vulnerabilă a Charlottei.

Nu-şi dădu seama imediat de asta, prea stânjenită să se vadă expusă privirii publicului într-o ţinută atât de tulburătoare.

Cum Tony aştepta cu nerăbdare verdictul lor, Charlotte se întoarse spre Harris. Era evident că nici acesta nu aprecia mai mult decât ea opera angajatului său. Grijulie să menajeze susceptibilitatea lui Tony, Charlotte preferă să mintă.

— Este foarte drăguţ! afirmă ea cu convingere.

— Drăguţ? strigă Tony. Vrei poate să spui: sublim! Este cel mai bun tablou pe care l-am pictat vreodată.

Pe un ton zeflemitor, Harris o întrebă pe Charlotte.

— Ai pozat pentru această capodoperă?

— Fireşte că nu! Ce ţi-ai imaginat?

— Ai noroc! Nu ţi-aş fi iertat-o niciodată.

Din fericire, acest schimb de cuvinte fusese făcut cu voce scăzută. Tony nu-i auzise. Altfel, n-ar mai fi continuat să-şi admire opera cu un aer din ce în ce mai satisfăcut.

— Mie mi se pare că Tony are talent, remarcă Charlotte în şoaptă.

— Evident, ar fi trebuit să bănuiesc că ţie o să-ţi placă asta... lucrul ăsta. Aşa cum îţi place să-ţi dezvălui farmecele în faţa clienţilor!

Cât dispreţ în glasul lui! Charlotte îi cunoştea multe defecte lui Harris dar, până acum, nu-l ştiuse şi snob. De ce, în ochii lui, munca de chelneriţă era atât de înjositoare? Nu era o meserie ca oricare alta? Nu merita puţină stimă? Ei nu-i fusese niciodată ruşine să lucreze

aici. Existau mijloace şi mai umilitoare de a-ţi câştiga pâinea…

Tony îşi luă ochii în sfârşit de la tablou şi o privi pe Charlotte, apoi pe Harris. Văzând faţa încruntată a acestuia, întrebă:

— Ce se întâmplă?

— Scapă-mă imediat de… lucrul ăsta! Nu ţi-am dat voie să-l atârni aici. Nu vreau să-l mai văd.

Bineînţeles că Tony nu prevăzuse o asemenea reacţie. Păli brusc. Charlotte suferea la fel de mult ca el pentru umilinţa la care era supus. Prietenul ei petrecuse multe ore în faţa şevaletului. Dumnezeule! De ce n-o fi ales alt subiect? Dacă ar fi pictat un peisaj, sau o natură moartă, sau chiar un nud care ar fi reprezentat altă femeie, ar fi fost evitată această penibilă confruntare. Mişcată de dezamăgirea lui Tony, Charlotte se pregăti să-i ia apărarea. Dar nu mai avu timp.

— Ah! Iată-te, Harris! strigă o voce feminină.

Janice tocmai apăruse, voioasă, exuberantă. Zărind tabloul agăţat pe perete, îi aruncă o privire scurtă. După care, se întoarse spre Charlotte.

— Îţi seamănă leit, zise ea. Pictorul este foarte talentat. A reuşit să prindă ceea ce te caracterizează: dorinţa dumitale de a pune mâna pe toţi bărbaţii!

Era greu să rămâi de piatră la o asemenea insultă. Charlotte ar fi putut să-i dea o replică pe măsură dacă Janice, adresându-i-se lui Harris, n-ar fi continuat:

— În ultimele zile n-am prea avut ocazia să te întâlnesc. Cum tocmai am aflat că eşti aici, n-am pierdut nicio secundă să vin.

Scoţându-şi de pe deget smaraldul oferit de Harris, i-l întinse acestuia.

— Poftim! zise ea. De data asta, nu mai poţi refuza să-l primeşti înapoi.

Smaraldul acesta făcuse senzaţie când Janice

apăruse la hotel prima oară. Piatra, de cel puţin şase carate, era superbă. Şi le făcuse să viseze pe multe angajate ale hotelului Foothills…

În clipa când Harris luă inelul, Charlotte îi întâlni privirea. A ei spunea multe despre ceea ce simţea în acest moment. Încă o dată, fusese trădată. În ultimele trei zile, se gândise că bărbatul pe care-l iubeşte îi aparţine doar ei. Trei zile şi trei nopţi în care crezuse în afirmaţiile lui Harris: că nu se va căsători cu Janice. O minciună în plus la activul lui! Amară dezamăgire… Charlotte le întoarse spatele şi plecă alergând. În spatele ei, Harris striga:

— Aşteaptă, Charlotte, aşteaptă!

Când ajunse pe coridor, se auzi un tunet teribil şi, imediat după aceea, întregul hotel fu cufundat în beznă. Probabil că fulgerul atinsese una din liniile de înaltă tensiune. Fără să piardă nicio clipă, Charlotte fugi spre uşa de la intrare aflată drept în faţa ei, binecuvântând pana de curent care-i permitea să scape de ochii lui Harris.

Afară, furtuna se dezlănţuise. Ploaia şi vântul îi biciuiau faţa. N-avea importanţă. Trebuia să fugă. Să fugă departe de cel care o înşelase atât de îngrozitor.

Înfruntând furtuna, alergă până la maşina ei. Fulgerele se succedau cu repeziciune, înspăimântătoare, iar bubuitul tunetelor părea să anunţe sfârşitul lumii. Sub puterea teribilă a vijeliei, copacii de pe marginea şoselei se încovoiau periculos de mult. Cu mâna tremurând, Charlotte deschise portiera.

Chiar în clipa în care demara, Harris ieşea în fugă din hotel. Charlotte abia avu timp să-l zărească în oglinda retrovizoare înainte de a fi orbită de o jerbă de foc. Cerul se aprinse cu un vuiet asurzitor. O scuturătură violentă zgudui maşina. Parbrizul se făcu ţăndări… Buimăcită, Charlotte privea la crengile încâlcite căzute în jurul ei. îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că trăsnetul tăiase în două unul dintre ulmii plantaţi la bordură. În

cădere, copacul îi zdrobise capota, îi spărsese parbrizul, iar menghina crengilor îi înfundase portierele. În urma loviturii, Charlotte dăduse cu capul de colţul tabloului de bord. Pe braţ, o tăietură lungă până aproape de palmă, sângera. Şocată, nu-şi putea desprinde privirea de firişorul stacojiu care i se prelingea pe piele. Deodată, totul se înceţoşă. Charlotte vru să ţipe, să strige după ajutor. Dar niciun sunet nu-i ieşi de pe buze. Îşi pierduse cunoştinţa.

*

* * *

Cineva o forţa să bea. Ea era culcată, fără să poată mişca nici braţele nici picioarele, şi cineva voia s-o oblige să bea acest lichid infect!

— Ce este ăsta? întrebă ea.

— Coniac. O să-ţi facă bine.

Recunoscând vocea lui Harris, întoarse capul spre el.

— Nu pot să sufăr coniacul! Te arde pe gât şi-ţi dă dureri de stomac.

— Dar te şi ajută să-ţi revii după emoţii mari.

Harris era aşezat pe marginea patului. Cu o mână fermă, o ţinu pe Charlotte care începuse să se agite. De parcă pledul cu care o învelise nu era suficient de greu ca s-o împiedice să se mişte!

Insistând, totuşi, reuşi să-şi elibereze braţele. Abia atunci vru să afle unde era.

— Te-am adus la mine, în apartamentul meu, declară Harris.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu-ţi mai aminteşti?

Vocea lui Harris răsuna ciudat în capul ei. Era ca amplificată de difuzoare şi avea nişte intonaţii blânde şi aspre în acelaşi timp, mergând de la tonuri ascuţite la grave. Totul avea parcă proporţii neobişnuite. Făcea eforturi considerabile să vorbească, să gândească. Şi gaura asta neagră din memoria ei... încetul cu încetul, îi

apărură în minte câteva imagini. Imagini foarte vagi.

— Cred că era un copac…

Şi apoi amintirile îi deveniră mai precise. Brusc, Charlotte îşi reaminti totul: mingea de foc, zgomotul infernal, cioburile de sticlă, ramurile care-i zgâriau braţele, faţa. Şi ea era prizoniera acelei cutii de tablă, încercând să ţipe… Trebuia să fugă, să fugă, să scape din capcana ei metalică. Dintr-un salt, se ridică. Imediat, Harris o obligă să se culce la loc.

— Calmează-te, Charlotte. Eşti rănită. Am chemat doctorul. Ar trebui să fie deja aici. Probabil că a întâmpinat ceva obstacole pe drum. Pe furtuna asta…

Atunci, ea îşi reaminti tot ce se întâmplase înainte de accident.

— N-am nevoie de doctor! strigă ea. Nici de tine n-am nevoie. Tot ce vreau este să nu te mai văd niciodată. De ce m-ai adus în apartamentul tău? N-am ce căuta aici. Şi în niciun caz, culcată în patul tău.

Charlotte se zbătu. Era însă prea slăbită ca să se poată elibera din mâinile lui Harris. Nu încetă totuşi să-l copleşească cu reproşuri.

— Iarăşi m-ai minţit. Egoistule! Nu eşti decât un egoist!

— Din moment ce spui asta, trebuie să ai motivele tale. Măcar lasă-mă să-ţi explic…

— Să-mi explici? Ce să-mi explici? Că aveai de gând să te însori cu Janice, păstrându-mă în continuare doar pentru plăcerea ta? Te-ai gândit măcar că aş fi putut rămâne însărcinată? S-a mai întâmplat în urmă cu câţiva ani… Ai uitat?

Spre marea surprindere a Charlottei, chipul lui Harris se lumină.

— Eşti cumva însărcinată cu mine? întrebă el cu o expresie de încântare pe faţă.

— De unde vrei să ştiu? Este prea devreme ca să pot

fi sigură.

Cu o mutră necăjită, Harris oftă.

— Când ţi-am spus că n-am de gând să mă însor cu Janice, spuneam adevărul, reluă el. Nu minţeam, îţi jur. Crede-mă, draga mea, singura persoană cu care-mi doresc să mă leg pe viaţă, eşti tu.

Cum el o ţinea de mâini, Charlotte vru să se elibereze. Ştia prea bine cât valorau promisiunile lui! Dar el insistă:

— Te iubesc, inimioara mea, vreau să fii soţia mea.

— Inimioara ta! Nu aşa îi spuneai şi Janicei? Până în ziua de azi, aţi fost logodiţi! îndrăzneşte şi spune că nu-i adevărat!

— Ai dreptate. N-am fost prea sincer cu tine. Îmi pare rău.

Harris se ridică şi făcu vreo câţiva paşi prin încăpere. Părea îngândurat, cu privirea tristă, incredibil de obosit. În câteva minute, omul de afaceri atât de sigur pe el, seducătorul, devenise o fiinţă umană care impresiona prin vulnerabilitate. Charlottei i se strânse inima.

Se lăsă o linişte apăsătoare. Harris se opri din mers. Rămase o clipă pierdut în gândurile lui, apoi se hotărî să vorbească.

— Aceste ultime luni n-au fost uşoare pentru nimeni. Janice şi cu mine tocmai ne sărbătoream logodna când tu ai reapărut în viaţa mea. Ce poate fi mai firesc pentru un bărbat de vârsta mea decât să se gândească să-şi întemeieze o familie? Pe Janice o cunoşteam de multă vreme. Aveam amândoi multe puncte comune. Am fi putut să fim un cuplu fericit. Faptul că nu eram îndrăgostit de ea nu mi se părea un obstacol în calea reuşitei căsniciei noastre. Cunoscusem dragostea nebună alături de tine. Ştii foarte bine unde ne-a dus această dragoste. După acea nefericită experienţă, pasiunea nu mi se mai părea un factor indispensabil pentru a realiza o uniune armonioasă.

— Aşadar, în această stare de spirit te gândeai la căsătoria voastră? Dar Janice, ea cum vedea lucrurile?

— Nu prea ştiu exact. Avea prea puţină importanţă pentru ea faptul că o iubesc sau nu. Cel puţin, aşa credeam. Ea avea mai degrabă nevoie de siguranţă, de confort. Cu mine, era sigură că niciodată nu-i va lipsi nimic. Înţelegi acum de ce mi-a fost atât de greu să rup relaţia cu ea?

Harris părea sincer dezolat. Pentru Janice. Dar Charlottei îi era greu să admită asta. Rivala ei nu-i făcuse niciodată impresia unei femei lipsite de apărare, vrednică de milă.

— De ce îţi faci atâtea griji pentru ea? întrebă Charlotte.

— Janice a avut o copilărie foarte tristă. Şi-a pierdut foarte devreme tatăl. Mama ei era mereu bolnavă. Să spunem mai degrabă că se complăcea în starea de boală. Era un mijloc ca oricare altul de a o face pe fiica sa să-i fie aproape. Janice şi-a petrecut cei mai frumoşi ani ai copilăriei închisă în casă, într-o atmosferă morbidă. Nu ieşea niciodată! Nu-şi făcea nici cea mai mică plăcere. Inutil să-ţi mai spun că a suferit mult. Ceea ce n-a împiedicat-o, anul trecut, după ce mama ei a murit, să se prăbuşească într-o depresie profundă. De fapt, tocmai în momentul acela eu am cerut-o în căsătorie. Cu riscul de a părea înfumurat, mărturisesc că m-am gândit că aduceam în felul acesta o soluţie suferinţei ei.

— Şi acum? Crezi la fel?

— Sincer să fiu, nu! Soarta a eliberat-o pe Janice de tirania mamei sale. Avea într-adevăr nevoie să profite din plin de proaspăta ei libertate. Nu să se lase înlănţuită de noi constrângeri. Şi, ca lucrurile să fie şi mai complicate, în clipa când te-am revăzut, această legătură a început să mi se pară şi mie o povară.

Harris veni şi se aşeză din nou lângă Charlotte.

Aceasta se gândi o vreme, apoi spuse:

— Întâlnirea noastră, vorbesc de cea de acum, a avut loc pe la începutul verii. În tot acest timp, tu ai rămas logodit cu Janice, remarcă ea.

— Asta poate să ţi se pară paradoxal, într-adevăr. La început, n-am vrut să recunosc că încă te mai iubeam. Toţi aceşti ani lungi în care am luptat împotriva acestei iubiri, încercând să mi te alung din minte… Devenise o obişnuinţă. Şi apoi, într-o zi, am renunţat… îţi aminteşti noaptea aceea faimoasă în care Gary te-a agresat? Asta m-a înnebunit! N-aveam în cap decât un gând: să-l ucid pe individul acela sinistru. Aş fi făcut-o dacă nu ne-ar fi despărţit ceilalţi.

Charlotte fu străbătută de un fior. Încă puţin, şi Harris ar fi devenit ucigaş din cauza ei! Şi-ar fi sfârşit zilele în închisoare, din dragoste… Dumnezeule, ce grozăvie! Retrospectiv, se simţi inundată de un val de teamă. Vru să-l cuprindă în braţe, de parcă asupra lui plutea o ameninţare reală. Vru să-l strângă la piept, să-l protejeze… în loc de asta, ca şi cum un geniu al răului se distra stăvilindu-i dorinţa, reuşi doar să spună:

— Acest incident îţi oferea ocazia visată pentru a rupe logodna cu Janice. De ce n-ai făcut-o? Mi s-a povestit despre cearta pe care aţi avut-o. Ţi-a dat atunci înapoi inelul, dar tu nu l-ai acceptat. Ciudat, nu-i aşa, din partea unui bărbat care dorea atât de mult să-şi recapete libertatea!

— A fost din cauza lui Gary.

— Gary? Ce are el de-a face cu Janice?

— Ea voia să mă părăsească pentru a se căsători cu el.

— Iată cum s-ar fi aranjat totul! Şi de ce te-ai opus? Nu, zău, Harris, explicaţiile tale nu sunt deloc convingătoare.

— Lasă-mă să termin povestea înainte de a mă

judeca. Eu nu eram îndrăgostit de Janice, este adevărat. Mă simţeam totuşi răspunzător faţă de ea. Merita ceva mai bun decât pe ticălosul acela de Gary. Tu, mai mult decât oricine, tu ar trebui să înţelegi, după tot ceea ce te-a făcut să suferi. Trebuia cu orice preţ s-o pun în gardă pe Janice. Aşa, dintr-odată, nu era deloc uşor. Ca să câştig timp şi s-o împiedic să facă cea mai mare prostie din viaţa ei, trebuia să încerc totul. Chiar şi s-o fac să creadă că eu încă mai ţineam la căsătoria noastră.

Harris făcu o pauză. Charlotte îl ascultase fără ca măcar să-l privească. Apropiindu-se de ea, el îi mângâie cu tandreţe obrazul.

— Când Jimmy s-a îmbolnăvit, am ştiut că vei avea nevoie de mine. Aşa că m-am gândit s-o las pe Janice să-şi hotărască singură soarta. Dacă se hotărăşte să-şi lege viaţa de cea a lui Gary, cu atât mai rău! Eu nu voi interveni. Am încercat de mai multe ori să te pun în temă asupra acestei situaţii, ca să evităm orice neînţelegere. N-ai vrut niciodată să asculţi nimic.

— M-ai minţit. M-ai lăsat să cred că rupseseşi relaţia cu Janice.

— Ţi-am spus doar că nu am de gând să mă însor cu ea, aminteşte-ţi. Era într-un fel doar o jumătate de minciună. Nu poţi să mi-o ierţi?

Charlotte întoarse capul spre el. Imediat orice urmă de resentimente îşi luă zborul. Nu-i mai rămăsese decât o dorinţă intensă, copleşitoare, să-l strângă în braţe şi să-l sărute. El îi citi în priviri dorinţa şi, aplecându-se spre ea, îi cuprinse cu înflăcărare buzele. În clipa în care ea începu să geamă sub arsura sărutului lui, el o îndepărtă brusc.

— Vrăjitoare mică! şopti el. M-ai făcut să uit că eşti rănită.

Aruncă o privire la ceas, apoi adăugă îngrijorat:

— Doctorul ăsta se lasă aşteptat. Mă întreb ce o fi păţit.

— Mă simt foarte bine, protestă Charlotte, n-am nevoie de medic.

S-o cuprindă din nou în braţe! S-o sărute iar! Nu erau mângâierile lui cel mai bun medicament? De data aceasta însă, Harris rămase surd la chemările din privirea ei. îi luă mâna şi începu să-i mângâie degetele.

— Charlotte, te-ai supăra într-adevăr dacă ai afla că eşti însărcinată?

— Nu… nu ştiu. Nu prea m-am gândit la asta…

— Ai face bine să studiezi problema. Fireşte că ne vom căsători, dar poate că nu-ţi doreşti să ai imediat copii? Aş înţelege perfect acest lucru. Pregătirea diplomei tale de învăţătoare ţi-a cerut sacrificii considerabile. Este deci dreptul tău legitim să ai de gând să-ţi faci meseria câţiva ani, înainte să te consacri familiei. Eu n-aş vedea niciun inconvenient.

— Ce bine! Pentru că exact aşa vedeam şi eu viitorul.

Izbucni în râs şi-şi întinse buzele spre Harris. Acesta o sărută uşor şi se ridică.

— Dacă nu-ţi doreşti copii în viitorul apropiat, ar fi bine să ne abţinem, zise el, cu un zâmbet ironic.

Ar fi fost el atât de stoic încât să se ţină de hotărârea lui înţeleaptă? Nici el nici Charlotte nu avură ocazia să afle, pentru că, în secunda următoare cineva sună la uşă.

— Doctorul, fără îndoială!

Harris se repezi să deschidă. Când se întoarse, Tony îl însoţea.

— Am aflat că ai avut un accident, zise acesta apropiindu-se de Charlotte. Am venit imediat ca să văd ce faci.

— Mă simt foarte bine, nu fi îngrijorat.

Nu era o minciună. Charlotte se simţea într-adevăr bine, capul n-o mai durea. Putea să fie altfel când primise cel mai frumos cadou din viaţa ei? Certitudinea că Harris se va căsători cu ea, nu cu Janice! Adresându-i lui Tony un

zâmbet radios, adăugă:

— Harris a chemat un doctor. Mă întreb de ce.

— Din precauţie, fără îndoială. În locul lui, şi eu aş fi făcut la fel.

Era ceva ciudat în atitudinea lui Tony. El care de obicei era atât de degajat oricând, acum părea stângaci. Chiar foarte stânjenit, în comparaţie cu Harris mai ales. Era ca un elev care avea să dea socoteală directorului colegiului.

— Am vrut de asemenea să vă cer scuze amândurora, zise el. Pentru tabloul acela… Când l-am pictat, nu mi-am dat seama că s-ar putea să vă şocheze…

— Nicio problemă. Ţi-l cumpăr, răspunse Harris.

Se vedea bine că nici Charlotte nici Tony nu se aşteptaseră la acest răspuns. Rămaseră cu gura căscată.

— Pentru bar am să-ţi comand un alt tablou, continuă Harris. De preferinţă, un nud. Cu condiţia ca de data asta, să faci apel la un model profesionist, şi nu la vreo prietenă de a ta.

— Este cea mai frumoasă zi din viaţa mea de pictor!

— Şi portretul meu? Ce-o să faci cu el? întrebă Charlotte.

— O să-l agăţ aici, chiar deasupra patului meu.

Chipul lui Tony radia de bucurie. Grăbit parcă să-şi reia pensulele şi culorile, o salută pe Charlotte cu un gest amical.

— Trebuie să plec, zise el scuzându-se. Şi aşa v-am deranjat prea mult.

Ajuns în prag, se întoarse.

— Vă mulţumesc pentru comandă, domnule Jordan!

— Treci mâine pe la biroul meu. Vom discuta condiţiile financiare.

Abia se închise uşa că Charlotte exclamă:

— Ce naiba, Harris, de ce vrei să cumperi un tablou pe care-l deteşti?!

El nu-i răspunse imediat. O învălui pe tânăra femeie îndelung cu privirea şi veni să se aşeze alături de ea, pe pat. O cuprinse în braţe şi începu s-o legene cu o infinită tandreţe.

— Va trebui să înveţi să-l cunoşti mai bine pe viitorul tău soţ, draga mea, şopti el. Adevărul este că-mi place tabloul. Îmi place femeia care a servit de model pentru acest portret. Gândul că alţi bărbaţi ar putea admira frumuseţea ei, şi s-ar îndrăgosti, îmi este absolut insuportabil. Eu sunt foarte gelos, Charlotte. Va trebui să nu uiţi niciodată asta. Apropo, am uitat să te anunţ că eşti concediată. N-aş mai putea accepta să te văd servindu-le băuturi unor bărbaţi care te dezbracă din priviri şi s-ar putea ca într-o bună zi să mi te răpească.

Cu ochii scânteind de dorinţă, Harris risipi o ploaie de sărutări pe pleoapele Charlottei, pe nas, pe obraz, pe gât…

— Eu credeam că-ţi era ruşine cu mine şi cu meseria pe care o făceam… şopti Charlotte. Acum, mie îmi este ruşine că am gândit toate aceste lucruri îngrozitoare despre tine. Te iubesc, Harris, te iubesc cu pasiune. Te iubesc atât de mult încât niciodată viaţa nu va fi destul de lungă pentru ca să-ţi pot dovedi puterea dragostei mele. Sărută-mă…

Râzând, el protestă:

— Ştiu că nu mai sunt patronul tău. Dar este acesta oare un motiv ca acum tu să dai ordine?

— Te rog, iubitule. Un sărut… Doar un mic sărut.

Cum să reziste unei asemenea rugăminţi murmurate cu o voce atât de plină de promisiuni?

Cu nespusă iubire, Harris o înlănţui pe Charlotte, apoi o strânse cu pasiune la piept. Ea îşi abandonă buzele lăcomiei lui, vibrând din tot corpul, ameţită de fericire, o fericire care-i dădea senzaţia că se născuse a doua oară.

Sfârşit